LOIS LOWRY

FĂURITOAREA DE ALBASTRU

A DOUA CARTE DIN UNIVERSUL
DARUL LUI JONAS

LOIS LOWRY

FĂURITOAREA DE ALBASTRU

Traducere din limba engleză de Andreea Caleman
Titlul original: Gathering Blue, 2000

Youngart, 2017

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2019

UNU

— Mamă?

Niciun răspuns. Dar nici nu aștepta vreunul. Mama era moartă de patru zile, iar Kira știa că sufletul ei se risipea acum.

— Mamă, chemă fata din nou, încetișor, duhul ce se îndepărta.

I se păru că simte sufletul mamei luându-și rămas-bun, mângâindu-i obrajii ca o adiere de vânt seara.

Era singură, complet singură. Pustietatea din jur, nesiguranța și o mare tristețe o copleșiră.

Femeia caldă și vie, pe nume Katrina, fusese mama ei. Apoi, după o boală scurtă și neașteptată, rămăsese doar trupul Katrinei, în care sufletul încă mai zăbovea. Pe urmă, după patru răsărituri și patru apusuri, plecase și sufletul. Acum nu mai era decât un trup. Groparii aveau să-l acopere cu un strat de țărână, dar, oricum, avea să fie sfârtecat de ghearele fiarelor înfometate care veneau noaptea. Apoi oasele aveau să se împrăștie, să putrezească și să se sfărâme, făcându-se una cu pământul.

Kira își șterse repede ochii plini de lacrimi. Își iubise mama și avea să-i fie foarte dor de ea. Dar era timpul să plece. Își înfipse bastonul în țărâna moale și, ajutându-se de el, se ridică în picioare.

Se uită șovăielnică în jur. Era încă o copilă, nu mai văzuse niciodată moartea de aproape, în mica lor familie de două persoane. Bineînțeles, în sat îi văzuse pe alții urmând datinile cuvenite la moartea cuiva. Iar acolo, pe întinsul Câmp al Pieirii, ce duhnea îngrozitor, erau mulți ca ea, îngenuncheați lângă morții lor, veghindu-le sufletele, câtă vreme încă mai sălășluiau în trupuri. Știa că, pe undeva pe-acolo, o femeie pe nume Helena aștepta lângă trupul bebelușului ei născut prea devreme. Helena venise pe Câmp cu o zi înainte. Nou-născuții nu aveau nevoie de cele patru zile de priveghi, căci fărâma lor de

suflet abia sosită se risipea repede. Așa că femeia avea să se întoarcă în curând în sat, la ai ei.

Kira nu mai avea familie. Și nici casă. Coliba pe care o împărțise cu mama ei fusese arsă. Așa se făcea când murea cineva de vreo boală. Căsuța lor, singurul cămin pe care Kira îl avusese vreodată, nu mai era. Veghind trupul Katrinei, fata văzuse fumul ridicându-se în depărtare. În timp ce sufletul mamei se risipea, frânturi arse din viața ei de copil se împrăștiau și ele în văzduh.

O trecură fiori de spaimă. Frica fusese dintotdeauna parte din viața oamenilor. De frică își făceau adăposturi, își căutau hrană și semănau plante. Tot de frică își făceau și arme. Frica de frig, de boală, frica de foame. Și frica de fiare.

Frica o cuprinse și pe ea acum, când se ridicase, sprijinindu-se în baston. Se mai uită o ultimă dată la trupul fără viață care fusese cândva mama ei, apoi se gândi încotro s-o pornească.

*

Kira își zise că și-ar putea reconstrui coliba. Dac-ar găsi ajutor, deși slabe speranțe de-așa ceva, nu i-ar lua mult timp, mai ales acum, la începutul verii, când crengile copacilor erau mlădioase și se găsea lut din belșug pe malul râului. Îi văzuse de multe ori pe alții ridicându-și colibe, așa că se gândi că ar putea să-și facă și ea un soi de adăpost. Pesemne hornul și ungherele n-aveau să fie tocmai drepte, iar acoperișul i-ar da ceva bătaie de cap, căci, din cauza piciorului beteag, îi era aproape imposibil să se urce pe orice. Ar găsi ea o cale… Cum, necum, și-ar face o casă. Și, pe urmă, s-ar descurca să-și găsească și-un rost.

Fratele mamei ei fusese și el pe Câmp, preț de două zile. Dar nu venise pentru Katrina, ci veghease în tăcere trupul femeii lui, Solora cea iute la mânie, și pe cel al pruncului lor, prea mic ca să aibă nume. Când se văzuseră,

Kira și fratele mamei se salutaseră scurt. Bărbatul plecase după ce își terminase priveghiul. Avea odrasle de îngrijit acasă, căci el și Solora mai făcuseră doi copii înainte de pruncul din cauza căruia murise femeia. Erau mici, cu nume doar de-o silabă: Dan și Mar. „Aș putea să-i îngrijesc eu”, își zise Kira într-o doară, tot gândindu-se ce viitor o aștepta în sat. Dar își dădu imediat seama că nu i s-ar fi dat voie. Țâncii Solorei aveau să fie dați altora, care nu aveau copii. Odraslele sănătoase, zdravene, erau valoroase. Dacă îi învățai temeinic cu munca, copiii puteau fi de ajutor în familie și atunci aveau mare căutare.

Kira știa că pe ea n-avea să o ia nimeni. Nimeni n-o dorise vreodată în afară de mama… Katrina îi spusese de multe ori povestea nașterii ei – fetița fără tată, cu un picior strâmb – și cât se luptase să o țină în viață.

— Au venit să te ia, începea Katrina povestea șoptit, în vreo seară, în colibă, la lumina focului. Erai de o zi doar, nici nu-ți dăduseră încă numele de-o silabă, de nou-născut.

— Kir.

— Kir, da. Mi-au adus mâncare și urmau să te ducă pe Câmp.

Kira se cutremură. Așa cerea datina, și așa se și cuvenea, ca orice nou-născut beteag să se întoarcă în țărână nenumit, înainte ca sufletul să-i umple trupul și să devină om. Dar tot o treceau fiori la asemenea gând.

Katrina îi dezmierdă părul.

— Nu-ți voiau răul, îi aminti ea.

Kira încuviință:

— Nu, nu știau că eram *eu.*

— *Nu erai* tu, nu încă.

— Mai spune-mi o dată, de ce nu i-ai lăsat? șopti Kira.

Mama oftă amintindu-și:

— Știam că n-o să mai am alți copii. Taică-tu fusese luat de fiare. Trecuseră deja câteva luni de când plecase la vânătoare și nu se întorsese. Așa că știam că n-o să mai nasc alții. Poate că, până la urmă, mi-ar fi dat vreun orfan să-l cresc. Când te-am strâns întâia oară la piept, sufletul

tău încă nu sosise, și, cu piciorul ăla strâmb, mi-a fost limpede că n-o să poți alerga niciodată. Dar ochii îți străluceau și am văzut în ei începutul a ceva nemaiîntâlnit. Și aveai degete lungi, frumoase…

— Și puternice! Aveam mâini puternice! adăugă Kira cu însuflețire.

Auzise povestea de atâtea ori, dar, de câte ori o auzea, își privea mândră mâinile vânjoase. Mama râse:

— Da, foarte puternice. Mi-ai prins degetul mare și nici gând să-i mai dai drumul. Când am simțit cu câtă îndârjire strângeai, n-am putut să-i las să te ia. Le-am spus nu și gata!

— Și s-au înfuriat.

— Da. Dar m-am ținut tare. Bine, pe vremea aia, tata era încă în viață. Era bătrân, patru silabe deja, și fusese conducătorul satului, gardianul-șef, vreme îndelungată. Lumea îl respecta. Tatăl tău ar fi ajuns și el un conducător foarte respectat, dacă nu murea în marea vânătoare. Fusese deja ales gardian.

— Spune-mi cum îl chema pe tata, o rugă Kira.

Mama zâmbi în lumina focului:

— Christopher, spuse ea. Știi prea bine.

— Da, dar îmi place să-i aud numele. Îmi place când îl spui tu.

— Vrei să-ți povestesc mai departe?

Kira dădu din cap că da.

— Ziceai c-ai fost dârză, că nu i-ai lăsat să mă ia, îi aminti fata.

— Da. Cu toate astea, m-au pus să făgăduiesc că n-ai să fii o povară pentru nimeni.

— Și nu sunt, nu?

— Nu, nicidecum! Mâinile tale puternice și mintea ta înțeleaptă fac mult mai mult decât piciorul strâmb. Ești voinică și ești un ajutor de nădejde la țesătorie. Așa spun toate femeile care lucrează acolo. Ce contează un picior olog când ești așa de isteață! Poveștile pe care le spui copilașilor, imaginile pe care le făurești din cuvinte… și

din fire! Cusăturile tale! Nimeni nu-i mai priceput decât tine! Nici eu nu pot face minunățiile care-ți ies ție din mâini!

Mama se opri și începu să râdă:

— Gata! Nu mă mai păcăli să te tot laud atâta. Nu uita că ești încă o fetiță, de multe ori una încăpățânată. Azi dimineață, de pildă, ai uitat să faci curat, deși mi-ai promis!

— Mâine n-o să mai uit! spuse Kira somnoroasă și, cuibărindu-se lângă mama pe rogojina întinsă pe scânduri, își așeză piciorul strâmb într-o poziție mai confortabilă. Promit!

*

Acum nu mai avea cine să o ajute. Nu mai avea familie și nu era tocmai de folos în sat. Ziua, Kira trudea la țesătorie, adunând resturile de pânză și fire. Dar cu piciorul ei schilod, nu avea mare valoare ca lucrătoare și nici în viitor, drept soață pentru vreun bărbat.

Da, femeilor de la țesătorie le plăceau poveștile pline de fantezie pe care le născocea pentru țâncii lor neastâmpărați și îi admirau micile broderii. Dar astea erau distracții, nu muncă.

Soarele nu mai era sus pe cer, ci trimitea umbre pe Câmpul Pieirii de după copacii și tufișurile spinoase de la marginea întinderii morții. Asta însemna că trecuse de miezul zilei. Tot gândindu-se la ce avea de făcut, Kira zăbovise prea mult pe Câmp. Adună cu grijă pieile de animale pe care dormise vreme de patru nopți, veghind sufletul mamei. Din foc nu mai rămăsese decât o grămăjoară neagră și murdară de cenușă rece. Ulciorul pentru apă era gol și nu mai avea nimic de mâncare.

Încet, ajutându-se de baston, se îndreptă spre cărarea ce ducea în sat, cu o ultimă slabă speranță că poate încă era bine-venită acolo.

La marginea poienii, copilașii se zbenguiau în țărâna acoperită cu mușchi, plini de ace de pin din cap până-n picioare. Kira zâmbi. Îi cunoștea pe toți. Băiețelul cu păr bălai al prietenei mamei... Își amintea nașterea lui, cu două veri în urmă. Și fetița a cărei soră geamănă murise... Era mai mică decât băiețelul blond, de-abia începuse să umble, dar chicotea și țipa laolaltă cu ceilalți, jucându-se leapșa. Se încăierau, se plesneau și se pocneau unii pe alții, se jucau cu bețe și își agitau pumnișorii. Kira își aminti de tovarășii ei de joacă din copilărie, care se luau și ei la trântă, pregătindu-se pentru luptele adevărate ale vieții de adult. Ea nu se putuse juca niciodată din cauza piciorului, doar se uitase la ei cu invidie.

Un băiețel mai mare, de vreo opt, nouă ani, cu fața murdară, prea mic pentru numele de două silabe pe care copiii îl primeau la pubertate, curăța tufărișul de crengi și frunze uscate și făcea grămezi de surcele pentru foc. O privi pe Kira, iar fata îi zâmbi. Era Matt, prietenul ei dintotdeauna. Îi plăcea Matt. Băiatul locuia în Lunca mlăștinoasă și dezgustătoare – fiu de gropar sau de cioclu, pesemne. Umbla însă nestingherit prin tot satul, cu prietenii lui puși pe năzbâtii și câinele mereu alături. Se oprea ici-colo, pe unde găsea de muncă, vreo treabă măruntă în schimbul câtorva bănuți sau a ceva dulce. Kira îl salută. Câinele începu să dea din coada-i strâmbă, plină de scaieți și frunze, iar băiatul rânji, bucuros s-o vadă.

— De la Câmp? zise el. Ce-i p-acolo? Ți-a fost târșă? Umblă lighioanele noaptea?

Kira dădu din cap că nu și zâmbi. Țâncii de-o silabă n-aveau voie pe Câmpul Pieirii, nu era de mirare că Matt era curios și puțin înfricoșat.

— Nu, n-am văzut nicio lighioană, îl liniști Kira. Am făcut focul și nu s-au apropiat.

— Și, gata cu Katrina din hoit? întrebă el în dialectul lui din Luncă.

Oamenii din Luncă erau diferiți, ciudați. Îi recunoșteai oriunde, după graiul curios și comportamentul grosolan.

Majoritatea sătenilor îi dispreţuiau, Kira însă, nu. Ţinea mult la Matt.

— Da, s-a dus sufletul mamei, îi răspunse ea. Am văzut când a ieşit din trup. Era ca o ceaţă. Apoi s-a risipit…

Matt se apropie de fată, cu braţele pline de surcele. Se uită la ea cu coada ochiului şi spuse cu tristeţe, încreţindu-şi nasul:

— Ţi-au pârjolit rău cocioaba.

Kira dădu din cap că ştie. Cumva, în adâncul sufletului, sperase să nu fie adevărat.

— Da… oftă ea. Şi tot ce era în casă? Ghergheful? Mi-au ars şi ghergheful?

Matt se încruntă şi zise:

— Io m-am muncit să scot una, alta, da' a ars mai tot. Numa' cocioaba ta au pârjolit-o, Kira. Nu ca atunci când dă boala-n sat, că acu' o lovi doar pe maică-ta.

— Ştiu… oftă Kira.

Se întâmpla uneori ca vreo molimă să se răspândească în sat, de la o colibă la alta, omorând mulţi oameni. Atunci dădeau foc tuturor caselor şi apoi urma marea reclădire, prilej de sărbătoare, când peste tot se auzea vacarmul zidarilor care lucrau de zor, aruncând chirpici pe scheletele din nuiele de lemn ale noilor case şi netezind apoi pereţii. Mirosul de ars stăruia în văzduh încă multă vreme după ce noile colibe erau gata.

Dar astăzi nu era nicio sărbătoare. Nu se auzea decât hărmălaia de zi cu zi. Moartea Katrinei nu însemna nimic pentru săteni. Fusese una dintre ei. Iar acum nu mai era. Viaţa mergea înainte.

Cu băieţelul alături, Kira se opri la fântână şi îşi umplu ulciorul cu apă. Peste tot se auzeau voci arţăgoase. Gâlceava continuă era zgomotul obişnuit în sat: vorbe mânioase aruncate de bărbaţii care se luptau pentru putere, vorbele de ocară, zeflemeaua şi pălăvrăgeala lăudăroasă ale femeilor, invidioase una pe cealaltă şi înciudate de scâncetele şi smiorcăielile plozilor, ce se

agățau de picioarele lor și pe care îi alungau mânioase tot timpul.

Își duse mâna streașină la ochi, ferindu-și privirea de soarele după-amiezii, și căută locul unde fusese coliba ei. Oftă din greu. Avea cale lungă de bătut până să adune câte nuiele îi trebuiau și avea să trudească din plin pe malul râului să scoată lut pentru chirpici. Bârnele pentru îmbinat la colțurile casei aveau să fie greu de ridicat și de târât până în sat.

— Trebuie să m-apuc să-mi fac casă, îi spuse ea lui Matt, care încă ducea grămada de surcele în brațele zgâriate și murdare. Vrei să m-ajuți? Dacă lucrăm împreună, nu ne plictisim. Nu pot să te plătesc, dar pot să-ți spun povești, adăugă Kira.

Băiatul dădu din cap că nu:

— Îmi iau bice-n spinare dacă nu duc surcelele, zise el și dădu să plece.

Șovăi un pic apoi se întoarse spre Kira și îi șopti:

— Cică nu te lasă-n sat. Acu', c-a murit maică-ta, te izgonesc! Te duc la Câmp, să te-azvârle la fiare. Cică trimit cioclii după tine.

Kira simți cum i se strânge stomacul de frică, dar se strădui să-și țină firea, căci trebuia să scoată totul de la Matt și nu voia să-i trezească bănuielile.

— Cine-a zis asta? întrebă fata, încercând să pară mânioasă și sigură pe ea.

— Muierile, răspunse băiatul. Trăncăneau la fântână. Io căutam așchii de lemn în gunoi și n-au băgat de seamă că trag cu urechea. Or să-ți ia locul de cocioabă. Cică fac țarc să-nchidă păsările și plozii, să nu mai alerge după ei toată ziua.

Kira îl țintui cu privirea. Era îngrozitor, aproape de necrezut cu câtă ușurință oamenii puneau la cale asemenea cruzimi. Ca să-și închidă copiii și găinile într-un țarc, femeile erau gata să o alunge din sat, să o lase pradă fiarelor care pândeau în pădure să-și înșface hrana de pe Câmp.

— Și a cui era vocea cea mai îndârjită? întrebă Kira după o vreme.

Matt căzu pe gânduri. Mută șovăielnic surcelele de pe un braț pe celălalt și era limpede că nu voia să se amestece în problemele ei și că se temea pentru propria-i soartă. Dar era prietenul ei cel mai bun. Într-un târziu, băiețelul se uită în jur, să se asigure că nu-l aude nimeni, apoi îi spuse numele celei pe care Kira avea să fie nevoită să o înfrunte:

— Vandara, șopti el.

Kira nu era surprinsă. Cu toate acestea, o cuprinse deznădejdea.

DOI

În primul rând, Kira hotărî că era mai înțelept să pară că nu știe nimic. Să se întoarcă în sat, acolo unde fusese coliba ei și a mamei și să se apuce să o reclădească. Poate că, dacă o vedeau muncind, femeile o lăsau în pace, n-o alungau.

Sprijinindu-se în baston, Kira își croi drum prin mulțime. Câte un sătean ici și colo o salută în treacăt, dar lumea era ocupată cu muncile de zi cu zi, iar politețea nu era printre obiceiurile locului.

Îl văzu pe fratele mamei ei. Împreună cu fiul său, Dan, lucra în grădina de lângă coliba unde locuise cu Solora și țâncii lor. Năpădiseră buruienile câtă vreme Solorei îi venise sorocul, născuse și murise. Apoi alte și alte bălării crescuseră în zilele în care bărbatul veghease pe Câmp trupul nevestei și al pruncului mort. Aracii pe care se încolăceau vrejurile de fasole căzuseră într-o rână și acum bărbatul îi îndrepta încruntat. Dan încerca să-l ajute, iar copila cea mica, Mar, se juca în țărână, la marginea brazdelor. În timp ce Kira îi privea, bărbatul îi trase una băiatului peste umăr, certându-l că nu ținea aracul drept.

Fata trecu pe lângă grădină, împlântând hotărâtă bastonul în pământ la fiecare pas. Se gândi să-i salute, dacă o băgau în seamă. Fetița care se juca începu să scâncească și să scuipe. Băgase în gură ceva de pe jos, așa cum fac copiii mici, și se trezise cu gura plină de țărână și pietriș scârbos. Băiatul se uită la Kira, dar nu o salută și nu dădu în niciun fel de înțeles că ar recunoaște-o. Încă nu își revenise după lovitura tatălui. Iar bărbatul, singurul frate al mamei ei, nu ridică privirea.

Kira oftă. Măcar pe el avea cine să-l ajute. Dacă nu reușea să-l convingă pe Matt și pe câțiva dintre prietenii lui, trebuia să facă singură toată munca – construirea casei, grădinăritul. Asta dacă o lăsau să rămână în sat…

Stomacul îi ghiorțăi. Abia atunci își dădu seama cât îi era de foame. Cărarea coti pe lângă un șir de colibe mici. Kira ajunse la grămada de cenușă ce fusese cândva căminul ei. Nu mai rămăsese nimic, totul era una cu pământul. Dar, spre bucuria fetei, micuța grădină era neatinsă. Florile mamei erau pline de boboci și primele legume ale verii se pârguiau în soare. Așadar hrană avea, deocamdată.

Sau nici măcar asta? În timp ce Kira se uita în jur, o femeie țâșni din spatele unui pâlc de copaci din apropiere, îi aruncă o privire grăbită, apoi se repezi și începu să smulgă cu obrăznicie morcovi din grădina pe care Kira și mama ei o îngrijiseră împreună.

— Hei, lasă-i în pace! Sunt ai mei! strigă Kira, chinuindu-se să se apropie cât de repede putea, târându-și piciorul schilod.

Râzând batjocoritor, femeia o luă la fugă, cu mâinile încărcate de morcovi plini de țărână.

Kira se grăbi spre legumele rămase. Lăsă jos ulciorul cu apă, smulse câteva rădăcini, scutură pământul de pe ele și mușcă. Cum nu aveau un vânător în familie, Kira și mama ei nu mâncaseră carne, cu excepția vreunei mici vietăți, pe care reușeau să o prindă prin împrejurimi. Nu puteau merge în pădure la vânat, ca bărbații. Râul avea pește din belșug și era ușor de prins, așa că nu simțiseră niciodată nevoia de mai mult.

Legumele, însă, erau hrana ei de bază. Avusese noroc că oamenii nu prăduiseră grădina de-a binelea în cele patru zile cât fusese pe Câmp.

După ce își potoli foamea, se așeză să-și odihnească piciorul. Se uită în jur. La marginea grămezii de cenușă ce fusese cândva casa ei, văzu un vraf de nuiele gata curățate. Ca și cum cineva se pregătea să o ajute cu reconstruitul casei.

Însă Kira știa prea bine că nu era așa. Se ridică și luă cu băgare de seamă din grămadă o nuia subțire și mlădioasă.

Cât ai clipi, Vandara apăru de după copacii din apropiere. Kira își dădu seama că femeia așteptase acolo, la pândă, în tot acel timp. Nu știa unde locuia și nici cine îi erau bărbatul sau copiii. Coliba ei nu era prin apropiere. Dar femeia era faimoasă în sat. Lumea vorbea în șoaptă despre ea. Era cunoscută și respectată. Sau temută…

Vandara era înaltă și musculoasă și își purta părul lung și încâlcit strâns la spate cu un șnur. Avea ochi întunecați și pătrunzători și Kira simți cum privirea femeii îi sfredelește bruma de calm ce-i mai rămăsese. Cicatricea urâtă, ce pornea pe bărbia Vandarei și continua pe gât și pe unul dintre umerii ei lați, o căpătase cândva, demult, într-o luptă cu o fiară a pădurii. Așa zicea lumea. Nimeni nu supraviețuise vreodată unei asemenea răni, iar cicatricea le amintea tuturor de curajul și vigoarea Vandarei, dar și de ferocitatea ei. „A sfâșiat-o fiara, șopteau copiii, fiindcă a vrut să-i fure puiul din vizuină!”

Iar acum Vandara se pregătea să nimicească un pui de om.

Spre deosebire de fiara din pădure, însă, Kira nu avea gheare să se poată apăra. Își apucă strâns bastonul din lemn și încercă să se uite drept și fără teamă în ochii femeii.

— M-am întors să-mi ridic iar coliba, spuse fata.

— Locul de casă nu mai e al tău. E al meu. Și nuielele alea tot ale mele sunt!

— O să-mi adun altele, zise Kira. Dar casă, tot aici îmi fac! A fost locul lui tata, înainte să mă nasc, pe urmă al mamei. Acum că s-a dus și ea, e al meu!

Alte femei se adunară, de prin colibele învecinate.

— Ne trebuie! strigă una. Facem țarc pentru plozi, cu nuielele alea. Așa a zis Vandara!

Kira o privi pe femeie, care ținea strâns de mână un copilaș.

— Poate că n-ar strica, spuse Kira, un țarc pentru micuți. Dar nu pe bucata mea de pământ! Să vi-l faceți în altă parte!

O văzu pe Vandara aplecându-se și ridicând o piatră cât un pumn de copil.

— Nu te vrea nimeni aici! spuse femeia. N-ai ce căuta-n sat! Cu piciorul ăla bleg, nu ești bună de nimic! Maică-ta te-a apărat cât a putut, dar acum dusă-i! Ar trebui să te duci și tu! Mai bine rămâneai pe Câmp!

Kira pricepu că femeile numai binevoitoare nu erau, ci ieșiră dinadins din colibele lor să o înfrunte, iar acum așteptau ordine de la Vandara. Băgă de seamă că unele apucaseră și ele pietre. Una singură dacă arunca, celelalte precis nu stăteau pe gânduri. Așteptau doar să vadă cine începe prima.

„Ce-ar fi făcut mama?” se gândi fata disperată, încercând din răsputeri să regăsească înțelepciunea Katrinei în fărâmă de suflet ce dăinuia în Kira. „Sau tata… care nici n-a apucat nașterea mea? Și sufletul lui e-n mine.”

Kira își îndreptă umerii și începu să le vorbească, pe un ton calm și uitându-se drept în ochii fiecăreia dintre ele în parte. Unele își coborâră privirea în pământ. Aha! Carevasăzică nu erau toate chiar așa de înverșunate!

— Știți că orice neînțelegere între săteni, ce poate aduce moarte, trebuie judecată de Consiliul Gardienilor, le aminti Kira.

Auzi câteva murmure de aprobare. Mâna Vandarei era încă încleștată pe piatră, iar umerii îi erau încordați – se pregătea să arunce.

Kira se uită în ochii Vandarei, dar de vorbit, le vorbi celorlalte, căci de sprijinul lor avea nevoie acum. Cuvintele ei nu căutau să trezească înțelegere și îndurare – Kira știa prea bine că în inimile lor nu era loc de așa ceva –, ci mai curând frică.

— Nu uitați că, dacă neînțelegerea nu-i adusă la cunoștința Consiliului și dacă se sfârșește cu moarte, atunci aducătorul-de-moarte, de moarte are parte…

Auzi murmure:

— Dacă se sfârșește cu moarte… repetă o femeie cu o voce nesigură, înțelegând unde bătea Kira.

Kira așteptă, încercând să pară hotărâtă, de neclintit.

În cele din urmă, o alta completă spusele fetei:

— …atunci aducătorul-de-moarte, de moarte are parte.

— Da, aducătorul-de-moarte, de moarte are parte! repetară alte voci.

Una câte una, femeile dădură drumul pietrelor. Una câte una aleseră să nu fie aducătoare-de-moarte. Kirei îi mai veni inima la loc. Așteptă. Privi.

În cele din urmă, Vandara rămase singura care încă strângea piatra în pumn. Țintuind-o pe Kira cu o căutătură cruntă, femeia ridică amenințătoare brațul, ca și cum se pregătea să arunce. Într-un târziu, însă, lăsă și ea arma jos, aruncând-o spre Kira, dar fără să o lovească.

— O duc la Consiliul Gardienilor atunci! hotărî Vandara. O să fiu acuzatoarea, cu mare plăcere. Lasă s-o alunge ei! adăugă ea, râzând cu cruzime. De ce să irosim noi o viață doar ca să scăpăm de fată? Până mâine la apus, al nostru-i locul de casă și Kira dusă-i! Pe Câmp, la fiare cu ea!

Toate privirile se îndreptară spre pădure, acum învăluită în umbre, locul unde pândeau fiarele. Kira se strădui să nu se uite într-acolo.

Cu aceeași mână cu care ținuse piatra, Vandara își mângâie cicatricea de pe gât și spuse rânjind:

— N-am uitat cum e să-ți vezi sângele curgând peste tot! Dar am supraviețuit! Am supraviețuit pentru că sunt puternică! Mâine, la căderea nopții, când o să le simtă ghearele-n gât, continuă ea, netrebnica asta de două silabe o să-și dorească să fi pierit de boală, laolaltă cu maică-sa!

Încuviințând cu însuflețire, femeile îi întoarseră Kirei spatele și plecară, ocărându-și și îmboldindu-şi țâncii spre casă. Soarele coborâse spre apus. Femeile se grăbeau spre treburile de seară, pregătirile pentru întoarcerea bărbaților, care aveau răni de oblojit și nevoie de mâncare și căldura focului.

Una dintre ele urma să nască în curând, poate chiar în seara aceea, ajutată de celelalte, care aveau să-i înăbușe țipetele și să hotărască valoarea pruncului. Altele aveau, poate, să se împerecheze în seara aceea, creând alte vieți, noi vânători pentru viitorul satului, care să le ia locul celor ce mureau de boli, răni sau bătrânețe.

Kira nu știa ce avea să decidă Consiliul Gardienilor. Dar știa că avea să facă totul singură, fie că rămânea sau pleca, fie că reclădea pe bucata de pământ a mamei sau era alungată pe Câmp, să înfrunte fiarele ce pândeau în pădure. Sleită de puteri, se așeză pe pământul înnegrit de cenușă și așteptă noaptea.

Se întinse și luă o bucată de lemn. O întoarse pe toate părțile, să vadă cât era de tare și dacă era dreaptă. Dacă-i dădeau voie să rămână în sat, avea nevoie de lemne lungi și rezistente pentru colibă. Ar putea să meargă la tăietorul de lemne, la Martin. Fusese prietenul mamei. Cu el se putea târgui, poate-i broda vreo pânză în schimbul câtorva bârne pentru casă.

Iar pe viitor, pentru munca din care se gândea să-și câștige traiul, avea nevoie de bucăți de lemn mici și drepte. Cercetând lemnul pe care îl ținea în mână, își dădu seama că era prea mlădios și nu avea să reziste. Îl aruncă. Mâine, dacă hotărârea Consiliului Gardienilor era în favoarea ei, o să meargă să caute bucățile potrivite: scurte, netede, ca să le poată îmbina la colțuri. Trebuia să-și facă alt gherghef.

Mâinile Kirei fuseseră întotdeauna pricepute. Încă de pe vremea când era doar o copilă, mama o învățase cum să folosească acul și, trecându-l printre firele țesăturii, să făurească felurite modele din ață colorată. De la o vreme încoace însă, îndemânarea fetei dovedea ceva mai mult decât doar pricepere. Într-o adevărată explozie de creativitate, iscusința copilei o depășise cu mult pe cea a mamei sale. Fără să-i fi arătat cineva, fără să fi exersat măcar, degetele Kirei știau, fără șovăială, felul în care firele trebuie răsucite, petrecute și cusute, ca să se îmbine

în broderii bogate, pline de culoare. Fata nu înțelegea de unde îi venea toată priceperea asta. Dar o simțea acolo, în vârful degetelor, care acum îi tremurau ușor de nerăbdare să înceapă să coasă. De-ar lăsa-o să rămână în sat...

TREI

Un mesager veni la Kira în zori și, scărpinându-și plictisit o înțepătură de insectă de pe gât, îi spuse că trebuie să se prezinte în fața Consiliului Gardienilor la prânz. Când soarele se apropie de miezul zilei, Kira își netezi hainele și urmă ascultătoare porunca primită.

Edificiul Consiliului era o clădire surprinzător de frumoasă. Fusese ridicată înainte de Ruinare, era dintr-un timp atât de îndepărtat, încât niciun om în viață și nici măcar părinții sau bunicii lui nu se născuseră încă. Lumea știa de vremurile acelea doar din Cântecul Ruinării, care era intonat în fiecare an, la Adunare.

Se zvonea că, înainte de Adunare, Cântărețul, a cărui singură îndeletnicire era să interpreteze Cântecul în fiecare an, își pregătea vocea odihnindu-se preț de zile întregi și bând felurite uleiuri. Cântecul Ruinării era lung și istovitor. Începea cu nașterea lumii și continua cu istoria de nenumărate secole a omenirii. Și era înspăimântător. Trecutul era plin de războaie și nenorociri. Cea mai înfricoșătoare era chiar partea despre Ruinare, despre sfârșitul civilizației strămoșilor. Versurile vorbeau despre miasme fumegânde, otrăvitoare, hăuri căscate în pământ, despre clădiri uriașe, prăbușite și măturate de valurile mării. Toată lumea trebuia să asculte, dar uneori mamele acopereau grijulii urechile copilașilor când Cântărețul ajungea la bucata aceea.

Nu multe lucruri supraviețuiseră Ruinării, dar cumva, Edificiul Consiliului reușise să rămână în picioare. O clădire atât de veche, nimeni nu mai știa de câte secole era acolo. Unele ferestre încă aveau ochiuri de geam pictat în nuanțe aprinse de roșu și auriu, o uimitoare lucrătură a cărei măiastră arta se pierduse în atâta amar de vreme. Altele erau doar din sticlă groasă, obișnuită, prin care, dacă priveai, totul părea strâmb din cauza bulelor de aer și a onduleurilor. Câteva ferestre fuseseră astupate și părți

din coridoarele clădirii erau afundate în umbre întunecate. Cu toate acestea, Edificiul era magnific în comparație cu colibele și casele sărăcăcioase din sat.

Ajunsă la Edificiu pe la prânz, întocmai cum îi poruncise mesagerul, Kira se plimba singură pe un coridor luminat de o parte și de cealaltă de flăcările sfârâinde ale unor torțe înalte, îmbibate de ulei, prinse pe pereți. În spatele unei uși închise, auzi înăbușit vocile celor ce aveau să ia parte la întâlnire: voci de bărbați. Bastonul fetei bufnea surd pe podeaua de lemn, iar talpa piciorului ei olog mătura anevoios scândurile de lemn.

„Să fii mândră de durerea ta!”, îi zicea mama mereu. „Ești mai puternică decât cei ce nu cunosc durerea!”

Amintindu-și spusele ei, Kira încercă să simtă acea mândrie despre care vorbea Katrina. Își îndreptă umerii micuți și își netezi cutele veșmântului făcut din pânză aspră, țesută. Înainte să plece, se spălase cu grijă pe față în apa limpede a pârâului și își curățase unghiile cu vârful ascuțit al unei crenguțe. Se pieptănase cu pieptenul din lemn sculptat, care fusese al Katrinei și pe care îl păstrase în bocceluță după moartea ei. Apoi își împletise părul, răsucind șuvițele groase, întunecate și legase capătul cozii bogate cu un șnur din piele.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și mai domolească temerile, și bătu în ușa grea ce o despărțea de sala în care sfatul Consiliului Gardienilor începuse deja. Ușa se crăpă, lăsând o rază de lumină să pătrundă pe holul întunecat. Înăuntru, un bărbat se uită bănuitor spre intrare, apoi se apropie de ușă și o deschise larg, făcându-i semn Kirei să intre.

— Orfana Kira, acuzata! anunță garda și murmurele din sală încetară.

Se întoarseră cu toții cu fața spre intrare și o priviră pe copilă în tăcere.

Încăperea era enormă. Kira mai fusese acolo, cu mama ei, cu ocazia diverselor ceremonii, cum era Adunarea anuală. Dar atunci șezuseră, împreună cu restul mulțimii,

pe șirurile de bănci din fața scenei. Pe scenă se afla doar un altar, pe care era așezat Obiectul de Cult, misterioasa construcție din lemn făcută din două bețe încrucișate. Se spunea că avusese mare putere în trecut, iar lumea făcea plecăciuni umile când trecea prin fața altarului.

Acum, însă, Kira era singură. Nu era mulțimea obișnuită, nici măcar un singur sătean obișnuit. Doar Consiliul Gardienilor – doisprezece bărbați care o priveau, așezați la o masă lungă, în fața scenei. Șiruri de lămpi cu ulei făceau ca încăperea să radieze. În spatele fiecărui bărbat ardea câte o torță, luminând teancuri de documente și alte hârtii răspândite pe masă. Gardienii continuară să o privească în tăcere, în timp ce Kira se apropia, pășind șovăielnic pe culoarul dintre rândurile de bănci.

Aducându-și deodată aminte ce văzuse la fiecare ceremonie, Kira își aduse repede mâinile într-un gest evlavios, cu palmele împreunate și vârful degetelor sub bărbie. Ajunsă în fața mesei Consiliului, se uită respectuos spre Obiectul de Cult aflat pe altarul de pe scenă. Gardienii dădură din cap aprobator. Se pare că făcuse gestul potrivit. Fata se destinse un pic și așteptă, întrebându-se ce avea să urmeze.

O altă bătaie în ușă. Garda deschise și anunță:

— Vandara, acuzatoarea! strigă el.

Așadar, înfruntarea putea începe. Kira o urmări cu privirea pe Vandara, care se apropie cu pași mari de masă și se opri lângă fată, cu fața spre Consiliul Gardienilor. Simți o ușoară satisfacție văzând că Vandara era desculță, iar fața îi era murdară. Femeia nu catadicsise să se pregătească în niciun fel pentru întâlnirea asta. Poate că nici nu avea nevoie… Dar Kira își zise că, totuși, faptul că arăta îngrijit o ajutase să câștige un strop de respect, îi dăduse un oarecare avantaj în fața acuzatoarei.

Vandara făcu și ea gestul evlavios cu mâinile – în privința asta, erau la egalitate. Apoi femeia făcu o

plecăciune și Kira văzu cu îngrijorare că gardienii încuviințară binevoitori gestul.

„Trebuia să fac și eu... Musai să găsesc un prilej să mănclin și eu.”

— Ne-am întrunit pentru a judeca un conflict, spuse autoritar gardianul-șef, un bărbat cu părul alb, al cărui nume de patru silabe Kira nu reușea niciodată să și-l amintească.

„N-am intrat în conflict cu nimeni. Tot ce am vrut a fost să-mi reclădesc coliba și să-mi văd de viața mea.”

— Cine este acuzatoarea? întrebă bărbatul cu părul alb.

„Parcă n-ar ști cine e!”, își zise Kira. Dar întrebarea era de formă, gardianul nu făcea decât să urmeze procedura oficială. Îi răspunse un alt gardian, un bărbat rotofei ce stătea la capătul celălalt al mesei și avea în fața sa câteva cărți groase și un vraf de documente. Kira se uită curioasă la volume. Întotdeauna își dorise să poată citi. Dar femeile nu aveau voie să învețe să citească.

— Gardian-șef, numele acuzatoarei este Vandara!

— Și acuzata?

— Acuzata este orfana Kira.

Bărbatul aruncă o privire spre hârtiile din fața sa, dar nu păru a citi nimic.

„Acuzata? De ce sunt acuzată?”, se întrebă Kira, simțind un val de panică la auzul cuvântului care tocmai fusese repetat. „A, m-aș putea folosi de asta să dau dovadă de umilință!” Îi veni deodată ideea. Fata se înclină ușor, semn că recunoștea că ea este acuzata.

Bărbatul cu părul alb le aruncă o privire nepăsătoare celor două. Sprijinindu-se în baston, Kira se strădui să se țină cât mai dreaptă. Era aproape la fel de înaltă ca și acuzatoarea ei. Dar Vandara era mai bătrână, mai voinică și n-avea niciun beteșug, cu excepția cicatricei, care le amintea tuturor că femeia se luptase cu o fiară și scăpase cu viață. Deși hidoasă, cicatricea era semnul forței Vandarei. Piciorul strâmb al Kirei, însă, nu avea nicio poveste deosebită în spate și, lângă femeia desfigurată și

mânioasă, fata se simți slabă, nelalocul ei și condamnată de la bun început.

— Acuzatoarea are cuvântul prima, le instrui gardianul-șef.

Vocea Vandarei răsună hotărâtă și plină de fiere:

— Fata trebuia dusă pe Câmp încă de la naștere, dinainte să aibă un nume. Așa spune legea!

— Continuă! îi porunci gardianul.

— Era beteagă. Și fără tată. Nu trebuia păstrată!

„Dar eram puternică. Și-aveam ochi strălucitori. Așa mi-a zis mama... Mama n-a vrut să mă dea!”

Kira își mută greutatea pe piciorul sănătos, ca să și-l odihnească un pic pe cel schilod. Își aminti povestea nașterii ei și se întrebă dacă o să aibă prilejul să o spună acolo. „I-am prins degetul cu așa putere...”

— Am răbdat-o cu toții în anii ăștia, continuă Vandara. Dar nu ne-ajută cu nimic. Nu poate să sape, să sădească ori să plivească. Nu poate nici măcar s-aibă grijă de fiarele domestice, așa cum au alte fete de vârsta ei. Își târăște piciorul ăla mort de colo-colo, ca pe o povară netrebnică. E înceată și mănâncă prea mult.

Consiliul Gardienilor asculta cu atenție. Kira simți că roșește de rușine. Era adevărat, mânca mult. *Totul* era adevărat, tot ce spunea acuzatoarea.

„O să-ncerc să mănânc mai puțin. Pot să rabd de foame!”, își zise Kira. Își pregătea în minte apărarea, dar simțea deja că, orice ar spune, avea să pară slabă și plângăcioasă.

— A rămas în sat, încălcând legea, pentru că bunicul ei era încă în viață și era un om cu multă putere. Dar el e oale și ulcele. Acum avem un conducător cu *mult* mai multă putere și înțelepciune...

Vandara împărțea complimente în stânga și-n dreapta, sperând să-i câștige pe gardieni de partea ei. Kira se uită la gardianul-șef, dar fața acestuia rămase impasibilă.

— Taică-su a fost omorât de fiare, înainte de nașterea ei. Acum a murit și maică-sa, continuă Vandara. Și se pare c-avea o boală ce poate fi periculoasă pentru tot satul.

„Nu! A fost singura care s-a îmbolnăvit. Uită-te la mine! Am stat cu ea până a murit și nu m-am îmbolnăvit!”

— Iar femeile au nevoie de locul de casa. Fata asta nu-și are rostul printre noi! Nu-i bună de nimic. Nu se poate mărita, nimeni nu vrea o oloagă. Ocupă loc, consumă mâncare și ne face numai probleme cu plozii – le spune povești și-i învață jocuri zgomotoase, deranjează lumea la muncă…

— Ajunge! o opri gardianul-șef, ridicând mâna.

Vandara se încruntă și tăcu. Apoi făcu o plecăciune scurtă.

Gardianul-șef se uită spre ceilalți unsprezece de la masă, ca și cum ar fi așteptat comentarii sau întrebări. Unul câte unul, gardienii încuviințară. Niciunul nu scoase o vorbă.

— Kira, spuse gardianul-șef, întrucât ești o copilă de doar două silabe, nu ești obligată să te aperi.

— Să nu mă apăr? Dar…

Kira avusese de gând să facă o plecăciune înainte să înceapă să vorbească, dar, surprinsă de spusele gardianului, uită. Când își aduse aminte se aplecă stângaci și grăbit, dar era limpede pentru toată lumea că uitase.

Gardianul ridică din nou mâna, făcându-i semn să tacă. Kira se strădui să stea liniștită și să asculte.

— Dată fiind vârsta ta fragedă, îi explică el, ai voie să alegi. Poți să te aperi singură…

Kira îl întrerupse din nou, neputând să se abțină:

— Da, da! Vreau să mă ap…

Bărbatul îi ignoră izbucnirea și continuă:

— …sau putem să-ți numim noi un apărător. Unul dintre noi te poate apăra, folosind vasta noastră experiență și înțelepciune. Gândește-te bine ce alegi, Kira, căci viața ta poate depinde de asta!

„Dar voi nu sunteți decât niște străini! Cum să puteți voi spune povestea nașterii mele? Cum să puteți vorbi despre ochii mei strălucitori și forța mâinii mele când i-am strâns degetul mamei în pumn?”

Kira aștepta neputincioasă. Viitorul ei era în joc. Simțea dușmănia Vandarei. Răsuflarea femeii era întretăiată și mânioasă, chiar dacă vocea îi amuțise. Se uită la bărbații așezați la masă, încercând să-și dea seama care dintre ei ar putea să îi fie apărătorul. Dar gardienii nu lăsau să se vadă nimic, nici ură, dar nici prea mult interes, ci doar așteptau cu toții să vadă ce hotărăște fata.

În timp ce se tot frământa ce să aleagă, Kira își băgă adânc mâinile în buzunarele veșmântului. Degetele întâlniră întâi conturul familiar al pieptenului mamei. Fata dezmierdă obiectul, căutând alinare. Apoi Kira găsi micul ei pătrat din pânză țesută, decorat cu broderii. În zilele năucitoare de după moartea mamei, uitase de petic. Acum, însă, își aminti cum degetele ei făuriseră ca vrăjite modelul acela aparte, în timp ce veghea la căpătâiul mamei bolnave.

Îndemânarea pentru brodat îi venise pe neașteptate, când era încă foarte mică. Kira își aminti uimirea mamei când văzuse cum, sigură pe ea, Kira începuse într-o bună zi să aleagă și să îmbine singură firele în cusături.

— Asta nu te-am învățat eu! spusese mama, râzând încântată. Nici n-aș ști cum!

Nici Kira nu știa cum de învățase să coasă cu așa dibăcie. Se întâmplase pur și simplu, ca prin magie, ca și cum firele îi vorbiseră sau îi cântaseră. După acea întâia oară, priceperea Kirei se desăvârșise în timp.

Fata strânse peticul brodat în pumn, amintindu-și siguranța ce i-o dăduse cândva. Acum nu mai simțea nimic din acea certitudine. Nu știa cuvintele cu care să se apere. Kira înțelese că trebuia să lase rolul de apărător unuia dintre acei bărbați, cu toții necunoscuți.

Îi privi speriată și văzu că unul dintre ei o privea și el, cu ochi blânzi și încurajatori. Simți că omul acela putea fi

important pentru ea. Și mai simți și altceva: omul acela *știa,* avea experiență. Bucățica de pânză era caldă și prietenoasă în pumnul ei. Kira tremura, dar vocea îi sună stăpână pe ea:

— Numiți, vă rog, un apărător!

Gardianul-șef îi făcu semn că a înțeles.

— Jamison! spuse el ferm și arătă spre al treilea bărbat așezat la stânga sa.

Bărbatul cu privirea blândă și atentă se ridică, pregătindu-se să vorbească în apărarea fetei.

Kira așteptă.

PATRU

Aha, așa îl chema, Jamison... Numele nu îi suna cunoscut Kirei. Era un sat mare și, după ce se terminau anii copilăriei, muncile femeilor erau separate de ale bărbaților.

Bărbatul se ridică, așadar, în picioare. Kira îl cercetă cu privirea. Era înalt, avea părul lung și întunecat, frumos pieptănat și strâns la spate cu o clamă din lemn sculptat. Fata recunoscu lucrătura tânărului cioplitor, cum îl chema oare? Thomas! Da, Thomas Cioplitorul, așa-i ziceau! Era doar un băiat, de o vârstă cu Kira, dar fusese deja ales pentru darul său. Sculpturile ce îi ieșeau din mâini erau la mare căutare printre cei aflați la conducerea satului. Oamenii obișnuiți nu își puneau podoabe. Mama Kirei purtase un medalion, atârnat pe un șnur, dar îl ținuse mereu ascuns sub gulerul rochiei.

Apărătorul fetei luă teancul de documente așezate pe masă, în fața sa. Kira văzuse cum, în timp ce acuzatoarea vorbise, bărbatul luase meticulos notițe. Avea mâini mari, cu degete lungi și gesturi calme: nici urmă de șovăială sau nesiguranță. Kira mai băgă de seamă că omul purta, la mâna dreaptă, o brățară din piele împletită și că brațele îi erau vânjoase, musculoase. Nu era bătrân. Numele lui, Jamison, avea doar trei silabe, iar părul încă nu îi albise. Kira își zise că trebuie să fie de vârstă mijlocie, cum fusese mama ei înainte să se ducă.

Apărătorul se uită la hârtia pe care o ținea în mână, prima din teanc. De acolo de unde stătea, Kira putea vedea însemnările bărbatului. Ce n-ar fi dat să poată citi!

Apoi Jamison începu să vorbească:

— Voi lua fiecare acuzație în parte, spuse el.

Se uită în notițe și repetă întocmai spusele Vandarei, dar nu pe tonul ei mânios:

— „Fata trebuia dusă pe Câmp încă de la naștere, dinainte să aibă un nume. Așa spune legea.”

„Asta și-a notat! A scris cuvintele ca să le repete întocmai!” se dumiri Kira. Era dureros să audă din nou vorbele acelea grele și se înfioră, dându-și seama câtă greutate căpătau cuvintele când erau repetate. Nimeni nu mai putea nega vorbele rostite, odată ce erau repetate. De câte ori nu se dondăneau și se încăierau copiii pornind de la „Am zis că...”, „Ba nu, ai zis că...”, „El a zis că tu ai zis...” și câte și mai câte asemenea.

Jamison lăsă hârtiile înapoi pe masă și luă un volum greu, legat în piele verde. Kira observă că fiecare dintre gardieni avea un volum identic în față.

Deschise cartea la o pagină unde își pusese un semn mai devreme. Kira îl văzuse răsfoind volumul în timp ce Vandara își prezenta acuzațiile.

— Acuzatoarea are dreptate, așa spune legea, spuse Jamison, adresându-se gardienilor.

Kira fu cuprinsă de teamă. O trăda! Asta însemna s-o apere?!

Jamison le arăta acum celorlalți o pagină anume, cu scris mărunt și des. Unii dintre gardieni își deschiseră și volumele verzi, căutând același pasaj. Alții dădură doar din cap aprobator, ca și cum și-ar fi amintit foarte bine și nu era nevoie să recitească.

Fata o văzu pe Vandara zâmbind ușor.

Deznădăjduită, Kira pipăi din nou bucățica de pânză din buzunar. Nu-i mai simți căldura. Și nici alinare nu-i mai aduse.

— Dacă facem, însă, referire la al treilea amendament... continuă Jamison.

Toți gardienii căutară atunci pagina cu pricina, chiar și cei care nu deschiseseră volumele înainte.

— ...este clar că se pot face excepții, zise apărătorul.

— Se pot face excepții... repetă unul dintre gardieni, urmărind textul cu degetul în volumul cel gros.

— Așa că putem lăsa deoparte afirmația „așa spune legea”, anunță Jamison sigur pe sine. Legea nu spune *întotdeauna* așa.

„Mă apără! Poate că-mi salvează viața!"

— Ai ceva de adăugat? o întrebă apărătorul pe Kira.

Fata atinse bucata de pânză din buzunar și dădu din cap că nu.

Jamison continuă, după ce se uită în notițe:

— „Era beteagă. Și fără tată. Nu trebuia păstrată!"

Și a doua repetiție a cuvintelor Vandarei o duru pe Kira. Pentru că era adevărat. Piciorul o durea și el. Nu era obișnuită să stea atât de mult timp în picioare. Încercă din nou să-și mute greutatea pe partea sănătoasă, ca să se mai odihnească.

— Și aceste acuzații sunt adevărate, zise Jamison, apoi repetă cu o voce calmă și sigură: Kira e beteagă din naștere. Are un defect vizibil și incurabil.

Gardienii o cercetară îndelung. La fel și Vandara, doar că privirea ei era plină de dispreț. Kira era obișnuită să se holbeze lumea la ea. Toată copilăria ei fusese batjocorită. Dar, având-o pe mama drept învățătoare și îndrumătoare în viață, învățase să nu plece fruntea. Și așa făcu și acum, își privi judecătorii drept în ochi.

— …și a rămas, într-adevăr, fără tată, continuă Jamison.

Kira auzi aievea vocea mamei explicându-i cum se petrecuseră lucrurile. Era mică și întrebase de ce n-avea tată. „Nu s-a mai întors din marea vânătoare. S-a întâmplat înainte să te naști. L-au luat fiarele…" îi explicase mama cu blândețe.

Jamison repetă cuvintele din mintea ei, de parcă le-ar fi auzit:

— Tatăl fetei a fost luat de fiare, înainte de nașterea ei, explică el Consiliului.

Gardianul-șef ridică privirea din hârtiile lui. Întorcându-se spre ceilalți, îl întrerupse pe Jamison:

— Christopher i-a fost tată. Un vânător iscusit, printre cei mai buni. Probabil că unii dintre voi și-l amintesc.

Mai mulți gardieni încuviințară. Apărătorul dădu și el din cap și spuse:

— Am fost și eu la vânătoare în ziua aceea. Am văzut când l-au luat.

„Ai văzut când l-au luat?” se miră Kira în sinea ei. Nu aflase niciodată în amănunt cum se petrecuse nenorocirea de atunci. Nu știa decât ce îi povestise mama. Dar omul ăsta îl cunoscuse pe tatăl ei. Și fusese acolo!

„I-a fost frică? I-a fost frică lui tata?” O întrebare ciudată, neașteptată. Kira nu o rosti cu voce tare. Îi era și ei atât de teamă. Simțea ura Vandarei, ura ca o fiară ce parcă o înhățase. Simțea că stă să moară. Se întrebă cum fusese momentul morții pentru tatăl ei.

— Amendamentul trei se aplică și în cazul ăsta, spuse Jamison. La acuzația „Nu trebuia păstrată”, răspunsul apărării este că, în conformitate cu amendamentul trei, se pot face excepții.

Gardianul-șef încuviință:

— Tatăl ei a fost un vânător iscusit, repetă el.

Ceilalți gardieni îi urmară exemplul și aprobară spusele apărării.

— Ai ceva de adăugat? o întrebară ei pe Kira.

Fata dădu din cap că nu și simți, din nou, că viața îi e cruțată.

— „Dar nu ne-ajută cu nimic. Nu poate să sape, să sădească ori să plivească. Nu poate nici măcar s-aibă grijă de fiarele domestice, așa cum au alte fete de vârsta ei. Își târăște piciorul ăla mort de colo-colo, ca pe o povară netrebnică. E înceată și”, continuă Jamison cu o umbră de zâmbet, „mănâncă prea mult.”

Bărbatul rămase tăcut preț de-o clipă, apoi spuse:

— În calitate de apărător al copilei, trebuie să recunosc că unele dintre aceste afirmații sunt adevărate. Este evident că fata nu poate săpa, sădi sau plivi și nu poate îngriji fiare domestice. Cu toate acestea, a găsit, zic eu, o modalitate de a contribui la munca în sat. Kira, lucrezi la țesătorie, nu-i așa?

Kira încuviință surprinsă. De unde știa? Bărbații nu dădeau nicio atenție treburilor făcute de femei.

— Da, răspunse ea încet, cu vocea gâtuită de emoție. Ajut... Nu la țesut, doar adun resturile și pregătesc suveicile. Pot lucra bine cu mâinile și brațele. Sunt puternică.

Se întrebă dacă era bine să le povestească despre priceperea ei la brodat și despre faptul că spera să o poată folosi pentru a-și câștiga pâinea. Dar, întrucât nu știa cum s-o spună fără să pară lăudăroasă, tăcu.

— Kira, zise Jamison uitându-se la ea, arată Consiliului Gardienilor beteșugul tău. Arată-ne cum mergi. Du-te până la ușă și înapoi.

„Câtă răutate!” își spuse Kira. Doar știa toată lumea cum arată piciorul ei strâmb. De ce o punea să facă asta în fața tuturor, să le îndure privirile umilitoare? Pe moment, fu gata să se împotrivească sau cel puțin să încerce. Dar erau prea multe lucruri în joc. Iar jocul nu era unul de copii, în care cearta și încăierarea erau firești. Acum se decidea viitorul ei sau dacă are vreun viitor. Kira oftă și se întoarse cu fața spre ieșire. Sprijinindu-se în baston, se îndreptă încet spre ușă. Mușcându-și buzele, își târî pas cu pas piciorul care o durea, simțind în spate privirea disprețuitoare a Vandarei.

Ajunsă la ușă, fata se întoarse și se îndreptă încet spre locul ei, în fața mesei gardienilor. Durerea o săgetă în degete și se răspândi apoi în tot piciorul bolnav. De s-ar fi putut așeza un pic...

— Da, își târăște piciorul și e înceată, sublinie Jamison, de parcă mai era nevoie. Afirmațiile acuzatoarei sunt adevărate. Dar la țesătorie e destoinică. Trudește acolo zi de zi și nu întârzie niciodată, iar lucrătoarele apreciază mult ajutorul ei. Mănâncă prea mult? întrebă el râzând. Nu cred! Uitați-vă cât e de slabă! Însăși greutatea fetei contrazice afirmația acuzatoarei. Acum însă, cred că e înfometată, așa că propun să luăm pauza de masă!

Gardianul-șef se ridică:

— Ai ceva de adăugat? fu Kira întrebată, pentru a treia oară.

Și, pentru a treia oară, fata dădu din cap că nu. Era tare obosită.

— Luați loc! le porunci gardianul-șef Kirei și Vandarei. O să vi se-aducă mâncare.

Ușurată, Kira se așeză pe banca din apropiere. Își masă piciorul, care pulsa. O văzu pe Vandara făcând din nou o plecăciune, apoi așezându-se și ea pe o bancă, cu chipul golit de orice expresie, „Iar am uitat! Trebuia să m-aplec!”, își zise Kira.

Gardianul-șef se uită în hârtiile din fața sa.

— Mai sunt încă cinci plângeri, spuse el. După masă le vom lua pe rând, apoi vom da verdictul.

Garda de la ușă aduse mâncarea. Kira luă farfuria și adulmecă bucata de pui rumenit și pâinea caldă, crocantă, presărată cu semințe. Nu mâncase nimic altceva decât legume crude zile întregi, iar pui nu mai văzuse de nu știu câte luni. Auzi însă în minte vocea Vandarei: „Mănâncă prea mult!”

Temându-se să nu lase să se vadă foamea de lup care o încerca, Kira se strădui să ciugulească din mâncarea atât de îmbietoare. Apoi puse deoparte farfuria pe jumătate plină și luă o înghițitură de apă din cupa pe care i-o puseseră în față. Ostenită, încă hămesită și înfricoșată, mângâie peticul de pânză din buzunar și așteptă a doua rundă de acuzații.

*

Cei doisprezece gardieni ieșiră din sala de judecată pe o ușă lăturalnică, probabil într-o încăpere unde luau masa doar ei. După o vreme, gărzile veniră să ia tăvile cu mâncare și anunțară perioada de odihnă. Procesul avea să fie reluat atunci când clopotul bătea de două ori, îi spuseră. Vandara se ridică și părăsi sala. Kira așteptă un pic, apoi se duse spre ușa Edificiului Consiliului, străbătu coridorul lung și ieși.

Afară nu se schimbase nimic. Oamenii mișunau zgomotoși încolo și-ncoace, ocupați cu diferite treburi. Auzi voci ascuțite venind dinspre piață: femei indignate la auzul prețurilor, negustori care țipau la rândul lor. Plânsete de prunci, țipete de țânci ce se încăierau, câini vagabonzi ce mârâiau și lătrau amenințător unii la alții, luptându-se pentru resturi de mâncare.

Matt trecu în fugă pe lângă ea, împreună cu alți copii. Când o văzu pe Kira șovăi o clipă, apoi se opri și se întoarse.

— Ți-am strâns nuiele, îi șopti el. Io cu alți copii. Le-am pus grămadă. Ne-apucăm mai încolo de cocioaba ta, dacă vrei.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cu o privire curioasă:

— Adică, dacă-ți mai trebuie cocioabă… Ăia ce zic acolo, înăuntru?

Așadar Matt știa despre proces. Kira nu era surprinsă. Băiețelul părea să știe tot ce mișca în sat. Fata dădu din umeri, prefăcându-se că nu-i pasă. Nu voia să-l lase să vadă cât era de înfricoșată.

— Vorbărie multă, îi răspunse ea.

— Și-i și aia acolo? Aia cu tăietura urâtă?

Kira știa la cine se referea.

— Da. Ea e acuzatoarea.

— Rea, Vandara aia. Și-a omorât plodu’, așa zice lumea. I-a dat leandru, cică. Și l-a ținut până a-nghițit tot, că el nu voia.

Kira auzise povestea.

— Au zis c-a fost un accident, îi aminti ea lui Matt, cu toate că avea îndoielile ei. Au mai mâncat și alți copii leandru, altă dată. E periculos să lase planta asta otrăvitoare să crească peste tot. Ar trebui s-o smulgă toată, să nu mai ajungă copilașii la ea.

Matt scutură din cap:

— Trebuie s-o lase, ca să ne-nvățăm minte! îi explică el. Maică-mea mi-a tras una când am pus mâna! M-a pocnit

de-am zis că-mi crapă capu’! Așa m-am învățat ce-i cu leandru’ ăsta.

— Ei, Consiliul Gardienilor a judecat atunci și a hotărât că Vandara n-a fost de vină, zise Kira.

— Las’ că tot rea-i! Cică de la tăietură i se trage, că de durere-i așa rea.

„Pe mine durerea m-a făcut mândră”, se gândi Kira dar nu spuse nimic.

— Și când ești gata? vru Matt să știe.

— Mai târziu.

— Ne-apucăm de cocioabă! M-ajută tovarășii mei.

— Mulțumesc, Matt, spuse Kira. Ești un prieten de nădejde!

Matt se strâmbă stânjenit:

— Păi na, dacă-ți trebuie cocioabă…

Se întoarse să o ia la fugă spre ceilalți băieți, dar înainte să plece, adăugă:

— Că ne-nșiri poveștile alea mereu și-ți trebuie un loc unde să ni le zici, nu?

Kira zâmbi, uitându-se lung cum se îndepărtează. Clopotul din vârful Edificiului bătu de două ori. Se întoarse în sala de judecată.

*

— „A rămas în sat, încălcând legea, pentru că bunicul ei era încă în viață și era un om cu multă putere. Dar el e oale și ulcele”, citi Jamison următoarea acuzație de pe listă.

Îi dăduseră voie să stea jos în a doua parte a procesului. Și îi poruncіră și Vandarei să se așeze. Kira le fu recunoscătoare. Dacă femeia nu se așeza, fata s-ar fi străduit să-și ignore durerea și ar fi rămas și ea în picioare.

Și, din nou, gardianul ce-i era apărător, repetă faptul că se pot face excepții. Deși acuzațiile erau înfricoșătoare, repetiția devenise obositoare și Kira se chinuia să nu

ațipească. Pipăi din nou micuța bucată de cârpă din buzunar, revăzând în minte culorile broderiei.

Materialul din care oamenii de rând își croiau veșmintele era cenușiu, lipsit de culoare. Cămășile lungi, fără formă, și pantalonii erau din pânză țesută, cu cusături întărite, ca să reziste la ploi și să-i apere de urzici, scaieți și tufe spinoase. Straiele obișnuite, purtate de săteni, nu aveau broderii.

Mama Kirei, însă, stăpânise arta vopsitului. Din mâinile ei pătate de culoare ieșeau firele colorate folosite în rarele ocazii în care veșmintele trebuiau decorate cu broderii. Roba purtată an de an de Cântăreț, atunci când interpreta Cântecul Ruinării, avea broderii bogate. Scenele atât de amănunțite fuseseră făcute cu sute de ani în urmă. Veșmântul era purtat de fiecare Cântăreț, apoi dat următorului. Cândva, cu mulți ani în urmă, îi ceruseră Katrinei să înlocuiască firele rupte. Kira era doar o fetiță, dar își aminti că stătea așezată într-un colț al colibei când gardianul adusese frumoasa haină de ceremonie și așteptase până când mama ei o terminase de reparat. Își aminti că o privise fascinată pe Katrina cum petrece acul din os, cu fir gros și colorat, prin ochiurile țesăturii, și cum un auriu strălucitor acoperise încet, încet, firele franjurate de pe o porțiune din robă. Apoi gardianul plecase, cu tot cu robă.

La Adunarea din anul acela, Kira își aminti, ea și Katrina se uitaseră cu atenție, încercând să zărească peticul reparat, în timp ce Cântărețul își mișca brațele în timpul spectacolului. Dar locurile lor erau prea departe de scenă, iar bucata de robă pe care Katrina reparase firele era prea mică.

În fiecare dintre anii care urmaseră, îi aduseseră mamei roba la reparat.

— Într-o bună zi, fiica mea o să facă reparațiile, îi spusese Katrina gardianului într-un an. Uite, făcută de Kira! adăugase ea și îi arătase bărbatului o bucată de

pânză pe care fata tocmai o brodase cu acea pricepere magică. Darul ei îl depășește de departe pe al meu!

Kira amuțise, stânjenită, însă mândră în același timp. Gardianul cercetase cu atenție lucrătura. Nu spusese nimic, ci doar încuviințase și îi dăduse înapoi fetei peticul. Kira băgase de seamă însă că în ochii gardianului licărise interesul. În anii care au urmat, gardianul care venea cu roba ceruse, de fiecare dată, să vadă și micile lucrături ale copilei.

Kira stătea lângă Katrina când repara roba, dar nu atinsese niciodată țesătura fragilă și veche. Se minunase de fiecare dată la vederea nuanțelor vii, care spuneau istoria lumilor. Nuanțe de auriu, roșu și maro. Ici și colo, acum foarte pal, aproape alb, fusese cândva un fir albastru. Mama îi arătase locurile unde culoarea ștearsă încă se mai ghicea.

Katrina nu știuse să facă albastru. Uneori vorbeau despre misterioasa culoare, uitându-se spre uriașul castron răsturnat al cerului de deasupra lumii lor.

— De-aș putea face albastru! spunea Katrina. Am auzit că, undeva, se găsește o plantă anume pentru asta.

Se uitase apoi spre grădina lor, plină de flori și boboci din care făurea felurite nuanțe de auriu, verde și roz și clătinase din cap, tânjind după singura culoare pe care nu o putea face.

Acum mama era moartă...

— „Acum a murit și maică-sa.”

Kira tresări, trezindu-se din amintiri. Cineva repetase cuvintele acelea. Se chinui să fie atentă.

— „Acum a murit și maică-sa. Și se pare c-avea o boală ce poate fi periculoasă pentru tot satul. Iar femeile au nevoie de locul de casă. Fata asta nu-și are rostul printre noi! Nu-i bună de nimic. Nu se poate mărita, nimeni nu vrea o oloagă. Ocupă loc, consumă mâncare și ne face numai probleme cu plozii – le spune povești și-i învață jocuri zgomotoase, deranjează lumea la muncă...”

Procesul se târa înainte. Fiecare acuzație a Vandarei era recitată întocmai, apoi apărătorul repeta încă și încă o dată că „se pot face excepții”.

Dar Kira simțea că se schimbase ceva. Era o diferență aproape neobservabilă, dar fetei nu îi scăpă. Se întâmplase ceva în timpul prânzului, atunci când Consiliul Gardienilor se retrăsese într-o altă încăpere. O văzu pe Vandara foindu-se neliniștită pe bancă și înțelese că și acuzatoarea simțise schimbarea de ton.

Strângând talismanul de cârpă în pumn, Kira simți din nou căldura și alinarea pe care micuța bucată de pânză i le transmitea.

În rarele ei momente de odihnă, Kira se jucase adesea cu bucăți colorate de fir, entuziasmându-se de minunățiile ce-i ieșeau din mâini, pe măsură ce iscusința ei se desăvârșea. Folosea resturile de pânză pe care le aruncau țesătoarele. Nu încălca nicio regulă. Ceruse voie să ia acasă bucățile rămase.

Uneori, mulțumită de ce-i ieșise, îi arăta mamei lucrătura, iar Katrina îi zâmbea grăbit, mândră de îndemânarea copilei. De multe ori, însă, eforturile nu-i erau răsplătite și cusăturile inegale arătau limpede că încă avea multe de învățat. De obicei arunca experimentele nereușite.

Micul petic brodat, pe care îl strângea acum înfiorată în mâna dreaptă, îl făcuse când Katrina zăcea bolnavă. Veghind neajutorată la capul mamei pe moarte, Kira se apleca din când în când asupra ei să-i dea apă. Îi aranja părul, îi masa picioarele reci și mâinile tremurânde, știind că mai mult de-atât nu putea face. În timp ce mama dormea agitată, Kira alesese câteva fire vopsite din coșulețul ei și începuse să coasă, cu un ac din os, modele pe bucata de pânză. Cusutul o alina și timpul trecea mai repede.

Firele începuseră să-i cânte. Nu un cântec cu cuvinte sau note muzicale, ci un tremurat, o pulsație în mâinile fetei, ca și cum ațele ar fi fost vii. Pentru întâia oară,

degetele copilei nu poruncisră firelor, ci doar le urmaseră ascultătoare. Kira închisese ochii și simțise acul mișcându-se singur în mâna ei, împins și tras de firele însuflețite.

Când mama murmurase ceva, Kira se aplecase și îi umezise buzele uscate. Abia atunci privise bucățica de material din mâinile ei. Era strălucitoare. În ciuda semiîntunericului din colibă – se lăsase seara –, nuanțele de auriu și roșu radiau ca și cum însuși soarele dimineții și-ar fi împletit razele în țesătură. Firele luminoase se încrucișau într-un complicat model cu noduri și bucle, pe care Kira nu-l mai văzuse niciodată, pe care nu l-ar fi putut face singură și de care nu auzise pe nimeni vorbind vreodată.

Când ochii mamei se deschiseseră pentru ultima oară, Kira ridicase bucata de pânză astfel încât femeia să o poată vedea. Cuvintele o părăsiseră deja pe Katrina, dar zâmbi.

Acum, ascuns în pumnul ei, peticul de pânză părea că pulsează din nou, transmițându-i Kirei un mesaj. Îi spunea că primejdia nu trecuse. Dar o liniștea, de asemenea, că avea să fie salvată.

CINCI

Kira observă că o cutie mare fusese așezată pe podea, în spatele mesei Consiliului Gardienilor.

Nu fusese acolo înainte de pauza de prânz.

În timp ce ea și Vandara așteptau, unul dintre gardieni îi făcu semn unei gărzi, care aduse cutia, o așeză pe masă și o deschise. Apărătorul Kirei, Jamison, scoase și desfăcu un veșmânt pe care fata îl recunoscu imediat:

— Roba Cântărețului! spuse ea bucuroasă.

— N-are nicio legătură! mormăi Vandara, dar se aplecă și ea, curioasă să vadă veșmântul.

Magnifica robă fu întinsă pe masă. De obicei era scoasă o dată pe an, atunci când întregul sat se aduna să asculte Cântecul Ruinării, lunga istorie a omenirii. Cei mai mulți săteni, înghesuiți în auditoriu cu ocazia ceremoniei, vedeau roba doar de la distanță. Se înghionteau și se împingeau, fiecare încercând să ajungă cât mai aproape.

Kira, însă, cunoștea bine veșmântul, căci o văzuse pe mama ei reparând cu migală firele rupte, an de an. Un gardian era întotdeauna de față și urmărea atent totul. Mama o prevenise ca nu cumva să atingă roba, așa că fata doar privea, minunându-se de priceperea Katrinei în a găsi exact nuanța care trebuia.

„Acolo, pe umărul stâng!” Kira își aminti locul de unde, chiar anul trecut, mama scosese cu grijă firele roase sau rupte. Katrina alesese apoi fire în nuanțe de roz pal, altele de un trandafiriu ceva mai închis și altele în nuanțe din ce în ce mai aprinse, până la purpuriu. Apoi cususe totul pe peticul de pe robă, potrivindu-le fără cusur în broderia întortocheată de pe umăr.

Jamison o privi pe Kira în timp ce fata își amintea toate acestea. Apoi spuse:

— Mama ta te-a învățat arta brodatului.

Kira aprobă din cap.

— De când eram mică, zise ea.

— Katrina a fost o lucrătoare pricepută, continuă bărbatul.

— Era atentă și sârguincioasă, spuse Kira.

— Ni s-a spus că darul tău e încă și mai mare decât al ei.

„Au aflat...” își zise Kira.

— Încă am multe de învățat, spuse ea.

— Te-a învățat și vopsitul firelor?

Kira încuviință din nou, pricepând că apărătorul asta aștepta să audă. Dar nu era tocmai adevărat. Mama avusese de gând să o învețe meșteșugul vopsitului, dar nu mai apucase, înainte să cadă bolnavă. Fata încercă să răspundă sincer:

— Începuse să-mi arate, zise ea. Mi-a spus că pe ea a învățat-o o femeie pe nume Annabel.

— O cheamă Annabella acum, spuse Jamison.

Kira tresări:

— Mai trăiește? La patru silabe?!

— E foarte bătrână. Vederea îi e slăbită. Dar poate fi încă o resursă bună.

„O *resursă* pentru ce?” se întrebă Kira, dar nu spuse nimic. Bucățica de pânză din buzunar era caldă în pumnul fetei.

Vandara se ridică deodată de pe bancă:

— Cer ca procesul să continue, spuse ea repede și tăios. Apărătorul încearcă să tragă de timp!

Gardianul-șef se ridică. În jurul lui, ceilalți gardieni, care discutau în șoaptă, se opriră brusc. Bărbatul i se adresă Vandarei, pe un ton calm:

— Poți pleca. Procesul s-a încheiat. Am hotărât verdictul.

Vandara amuți, dar nu se mișcă. Îl țintui sfidătoare cu privirea. Gardianul-șef le făcu semn gărzilor și două dintre ele se apropiară să o scoată pe femeie din sală.

— Am dreptul să știu ce-ați hotărât! strigă Vandara, cu fața schimonosită de furie.

Se smulse din strânsoarea gărzilor și rămase în fața Consiliului Gardienilor.

— De fapt, n-ai niciun drept, spuse gardianul-șef pe același ton calm. Dar o să-ți spun verdictul, ca să nu lăsăm loc niciunei neînțelegeri. Orfana Kira rămâne în sat. Va avea un nou rol.

Gardianul-șef arătă spre roba Cântărețului, încă întinsă pe masa Consiliului:

— Kira, spuse el uitându-se spre fată, vei continua munca mamei tale. Și îi vei depăși măiestria întru totul, căci darul tău e cu mult mai mare. Mai întâi vei repara roba, așa cum făcea mama ta an de an. Apoi o vei restaura. Pe urmă începe cu adevărat munca ta. Vei *completa* roba! încheie el, arătând spre porțiunea mare de pe spatele robei, între umeri, unde țesătura era albă, fără nicio broderie.

Bărbatul ridică ușor o sprânceană, privind-o pe Kira întrebător.

Tulburată, Kira încuviință tăcută și făcu o plecăciune.

— Cât despre tine, reluă gardianul-șef uitându-se din nou spre Vandara, care aștepta posacă între cele două gărzi. N-ai pierdut procesul, îi spuse el politicos. Ai cerut bucata de pământ a fetei și ai s-o primești, pentru tine și celelalte femei. Puteți să vă construiți țarcul. E înțelept din partea voastră să vreți să vă închideți copiii. Se țin de rele și e mai bine să stea îngrădiți. Pleacă acum! îi porunci el.

Vandara se întoarse. Fața îi era împietrită de furie. Se smulse din mâinile gărzilor, se aplecă spre Kira și îi șopti cu asprime:

— N-ai să reușești în veci! Și-atunci or să te omoare!

Femeia îi zâmbi cu răceală lui Jamison:

— Așadar, am încheiat socotelile. A ta-i fata!

Se îndepărtă cu pași apăsați și ieși pe ușa masivă a sălii de judecată.

Gardianul-șef și ceilalți membri ai Consiliului ignorară mânia Vandarei, ca și când ar fi fost doar o insectă

enervantă ce fusese, în sfârșit, alungată. Unul dintre gardieni începu să împăturească roba.

— Kira, grăi Jamison, mergi și adu-ți lucrurile. Tot ce vrei să iei cu tine. Întoarce-te când bate clopotul de patru ori și te vom duce în apartamentul tău, în locul ce-ți va fi casă de acum înainte.

Uluită, Kira rămase nemișcată. Dar alte instrucțiuni nu mai urmară. Gardienii își netezeau documentele și își adunau cărțile și lucrurile. Păreau că au uitat deja că fata era încă acolo. În cele din urmă se ridică, se îndreptă de spate sprijinindu-se în baston și părăsi șchiopătând sala.

Ieșind din Edificiul Consiliului în lumina strălucitoare a soarelui și în vacarmul de zi cu zi din piața mare, Kira își dădu seama că era încă după-amiază, o zi obișnuită pentru toată lumea și că viața nimănui nu se schimbase, în afară de a ei.

*

Ziua de început de vară era fierbinte. În apropierea treptelor Edificiului, o mulțime de oameni se adunase în spatele măcelăriei, unde urma să fie căsăpit un porc. După ce bucățile alese erau vândute, resturile erau aruncate. Atunci oamenii și câinii se îngrămădeau și se împingeau să apuce vreo bucată. Mirosul grămezilor mari de excremente de sub porcii înfricoșați și guițăturile ascuțite ale animalelor ce își așteptau moartea o amețiră și o îngrețoșară pe Kira. Trecu în grabă pe lângă mulțime, croindu-și drum spre țesătorie.

— Ai ieșit! Ce-au zis? Te-azvârle pe Câmp? Te dau la fiare? strigă Matt entuziasmat când o văzu.

Kira zâmbi. Îi plăcea curiozitatea băiețelului – semăna cu ea. Și își zise că, în spatele înfățișării lui sălbatice, Matt ascundea o inimă bună. Își aduse aminte cum se pricopsise cu micuțul cățel care îl însoțea peste tot. Era un câine vagabond, sperios, care umbla de colo-colo, căutând de mâncare. Într-o după-amiază ploioasă, fusese prins sub

roata unei căruțe trase de un măgar. Grav rănit, animalul zăcea în noroi și ar fi murit nebăgat în seamă de nimeni dacă nu îl salva Matt. Băiețelul îl ascunsese în niște tufișuri din apropiere și îl ținuse acolo până i se vindecară rănile. Din pragul țesătoriei, Kira îl urmărise pe Matt cum se furișează zi de zi în tufișuri să hrănească animalul, în timp ce acesta se întrema. Acum câinele, deși rămăsese cu coada strâmbă și bună de nimic, întocmai ca piciorul Kirei, era sănătos și vioi și nu se dezlipea de Matt. Băiețelul îl numise Creangă, după bucățica de lemn pe care o folosise să îi proptească bietului animal coada ruptă.

Kira se întinse și scarpină corcitura urâtă după urechi.

— Mi-au dat drumul, îi spuse ea lui Matt.

Matt făcu ochii mari. Apoi rânji:

— Adică o să ne mai zici povești? zise el bucuros. Am văzut-o pe Vandara. S-a cărat, uite-așa! adăugă băiețelul și, urcând repede scările Edificiului, le coborî apoi cu pași apăsați și o mutră gravă.

Kira zâmbi, văzând cum o imită pe Vandara.

— Acuma cre’ că te iubește tare! zise Matt cu un aer șugubăț.

— Lasă că i-au dat bucata mea de pământ, spuse Kira, să facă țarcul pentru copii, împreună cu celelalte femei, așa cum au vrut. Sper că n-ai început să faci coliba, adăugă ea, amintindu-și că băiețelul se oferise să o ajute.

Matt rânji din nou:

— Nu, c-am zis să vedem dacă te dau la fiare, c-atunci n-avea rost să ne punem pe treabă.

Băiețelul făcu o pauză și îl mângâie pe Creangă cu piciorul desculț și murdar.

— Și un’ te duci să dormi? o întrebă el pe Kira.

Kira plesni un țânțar ce i se așezase pe braț. Șterse micuța pată de sânge rămasă în urma înțepăturii insectei.

— Nu știu, răspunse ea. Mi-au zis să mă întorc la Edificiu când bate clopotul de patru. Și să-mi aduc lucrurile. Nu c-aș avea mare lucru, a ars aproape totul, continuă ea râzând cu amărăciune.

Matt rânji:

— Ți-am scăpat io câteva, spuse el bucuros. Le-am scos pân' să ia foc cocioaba. Da' nu ți-am zis, c-am așteptat să văd ce-ți fac ăia.

La capătul cărării, din spatele măcelăriei unde se tăia porcul, tovarășii de joacă îi strigară lui Matt să se grăbească.

— Io și Creangă o tulim! zise el. Ți-aduc lucrurile când bate de patru. La trepte, da?

— Mulțumesc, Matt. Bine, la trepte!

Zâmbind, Kira se uită lung după el cum se îndepărta în fugă spre prietenii lui, stârnind praful pe cărare cu piciorușele lui subțiri, pline de zgârieturi și bube. Creangă alerga alături de el, dând strâmb din codița ruptă.

Kira își continuă drumul prin mulțime, pe lângă tarabele cu mâncare și femeile care se dondăneau și se târguiau de zor. Câinii lătrau. Doi dintre ei mârâiau unul la altul, arătându-și colții. Între ei, un rest de mâncare. Un copilaș cu părul cârlionțat se uită prevăzător la dulăi, apoi se repezi, apucă bucățica și și-o îndesă în gură. Mama, ocupată cu cumpărăturile la o tarabă, se uită în jur, văzu copilul lângă câini, îl apucă de un braț și îl aduse înapoi lângă ea, apoi îi trase o scatoalcă peste cap. Copilul rânji și continuă să mestece cu poftă dumicatul cules din praf.

Țesătoria era ceva mai departe, într-un loc umbros, înconjurat de copaci mari. Era mai răcoare și mult mai multă liniște aici, dar și mai mulți țânțari. Lucrătoarele, așezate la războaiele de țesut, o salutară pe Kira când fata se apropie.

— O mulțime de resturi de strâns, îi spuse una dintre ele și îi făcu semn cu capul spre grămada de petice, în timp ce mâinile ei continuară să lucreze harnice.

Era treaba pe care Kira o făcea de obicei la țesătorie – curățenia. Încă nu-i dădeau voie la războiul de țesut, deși fata urmărise mereu cu atenție cum se face și era încrezătoare că ar ști să-l mânuiască, dacă era nevoie de ajutorul ei.

Nu mai fusese la țesătorie de mult timp, de când se îmbolnăvise Katrina. Atâtea se întâmplaseră de-atunci. Atât de multe se schimbaseră. Își zise că, probabil, n-avea să se întoarcă la țesătorie, dat fiind că gardienii îi găsiseră ceva atât de important de făcut. Dar pentru că femeile o chemaseră prietenos, Kira intră în atelier și, în țăcănitul războaielor de țesut, se apucă să adune peticele de pe podea. Unul dintre războaie era tăcut. Al patrulea de la coadă, numără Kira. Camilla lucra de obicei acolo.

Zăbovi lângă războiul gol și așteptă până când o țesătoare se opri să-și potrivească suveica.

— Unde-i Camilla? o întrebă Kira curioasă.

Uneori femeile erau plecate pentru scurtă vreme, ca să se mărite, să nască sau pur și simplu li se dădeau alte munci de făcut.

Țesătoarea se uită spre războiul gol, în timp ce își potrivea suveica. Picioarele începură să i se miște din nou pe pedală.

— A căzut. La pârâu, s-a lovit rău, răspunse femeia. Spăla rufe și pietrele-s pline de mușchi pe-acolo.

— Da, sunt alunecoase, întări Kira.

Știa. Alunecase și ea de câteva ori acolo, unde se spălau rufele.

Femeia ridică din umeri:

— Și-a rupt mâna urât. Nu se mai vindecă. Nu se poate îndrepta. Nu mai e bună la țesătorie. Bărbatu-su a încercat să-i pună osul la loc, c-are nevoie de ea. Pentru plozi și muncă. Dar cred c-o trimit pe Câmp.

Kira se cutremură, imaginându-și durerea chinuitoare din brațul rupt al femeii, în timp ce bărbatul încerca să-i îndrepte osul.

— Are cinci plozi, Camilla asta. Da' nu mai poate să se-ngrijească de ei și nici să muncească. Or să-i dea pe la alții. Nu vrei și tu unul? rânji femeia, dezvelindu-și gingiile cu doar câțiva dinți.

Kira scutură din cap. Zâmbi vag și continuă să adune resturile printre războaie.

— Vrei războiul ei? îi strigă femeia Kirei. Cineva trebuie să-i ia locul. Zic că ești gata să-ncepi.

Dar Kira dădu din nou din cap că nu. Cândva își dorise să țească. Femeile de la țesătorie fuseseră întotdeauna bune cu ea. Dar viitorul ei arăta cu totul altfel acum.

Războaiele țăcăneau mai departe. Din umbra șopronului, Kira văzu că soarele cobora. În curând clopotele aveau să bată de patru ori. Le salută pe femei și o luă înapoi pe potecă, îndreptându-se spre locul unde locuise cu mama ei, locul unde fusese coliba lor, singurul cămin pe care îl avusese vreodată. Simțea nevoia să-și ia rămas-bun.

ȘASE

Clopotul uriaș din turnul Edificiului Consiliului începu să bată. Clopotul cârmuia viețile oamenilor. Le spunea când să înceapă munca și când să se oprească, când să se pregătească de vânătoare, când era sărbătoare și când să se înarmeze pentru a întâmpina primejdia. Patru bătăi – cea de-a treia răsuna chiar acum – însemna că ziua de muncă se încheiase. Pentru Kira, însemna că trebuia să se întoarcă la Consiliul Gardienilor. Se grăbi spre piața centrală, prin mulțimea de oameni care ieșeau de la muncă.

Matt o aștepta pe treptele Edificiului, așa cum promisese. Lângă el, Creangă se hârjonea cu un gândac mare, ce lucea multicolor, tot blocându-i calea cu o lăbuță, în timp ce insecta încerca în zadar să fugă. Auzind-o pe Kira, cățelul ridică privirea și începu să dea din coada-i strâmbă.

— Ce-ai acolo? întrebă Matt, uitându-se la bocceluța pe care Kira o căra în spate.

— Mai nimic, zâmbi Kira cu tristețe. Câteva lucruri pe care le dosisem în luminiș, așa că n-au ars. Coșul cu fire și niște petice de pânză. Și, uite, Matt!

Fata băgă mâna în buzunar și îi arătă un soi de bulgăre oval:

— Mi-am găsit săpunul! Chiar unde l-am lăsat, pe o piatră. Asta-i bine, că nu știu cum se face și n-am bani să cumpăr altul.

Apoi începu să râdă, realizând că Matt, murdar și neîngrijit cum era, nu prea avea treabă cu săpunul. Își zise că băiețelul avea probabil mamă – de obicei mamele își spălau țâncii din când în când dar pe Matt nu-l văzuse niciodată curat.

— Iote, ți-am adus alea! spuse Matt și îi făcu semn spre o grămadă de lucruri împăturite neglijent într-o cârpă

murdară, așezată lângă el, pe o treaptă. Le-am luat pân’ să dea foc, ziceam că ți-or trebui, dacă nu te dau la fiare.

— Mulțumesc, Matt! zise Kira, întrebându-se ce se gândise băiețelul să salveze din colibă.

— Da’ nu le cari tu cu ologu’ ăla, zise el, arătând spre piciorul ei strâmb. Las’ că ți le car io, când ți-or zice un’ să te duci. Să-nvăț și io drumu’.

Kirei îi păru bine că Matt venea cu ea și că avea să știe unde va locui de acum înainte. Astfel, totul i se părea mai puțin ciudat.

— Bine, așteaptă-mă aici! Trebuie să intru să-mi arate unde o să stau. Mă-ntorc și te iau. Mă grăbesc, Matt, a bătut deja clopotul și mi-au zis să vin când bate de patru.

— Te-aștept aci, cu Creangă. Am ciordit o acadea, zise Matt scoțând din buzunar o bomboană murdară. Și Creangă are treabă cu gâdigania. Ce-i mai place să necăjească gândăciori din ăștia, ia uite-l!

Cățelul ciuli urechile auzindu-și numele, dar nu-și luă o clipă ochii de pe gândac.

*

În sală o aștepta doar Jamison. Kira se întrebă dacă, odată numit apărătorul ei, avea să o supravegheze pas cu pas. În mod ciudat, gândul ăsta nu-i pica tocmai bine. Era destul de mare, se putea descurca singură. Multe fete de vârsta ei se pregăteau de măritiș. Kira știuse dintotdeauna că nu avea să se mărite, din cauza piciorului. N-ar fi fost o soție bună, n-ar fi putut face multe munci în gospodărie, dar cu siguranță se descurca să-și poarte singură de grijă. Katrina își făcuse un rost în sat fără vreun ajutor și o învățase și pe Kira să facă la fel.

Dar bărbatul o salută și umbra de îndoială a fetei se risipi.

— Ai venit! spuse Jamison.

Se ridică și împături documentele pe care le citea.

— Să mergem, te duc la apartamentul tău. Nu-i departe. E într-o aripă a clădirii.

Se uită la ea și la bocceluța pe care o căra.

— Asta-i tot? întrebă el.

Kira se bucură că o întrebase, căci în felul ăsta putea aduce vorba despre Matt.

— Nu chiar, răspunse ea. Dar nu pot căra prea multe din cauza…

Îi arătă piciorul beteag și Jamison încuviință.

— Așa că m-ajută un băiat. Îl cheamă Matt. Mi-aduce el restul lucrurilor. Mă gândeam dacă l-ați putea lăsa să m-ajute și în continuare. E un băiețel bun!

Jamison se încruntă ușor. Apoi chemă una dintre gărzi și îi porunci:

— Adu-l pe băiatul de pe trepte și…

— A! îl întrerupse Kira.

Jamison și garda se întoarseră spre ea. Fata se fâstâci și aproape că-i veni să facă o plecăciune.

— Are un câine, spuse Kira încet, parcă cerându-și scuze. Și nu se duce nicăieri fără cățel. Da-i mic… încheie ea, aproape șoptit.

Jamison o privi impacientat, ca și când și-ar fi dat brusc seama ce pacoste avea să fie fata. În cele din urmă, oftă și îi zise gărzii:

— Adu și câinele!

*

O luară pe un coridor. Erau un trio ciudat – în față mergea Kira, împiedicându-se de baston și târșâindu-și piciorul, ce scotea un zgomot ca de mătură: fâș, fâș. După ea venea Matt, tăcut, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, cu ochii cât cepele, uluit de grandoarea a tot ce vedeau în jur. Și, la urma șirului, lipa-lipa pe pardoseala din plăci de marmură, venea cățelul cu coada strâmbă, ținând vesel în bot un gândac ce se zvârcolea.

*

Matt așeză pe podea legătura din cârpă cu lucrurile Kirei, dar nu vru să intre în cameră. Se uită atent în jur, cu ochii mari și apoi decise:

— Io și Creangă stăm aci, anunță el. Cum îi zice la asta? vru să știe el, arătând spre spațiul larg unde se oprise.

— Coridor, îl lămuri Jamison.

Matt dădu din cap că a priceput:

— Io și Creangă așteptăm aci, pe coridor. Nu intrăm, c-are gândăcei.

Kira se uită repede spre cățel, dar Creangă înghițise de mult gândacul. Și, în orice caz, gâza chinuită numai mică nu fusese. Doar Matt îi zisese el singur „gândăcioi”.

— Gândăcei? întrebă Jamison, ridicând mirat din sprâncene.

— Creangă-i plin de purici, îl lămuri Matt, cu privirea în pământ.

Jamison clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă ce auzea. Kira văzu însă cum buzele i se strâng ușor – era amuzat. Bărbatul îi făcu semn fetei să intre în cameră.

Kira era uluită. Coliba în care trăise toată viața împreună cu mama nu era decât o cocioabă cu pământ în loc de podea. Paturile și le făcuseră din saci umpluți cu paie, așezați pe rame de lemn. Toată mobila și ustensilele lor erau făcute de mână. Mâncaseră întotdeauna la o măsuță din lemn, pe care tatăl Kirei o făcuse înainte să se nască fata. Kira plânsese după măsuța arsă la un loc cu coliba, căci de ea erau legate atâtea amintiri ale Katrinei despre cel ce îi fusese soț. Mama îi povestise cum mâinile lui puternice cizelaseră cu grijă lemnul mesei, rotunjind colțurile, astfel încât pruncul ce avea să se nască să nu se lovească de ele. Totul era acum cenușă: lemnul neted, marginile netezite, amintirea mâinilor lui.

Noua ei locuință avea câteva mese, meșteșugit cioplite. Iar patul era din lemn, înălțat pe picioare și avea cuverturi ușoare, din pânză țesută. Kira nu mai văzuse niciodată un

asemenea pat și se gândi că era cocoțat așa ca să o apere de fiare sau de insecte. Dar, cu siguranță, în Edificiul Consiliului nu intrau nici fiare, nici gândaci. Până și Matt pricepuse asta și hotărâse să țină puricii câinelui pe coridor. Încăperea avea ferestre din sticlă, și, prin ele, Kira văzu vârfuri de copac. Camera dădea spre pădurea din spatele clădirii.

Jamison deschise o altă ușă, aflată în cameră și Kira văzu o încăpere mai mică, fără ferestre, în care se aflau un dulap uriaș, cu multe sertare.

— Aici se păstrează roba Cântărețului, îi spuse el.

Deschise ușor un sertar mare și Kira văzu roba împăturită, cu culorile ei vii. Jamison îl închise apoi și îi făcu semn spre alte sertare, mai mici.

— Materiale, zise el. Tot ce-ți trebuie.

Bărbatul se întoarse în camera principală și deschise o altă ușă. Kira văzu o pardoseală pavată cu plăci de faianță de un verde pal.

— Aici ai apă, îi explică Jamison. Ca să te speli și pentru nevoile tale.

„Apă? În casă?”, se miră Kira în sine.

Jamison se apropie de intrarea în apartament și se uită spre Matt și Creangă. Stând turcește pe jos, băiețelul sugea tacticos acadeaua.

— Dacă vrei să rămână aici băiatul, poți să-i faci baie acolo. Și câinelui. În cadă.

Matt îl auzi și se uită îngrozit la Kira:

— Nu! Io și Creangă ne cărăm acuma! zise el.

Apoi, uitându-se îngrijorat la fată, adăugă:

— Te-ncuie aci?

— Nu, nu-i prizonieră, îl liniști Jamison. De ce crezi asta? Ți se va aduce cina, îi spuse el apoi Kirei. Cioplitorul locuiește acolo, vizavi.

Jamison îi arătă Kirei o ușă închisă.

— Cioplitorul? Vrei să spui băiatul pe nume Thomas? întrebă Kira surprinsă. Locuiește și el aici?

— Da. Ești bine-venită să-l vizitezi. În timpul zilei trebuie să lucrați amândoi, dar puteți să luați mesele împreună. Te las să te obișnuiești cu noua ta locuință și cu uneltele. Odihnește-te! Mâine o să-ți explic ce ai de făcut. Îi conduc eu afară pe băiat și pe câine.

Kira rămase în prag, uitându-se după ei cum se îndepărtează pe coridorul lung, bărbatul în față, iar Matt în urma lui, cu câinele alături. Băiatul se întoarse și se uită spre ea, îi făcu ușor cu mâna, apoi rânji, cu o mutră ștrengărească. Fața lui, mânjită de la acadeaua lipicioasă, radia de încântare. Știa că, peste câteva minute, Matt avea să se laude în fața prietenilor săi cum scăpase ca prin urechile acului de o baie. Și el și câinele. Și puricii. Fusese cât pe-aci!

*

Kira nu reușea să adoarmă. Atâtea ciudățenii.

Luna era singurul lucru familiar. În seara aceea era aproape plină și scălda noua locuință a fetei într-o lumină argintie, prin sticla ferestrelor. Într-o astfel de noapte, în viața ei de dinainte, în coliba fără geamuri pe care o împărțea cu mama, ar fi ieșit, poate, să se bucure de lumina lunii. Uneori, Kira și Katrina se strecurau afară și se răcoreau în briza nopții, plesnind țânțari și uitându-se la norii ce alunecau pe cerul nopții, pe lângă globul strălucitor al lunii.

Aici, însă, prin fereastra întredeschisă, pătrundeau în camera ei și briza nopții și lumina lunii. Razele alunecau pe măsuța din colț și se rostogoleau pe podeaua din lemn lustruit. Kira își văzu sandalele așezate lângă scaunul pe care stătuse ca să și le scoată. Văzu într-un colț bastonul și umbra lui, conturată pe perete.

Văzu formele obiectelor de pe masă, lucrurile pe care i le adusese Matt în legătura de cârpă. Se întrebă cum alesese băiețelul. Poate că totul fusese în grabă, din cauza focului. Poate că nu avusese timp să aleagă, ci luase la

întâmplare ce putuse cu mânuțele lui neastâmpărate și generoase.

Ghergheful. Îi mulțumi în gând lui Matt. Băiatul știa ce însemna ghergheful pentru ea.

Ierburi uscate într-un coșuleț... Kira se bucură să le vadă și speră să-și poată aminti la ce folosea fiecare. Nu că ar fi ajutat-o pe mama ei la ceva, când o lovise boala aceea îngrozitoare. Dar pentru lucruri mai mărunte, o durere de umăr, o înțepătură umflată și plină de puroi, erau bune. Și era fericită că avea coșulețul. Își amintea când mama îl împletise din fire de mohor.

Niște cartofi... Kira zâmbi, imaginându-și-l pe Matt înșfăcând mâncarea și probabil ciugulind, în timp ce aduna restul de lucruri din colibă. Nu mai avea nevoie de mâncare. Cina, adusă pe o tavă, fusese îmbelșugată: o bucată mare de pâine și supă cu carne, orz și verdețuri, condimentată cu ierburi care îi plăcuseră, dar pe care nu le recunoscuse. Mâncase supa din castronul de lut ars, cu o lingură făcută din os scobit și își ștersese gura cu un șervet dintr-o țesătură fină.

Kira nu mai avusese niciodată parte de o masă atât de elegantă. Sau de singuratică.

În grămăjoara adusă de Matt erau și haine de-ale mamei: un șal gros cu franjuri și o fustă, pătată de vopselele pe care obișnuia să le prepare Katrina, astfel încât materialul simplu părea decorat cu dungi colorate. Gândindu-se somnoroasă la fusta pătată a mamei, Kira își imagină cum ar putea îmbina fire pentru a contura dârele de culoare cu ajutorul cusăturilor, astfel încât, cu pricepere și în timp – căci treaba asta cerea mult timp –, să transforme fusta într-un costum de purtat la sărbători.

Nu c-ar fi avut vreodată ce să sărbătorească. Dar ar putea sărbători noua ei locuință, noua slujbă sau, pur și simplu, faptul că viața îi fusese cruțată.

Kira se foi în pat, negăsindu-și locul. Simți șnurul de la gât. Dintre toate lucrurile aduse de Matt din colibă, acela o bucurase cel mai mult. Era medalionul pe care Katrina îl

purta întotdeauna ascuns sub veșminte. Kira știu că mama îl avea mereu la gât și, când era doar un prunc ce sugea la sânul ei, îl atinsese și îl mângâiase de multe ori. Era făcut dintr-o jumătate de piatră strălucitoare, netedă pe o parte, cu incrustații purpurii pe cealaltă și cu o gaură la mijloc, prin care era petrecut șnurul. O podoabă simplă, dar neobișnuită, un dar de la tatăl Kirei, pe care Katrina îl păstrase ca pe un talisman. Fata îl luase de la gâtul mamei când aceasta căzuse bolnavă, ca să îi spele trupul mistuit de febră, și îl pusese pe un raft, lângă coșulețul cu ierburi uscate. Matt pesemne că acolo îl găsise.

Purtându-l acum în jurul gâtului, Kira și-l lipi de obraz, sperând să o simtă cumva pe mama, sau măcar mirosul ei: ierburi, vopsele și flori uscate. Dar micuța piatră era inertă și lipsită de miros, fără urmă de viață sau amintiri.

În schimb, bucata de pânză pe care degetele Kirei o făuriseră singure, ca prin magie, fremătă lângă capul fetei, unde o așezase. Poate că briza nopții, ce pătrundea prin fereastra deschisă, o făcuse să se miște. Pe moment, Kira nu băgă de seamă, căci se uita la lună și se gândea la mama. Apoi, însă, văzu în lumina razelor palide că peticul tremura ușor, ca și cum ar fi fost viu. Zâmbi și îi trecu prin cap că micul pătrat de pânză era precum câinele lui Matt – se uita la ea, cu urechile ciulite și dădea din coadă, sperând ca fata să-l bage în seamă.

Întinse mâna și atinse peticul. Simțindu-i căldura, Kira închise ochii.

Un nor umbri luna și camera se cufundă în întuneric. Fata adormi, în sfârșit, și avu un somn greu, fără vise. Dimineață, când se trezi, peticul era nemișcat, o simplă bucată șifonată de pânză frumos brodată.

ȘAPTE

Ou! Ce răsfăț! Pe lângă oul fiert, pe tava cu micul dejun mai erau o bucată mare de pâine și un castron cu terci de cereale, plutind în smântână. Kira căscă și se apucă să mănânce.

De obicei, când se trezeau, Kira și mama ei mergeau la pârâu. Trebuie că, aici, încăperea cu faianță verde ținea loc de pârâu. Dar Kira nu era deloc în largul ei în camera aceea. Intrase cu o seară înainte și încercase feluritele robinete strălucitoare. La un moment dat, începuse să curgă apă fierbinte și fata se speriase. „Apă pentru gătit, pesemne”, își zisese. Se gândi că, undeva dedesubt, făcuseră focul și ridicau cumva apa până sus, în cameră. Dar ce să facă ea cu apa caldă? Nu avea nevoie să gătească, după cum nu avusese nevoie nici pentru cină. I se adusese mâncare caldă și la micul dejun.

Încă nedumerită, Kira se uită la cada lungă și joasă. Jamison spusese că putea să-l spele acolo pe Matt. Văzu ceva care arăta și mirosea a săpun. Aplecându-se peste marginea căzii, încercă să se spele, dar poziția era incomodă și nefirească. Era mai ușor la pârâu... Și acolo putea să-și spele și hainele, apoi să le pună la uscat pe tufișuri. Dar aici, în cămăruța asta fără ferestre, nu putea atârna rufe nicăieri. Și nu era pic de vânt. Nici soare.

Kira își zise că era interesant că reușiseră să aducă apă în clădire, dar nu era deloc practic și nici igienic, căci nu aveau unde să îngroape murdăria. Își șterse apa rece de pe față și mâini cu cârpa pe care o găsise în cămăruță și hotărî să se ducă în fiecare zi la pârâu, să se spele cum se cade.

Se îmbrăcă repede, își înnodă nojițele sandalelor, își trecu pieptenele de lemn prin părul lung, apucă bastonul și o luă grăbită pe coridorul gol, cu gândul să iasă la o plimbare de dimineață. Dar nu apucă să facă prea mulți

pași, că o altă ușă se deschise. Un băiat, pe care îl recunoscu de îndată, se apropie de ea:

— Kira Cusătoreasa, spuse el. Mi-au zis c-ai venit.

— Tu ești Cioplitorul, spuse ea. Jamison mi-a spus că ești aici.

— Da, mă cheamă Thomas, zise băiatul și îi zâmbi larg.

Părea de-o vârstă cu ea, nu împlinise două silabe de mult și era chipeș, cu pielea luminoasă și ochi strălucitori. Avea un păr bogat, castaniu roșcat. Când zâmbea, i se vedea un dinte ciobit.

— Aici locuiesc eu, îi arătă el.

Deschise larg ușa apartamentului, astfel încât Kira să poată vedea înăuntru – o cameră întocmai ca a ei, doar că, fiind de cealaltă parte a coridorului, ferestrele dădeau spre piața centrală. Fata băgă de seamă că lucrurile băiatului erau împrăștiate peste tot. Părea că locuise acolo de ceva mai multă vreme decât ea.

— Tot aici e și atelierul meu, îi explică el și îi arătă o masă mare, pe care se aflau unelte pentru cioplit și bucăți de lemn. Și mai am o cameră pentru materiale și unelte de rezervă, continuă el și îi făcu semn spre o altă încăpere.

— Da, și eu am, spuse Kira. Un dulap mare, cu o mulțime de sertare. Încă n-am început munca, dar am și eu o masă, la fereastră. E lumină bună la geam. Cred că acolo o să lucrez. Și ușa aia? Acolo e apa ta pentru gătit și cada? Tu le folosești? Mie îmi pare mai mare bătaia de cap, când pârâul e așa de aproape…

— Îngrijitorii or să-ți arate cum funcționează, îi explică el.

— Îngrijitorii?

— Știi, cea care ți-a adus mâncarea? Era o îngrijitoare. Or să te ajute cu orice ai avea nevoie. Și va veni și un gardian în fiecare zi să vadă ce lucrezi.

Bun așa! Thomas părea că știe mersul lucrurilor pe-acolo. Kira își zise că băiatul avea să-i fie de ajutor, căci totul era atât de nou, de necunoscut.

— Locuiești aici de mult timp? întrebă Kira politicoasă.

— Da, de când eram foarte mic.

— Și cum ai ajuns aici?

Băiatul se încruntă gânditor:

— Abia începusem să cioplesc. Eram doar un copilaș, dar cumva descoperisem că, dacă am o unealtă ascuțită și o bucată de lemn, pot să făuresc imagini. Toată lumea zicea că-i uimitor, începu el să râdă. Așa o fi fost…

Kira râse și ea. Își aminti când ea însăși, foarte mică fiind, luase niște fire colorate și se apucase să coasă în joacă, dar degetele ei, însuflețite deodată, brodaseră ca prin magie. Își aminti uluirea de pe chipul mamei ei și privirea Gardianului. Trebuie că așa se petrecuseră lucrurile și cu Thomas.

— Gardienii au aflat cumva despre cioplelile mele și au venit la coliba noastră să le admire.

„La fel și cu broderiile mele!” se gândi Kira.

— Pe urmă, continuă Thomas, nu după mult timp, părinții mei au murit în timpul unei furtuni. I-a lovit trăsnetul, pe amândoi deodată.

Kira era șocată. Auzise de *copaci* doborâți de trăsnet. Dar nu de oameni. Sătenii nu ieșeau afară în timpul furtunilor.

— Erai și tu cu ei? Tu cum de-ai scăpat?

— Nu, eram singur în casă. Mama și tata plecaseră cu nu știu ce treabă. Mi-aduc aminte că venise un mesager să le spună ce au de făcut. Apoi au venit niște gardieni, m-au luat și mi-au zis de moartea lor. Am avut noroc că știau că sunt acolo, în colibă, și că li s-au părut valoroase ciopliturile mele, deși eram încă atât de mic. Altfel m-ar fi dat altora. Dar m-au adus aici. Și aici am trăit de-atunci încoace. Multă vreme am exersat și am învățat. Am făcut ornamente pentru mulți gardieni. Acum însă, lucrez cu adevărat. O muncă importantă, zise băiatul și îi arătă un obiect.

Era o bucată lungă de lemn, sprijinită de masă, întocmai cum își sprijinea Kira bastonul. Dar lemnul era frumos

decorat cu modele sculptate și, judecând după așchiile de pe masă, la asta lucra băiatul.

— Mi-au dat unelte nemaipomenite! zise Thomas.

Afară se auzi clopotul. Kira nu știa ce să facă. Când locuia în colibă și auzea bătăile, știa că trebuie să meargă la muncă.

— Să mă-ntorc la mine în cameră? îl întrebă ea pe Thomas. Voiam să mă duc la pârâu.

Thomas dădu din umeri:

— Nu contează. Poți să faci ce vrei. Nu e nicio regulă. Important e să faci munca pentru care te-au adus aici. Or să verifice în fiecare zi ce ai lucrat. Eu plec acum în vizită la sora mamei mele. A mai făcut un copil. O fetiță. Uite! I-am făcut o jucărie.

Thomas băgă mâna în buzunar și scoase o pasăre sculptată cu măiestrie. Era goală pe dinăuntru. O duse la gură și începu să fluiere.

— Am făcut-o ieri, îi explică băiatul. Mi-am luat din timpul de muncă, dar nu mult. A fost ușor de cioplit. Mă-ntorc la prânz, adăugă el, că am de lucru după-amiază. Vrei să vin cu tava să mâncăm împreună?

Kira încuviință bucuroasă.

— Uite, vine îngrijitoarea să ia tăvile de dimineață. E foarte drăguță. S-o întrebi. Nu, lasă. Mai bine o-ntreb eu.

Kira urmări curioasă cum Thomas se apropie de îngrijitoare și îi spune ceva. Femeia aprobă din cap.

— Du-te cu ea la tine acasă, Kira, îi spuse Thomas. Nu-i nevoie să te duci la pârâu. O să-ți explice ea cum e cu baia. Ne vedem la prânz!

Băiatul puse pasărea sculptată în buzunar, închise ușa în urma sa și o luă spre capătul coridorului. Kira o urmă pe îngrijitoare spre apartamentul ei.

*

Jamison veni după prânz. Thomas mâncase și se grăbise spre apartamentul lui să lucreze. Kira tocmai se dusese în

cămăruța cu materiale și deschisese sertarul în care era așezată roba Cântărețului. Încă nu o despăturise. Nu avusese niciodată voie să o atingă înainte și era ușor emoționată. Se uita la țesătura bogat decorată, amintindu-și degetele pricepute ale mamei ei mânuind acul de os, când auzi un ciocănit la ușă.

Era Jamison.

— A, zise el. Roba…

— Mă gândeam că trebuie să-mi încep munca, îi spuse Kira, dar aproape că mi-e frică să m-apuc. Totu-i atât de nou!

Bărbatul scoase roba din sertar și o puse pe masa de lângă fereastră. În lumină, culorile erau de-a dreptul magnifice, iar Kira se simți și mai nepricepută.

— Ai tot ce-ți trebuie aici? Ai dormit bine? Ți-au adus de mâncare? Ți-a plăcut?

Atâtea întrebări… Kira se gândi dacă să-i spună că nu dormise prea bine, dar se hotărî să n-o facă. Se uită la așternuturi, temându-se să nu se vadă cât de mult se foise în pat, și atunci observă că așternuturile fuseseră netezite, iar cuvertura frumos întinsă de cineva, pesemne de îngrijitoarea care luase tava cu resturile de mâncare.

— Da, răspunse Kira în cele din urmă. Mulțumesc! Și l-am cunoscut pe Thomas Cioplitorul. Am mâncat împreună. Mi-a părut bine c-am avut cu cine să vorbesc. Iar îngrijitoarea mi-a explicat tot ce voiam să-ntreb, adăugă ea. Credeam că apa caldă e pentru gătit. Nu m-am mai spălat niciodată cu apă caldă înainte.

Dar Jamison nu băgă în seamă explicațiile ei jenate despre baie. Se uita atent la robă, trecându-și ușor mâna peste material.

— Mama ta a făcut mici reparații în fiecare an. Dar acum trebuie restaurată complet. Asta va fi sarcina ta!

Kira încuviință.

— Am înțeles, spuse ea.

Dar nu era adevărat, nu înțelegea deloc.

— Aici e întreaga istorie a lumii noastre, zise Jamison. Trebuie s-o păstrăm intactă. *Mai mult* decât intactă.

Văzu cum mâna bărbatului se duce spre bucata de pe robă încă nebrodată, cea dintre umeri.

— Aici va fi viitorul, spuse el. Lumea noastră depinde de viitor, de modul în care-l vom înfățișa. Și materialele? Sunt adecvate? Ai mult de muncă aici.

Materialele? Kira își aminti de coșulețul ei cu fire. Dar, uitându-se la magnifica robă, își dădu seama că sărăcăcioasa ei colecție de ațe colorate, niște resturi de fire pe care mama ei o lăsase să le păstreze, nu era deloc *adecvată.* Oricât de pricepută ar fi fost – iar Kira nu era convinsă că este – tot nu ar fi putut restaura roba doar cu ce avea în coșuleț. Deodată însă, își aminti de sertarele pe care încă nu le deschisese.

— Nu m-am uitat încă, mărturisi ea.

Se apropie de sertarele mici, pe care Jamison i le arătase cu o zi înainte. Erau pline cu ghemuri de fire albe, de felurite texturi și grosimi. Găsi, de asemenea, ace de toate mărimile și foarfece, așezate ordonat unele lângă celelalte.

Kirei i se înmuiară picioarele. Sperase ca măcar o parte dintre ghemuri să fie colorate. Uitându-se din nou spre robă, se simți copleșită de multitudinea de nuanțe. De-ar fi putut salva firele mamei! Dar nu mai rămăsese nimic, totul fusese mistuit de flăcările ce înghițiseră coliba.

își mușcă buza și se uită neliniștită la Jamison:

— Nu sunt colorate… murmură ea.

— Ai spus că mama ta te-nvăța cum să le vopsești, îi aminti el.

Kira încuviință. Le dăduse de înțeles asta, dar nu era întru totul adevărat. Mama *plănuia* să o învețe.

— Mai am încă multe de învățat, mărturisi Kira. Dar învăț repede, adăugă ea, sperând să nu fi sunat îngâmfată.

Jamison o privi ușor încruntat:

— O să te trimit la Annabella. Locuiește departe, în pădure, dar pe cărare nu te paște nicio primejdie. Ea o să

termine să te-nvețe ceea ce a început mama ta. Cântecul Ruinării e abia la toamnă. Mai sunt câteva luni bune. Cântărețul n-are nevoie de robă decât atunci, așa că ai timp suficient.

Kira dădu din cap nesigură. Jamison îi fusese apărător. Acum părea a-i fi îndrumător, iar fata îi era recunoscătoare pentru ajutor. Dar vocea lui avea deodată ceva tăios, presant, ceva ce Kira nu simțise înainte.

Jamison plecă, după ce îi arătă un cordon ce ieșea din perete, de care putea să tragă dacă avea nevoie de ceva. Kira se uită din nou la roba întinsă pe masă. Atât de multe culori! Atâtea nuanțe din fiecare culoare! În ciuda încurajărilor lui Jamison, simțea că nu era deloc mult timp până la toamnă.

Kira decise ca, în ziua aceea, să cerceteze pe îndelete roba și să-și facă un plan. Iar a doua zi, la prima oră, să o caute pe Annabella și să-i ceară ajutorul.

OPT

Matt voia să vină cu ea.

— Trebuie să te-apărăm, io și Creangă, spuse el. Pădurea-i plină de arătări fioroase!

Kira începu să râdă:

— Să m-apărați? Voi doi?

— Io și Crenguță suntem tari, zise Matt și-și încordă brațele subțirele să-i arate mușchii. Io doar *par* pirpiriu, da’ nu-s.

— Jamison a zis că atâta timp cât nu mă abat de la cărare, sunt în siguranță, zise Kira.

În sinea ei însă, fetei i-ar fi părut bine să-i aibă cu ea și pe băiețel, și câinele.

— Dacă te pierzi? spuse Matt. Io și Creangă găsim cărarea, negreșit! Musai să fim cu tine dacă te pierzi.

— Dar o să fiu plecată toată ziua. O să ți se facă foame.

Triumfător, Matt scoase o bucată groasă de pâine din buzunarul încăpător al pantalonilor lălâi.

— Am șterpelit-o de la brutărie, anunță el mândru.

Așa că fata îi făcu bucuroasă voia lui Matt și plecară împreună în drumeția prin pădure.

*

Merseră preț de o oră. Jamison avusese dreptate, cărarea nu părea primejdioasă. Cu toate că era umbrită de copaci cu frunziș des și se auzeau fâșâituri din tufișuri și strigăte ciudate, de păsări necunoscute, nimic nu părea periculos. Creangă fugărea din când în când vreun rozător sau amușina vreo gaură în pământ, speriind cine știe ce animăluț în vizuina lui.

— Or fi șerpișori p-acolo, spuse Matt cu un zâmbet ghiduș.

— Nu mi-e frică de șerpi.

— Da’ multe fete se sperie.

— Eu, nu. În grădina mamei erau întotdeauna șerpi. Mama spunea că sunt prietenii plantelor, că mănâncă gândacii dăunători.

— Ca și Crenguță al meu. Ia uite, iar a înhățat unu’! îi arătă Matt.

Câinele prinsese o biată insectă cu picioare lungi și subțiri.

— Țânțăroi îi zice la gâza asta. Da’ nu-i tăticul țânțarului, zise Matt.

— Țânțăroi? râse Kira, care nu mai auzise numele până atunci. Ai tată, Matt? îl întrebă ea curioasă.

— Nu. Am avut, da’ acuma n-am decât mamă.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Matt dădu din umeri:

— Nu știu. În Luncă… nu-i ca-n sat. Mulți n-au tată. Și ăia de-au, li-i frică rău de ei, că-i bat de-i usucă! Și maică-mea mă caftește… adăugă el oftând.

— Am avut și eu tată. A fost un vânător bun! spuse Kira mândră. Așa a zis și Jamison. Dar l-au luat fiarele, îi explică ea lui Matt.

— Îhî, am auzit.

Kira băgă de seamă că Matt încerca să se arate trist de dragul ei, dar era greu pentru un băiețel a cărui fire era atât de veselă. Uită repede să-și țină mutra posomorâtă și îi arătă Kirei un fluture, încântat de petele de un portocaliu aprins de pe aripile insectei, ce sclipeau în umbra pădurii.

— Matt, ai văzut ăsta? Mi l-ai adus împreună cu lucrurile mamei, ți-amintești? spuse Kira arătându-i medalionul de la gât.

Matt dădu din cap că da:

— Îhî, purpuriu. Și lucios.

Kira îl ascunse din nou sub rochie.

— Tata l-a făcut și i l-a dat mamei în dar, zise ea.

Matt se încruntă gânditor:

— În dar? întrebă el.

Kirei nu-i venea să creadă că Matt nu înțelegea.

— Când ții la cineva, poți să-i dai ceva special. Ceva păstrat apoi cu drag. Asta înseamnă dar.

Matt începu să râdă:

— N-avem așa ceva în Luncă, spuse el. La noi, un șut în fund se cheamă ceva *special.* Da-i frumos medalionu' tău, adăugă el politicos. Noroc că l-am salvat de la foc.

*

Era cale lungă pentru Kira, care își târa anevoie piciorul strâmb. Din când în când, bastonul i se înțepenea în rădăcini noduroase, ascunse în țărâna potecii și se împiedica. Dar era obișnuită cu stângăciile și căzăturile. Erau parte din viața ei dintotdeauna.

Matt și Creangă, care o luaseră la fugă înaintea ei, se întoarseră. Băiețelul o anunță vesel că, după cotitură, se zărea casa pe care o căutau.

— O cocioabă mică, mică! strigă el. Baba-i afară, în grădină, și-are mâinile încovoiate, pline de curcubeu!

Kira se grăbi într-acolo, coti pe potecă și pricepu de îndată ce spunea Matt. În fața colibei micuțe, o femeie cocârjată de bătrânețe, cu părul alb, trebăluia lângă o grădină plină cu flori. Se aplecă spre un coș așezat pe pământ și își umplu mâinile cu fire viu colorate în galben, în felurite nuanțe, de la galbenul pal al lămâii la bronz auriu. Le puse apoi la uscat, pe o frânghie agățată între doi copaci, pe care erau deja atârnate fire în nuanțe întunecate de ruginiu și roșu.

Mâinile femeii erau noduroase și pătate. Ridică una în semn de salut. Avea puțini dinți în gură și pielea îi era zbârcită, dar ochii îi erau limpezi. Se apropie de cei doi copii, ajutându-se de un baston din lemn. Nu părea surprinsă de vizită. Cercetă cu atenție chipul Kirei.

— Semeni cu maică-ta, spuse ea.

— Știi cine sunt? întrebă Kira surprinsă.

Femeia făcu semn că da.

— Mama a murit...

— Da, știu.

„De unde? De unde știi?!” strigă Kira în sinea ei, dar nu spuse nimic.

— Mă cheamă Kira. El e prietenul meu, Matt.

Matt făcu un pas înainte și, sfiindu-se un pic, spuse:

— Io am pâine cu mine. Io și cățelușu’ meu nu-ți facem necaz!

— Stai jos! Trebuie că ești ostenită, te-or durea picioarele, îi zise femeia Kirei, ignorându-l pe Matt.

Creangă amușina grădina, căutând locul potrivit unde să-și poată ridica un piciorus scurt și îndesat, să se ușureze.

Bătrâna îi arătă Kirei o buturugă joasă, iar fata se așeză recunoscătoare, masându-și piciorul strâmb. Își desfăcu nojițele sandalelor și scoase pietricelele care se adunaseră în încălțări.

— Trebuie să-nveți vopselele, spuse bătrâna. De-asta ai venit, ai? Maică-ta știa, voia să te-nvețe și pe tine.

— N-a apucat, oftă Kira. Și ei se așteaptă să știu tot, să fac toată munca, reparațiile la roba Cântărețului. Știai asta?

Annabella încuviință. Se întoarse la frânghia de uscat și termină de atârnat jurubițele de fire galbene.

— O să-ți dau eu ceva fire, spuse ea, să te-apuci de reparații. Da’ trebuie să-nveți să făurești vopselele. C-or să-ți ceară ei și alte lucruri.

Kira se gândi la bucata goală de pe spatele robei, dintre umeri. Da, or s-o pună să coasă viitorul pe bucata aceea.

— Trebuie să vii în fiecare zi. Să-nveți toate plantele. Uite!

Bătrâna îi arătă grădina plină de plante luxuriante, unele deja îmbobocite.

— Drăgaică, spuse femeia și îi arătă o plantă înaltă, plină de flori aurii. Rădăcinile dau un roșu bun. Da’ pentru roșuri, mai bună-i roiba. Uite-o colo, roiba mea! Adăugă ea și-i arătă din nou cu degetul spre un răzor înălțat, plin cu niște ierburi răsfirate, ca niște buruieni. Da’ nu-i vremea ei

acuma. La-nceput de toamnă-i, când nu mai crește, atunci se scot rădăcinile!

„Drăgaică. Roibă. Să nu uit! Trebuie să le-nvăț!”

— Drobiță, continuă femeia, atingând cu bastonul un arbust cu flori mici. Folosești lăstarii pentru galben. Să n-o muți! O lași unde-i sădită, doar o rărești. Nu-i place să fie mutată de unde s-a prins.

„Drobiță. Pentru galben.”, repetă Kira în gând.

Bătrâna o luă pe o altă potecă prin grădină și Kira o urmă. Annabella se opri și împunse ușurel cu bastonul un pâlc de plante cu tulpini țepene și frunze mici, ovale.

— Ei, asta-i una afurisită tare! zise femeia, aproape drăgăstos. Sunătoare-i zice! N-a înflorit, că-i prea devreme. Da’ când îi vine vremea, faci un maro de toată frumusețea din flori. Atâta că pătează…

Annabella ridică mâinile și i le arătă chicotind. Apoi continuă:

— Și-o să-ți trebuiască și verde. Ăsta-l faci cu mușețel. Să-i dai apă din belșug. Pentru verde, aduni doar frunzele. Florile le ții pentru ceai.

Kira simțea deja că i se învârte capul de atâta strădanie să memoreze numele plantelor și ce culori putea face cu fiecare, și de abia parcurseseră un mic colț al bogatei grădini. Când auzi „apă” și „ceai”, Kira își dădu seama că îi era sete.

— Te rog, ai cumva fântână? Pot să beau puțină apă? întrebă Kira.

— Și pentru Crenguță! A căutat el un pârâu, ceva, da’ nimic! ciripi Matt de lângă Kira.

Fata aproape că uitase că era și el pe-acolo.

Annabella îi duse la fântâna din spatele colibei și copiii băură cu poftă. Matt turnă puțină apă pentru cățel în scobitura unei pietre, iar Creangă bău pe nerăsuflate și dădea semne că nu s-a săturat.

Se așezară apoi la umbră, Kira și bătrâna Annabella. Matt, molfăind bucata lui de pâine, plecă să hoinărească cu Creangă alături.

— Să vii în fiecare zi! repetă Annabella. Să-nveți toate ierburile, toate culorile! Ca maică-ta, când era copilă…

— O să vin. Promit!

— Zicea c-ai degete învățate. Mai îndemânatice decât ale ei.

Kira își privi mâinile împreunate în poală:

— Se-ntâmplă ceva când lucrez cu firele. Parcă ar ști singure ce au de făcut, iar degetele le urmează porunca întocmai.

Annabella dădu din cap:

— Da, ăsta-i meșteșugul. Așa-s și eu la făurit vopsele. Cu firele nu le-am avut niciodată. Mi-s degetele prea noduroase, zise bătrâna și îi arătă Kirei mâinile aspre și pătate de vopsele. Ca să te-ajuți de meșteșugul firelor, trebuie să dibui întâi tainele vopselelor. Cum închizi nuanțele cu o oală din fier. Cum înviorezi culoarea. Cum limpezești culoarea.

„Închizi. Înviorezi. Limpezești. Ce înșiruire ciudată de cuvinte…"

— Și mordanții. Musai să-i înveți și pe ăștia. Uneori, oțetar. Alteori, gale de pe copaci sunt bune. Sau licheni. Dar cel mai bun e… Hai să-ți arăt! Să vedem de-oi ghici ce-i!

Cu surprinzătoare agilitate pentru o femeie de vârsta ei, de patru silabe, Annabella se ridică și îi arătă Kirei un vas acoperit. Lângă vasul acela era o vatră, încă plină de jăratic mocnind, deasupra căreia era agățat un ceaun mare, plin cu apă întunecată la culoare, prea mare ca să fie pentru gătit.

Kira se aplecă să vadă ce era în vas, dar când Annabella ridică acoperitoarea, fata tresări și făcu un pas înapoi, neplăcut surprinsă. Orice ar fi fost acolo, mirosea groaznic. Annabella izbucni în râs, peste poate de amuzată.

— Ghicești ce-i au ba?

Kira dădu din cap că nu. Nu-și putea imagina ce putea fi lichidul acela atât de urât mirositor.

Annabella acoperi din nou vasul, încă râzând:

— Strângi în oală și-l lași la învechit o vreme. Și-apoi se face bun să-nviorezi ori să fixezi culoarea cu el. E pișat vechi! o lămuri ea pe Kira în cele din urmă, cu un chicotit satisfăcut.

După-amiaza târziu, Kira plecă spre casă împreună cu Matt și Creangă. Sacoșa pe care o căra pe umăr era plină cu jurubițe și ghemuri de fire colorate, pe care Annabella i le dăduse.

— Or să-ți ajungă o vreme, îi spusese bătrâna boiangioaică. Da' trebuie să-nveți să vopsești singură. Acuma zi-le, să te-aud, alea de le-ai ținut minte!

Kira închise ochii și începu să recite:

— Roibă pentru roșu. Drăgaică, tot pentru roșu, doar rădăcinile. Vârfuri de vetrice pentru galben. Și drobiță, tot pentru galben. Coada-șoricelului – galben și auriu. Nalbă neagră, doar petalele – pentru mov…

— *Lumânărica-pământului,* o ajută Matt rânjind și se șterse cu mâneca bluzei murdare de propriile lumânărele de la nas.

— Șșș, Matt! îl certă Kira râzând. Nu te mai prosti! E important să-mi aduc *eu* aminte, nu tu! Bărboasă, adăugă ea, amintindu-și o altă plantă. Pentru galben auriu și maro. Tot pentru maro – sunătoare, dar pătează mâinile. Chimen-dulce – frunzele și florile se folosesc proaspete. Chimenul se poate și mânca. Mușețel – pentru tonuri de verde și ceai. Asta-i tot ce-mi amintesc, se scuză fata.

Annabella îi mai arătase o sumedenie de alte plante. Însă bătrâna zâmbi înțelegătoare:

— Bine și-atât! zise ea.

— Trebuie să plecăm, să nu se-ntunece până ajungem acasă, spuse Kira.

Se întoarse și se uită spre cer, încercând să-și dea seama cât era ora. Deodată, își aminti ceva:

— Știi să faci albastru? o întrebă pe Annabella.

Bătrâna se încruntă:

— Drobușor îți trebuie! Frunze proaspete, primele răsărite din an. Și apă moale, de ploaie. Așa se face albastru. Da’ n-am! Dădu bătrâna din cap. Au alții, da-s departe!

— Cine-s *alții?* întrebă Matt.

Bătrâna nu-i răspunse. Arătă spre marginea cea mai îndepărtată a grădinii, acolo unde începea pădurea și unde se zărea o potecă îngustă, năpădită de buruieni. Apoi se întoarse spre coliba ei. Kira o auzi spunând în șoaptă:

— Nu mi-a ieșit mie niciodată. Acolo, dincolo, au albastru…

NOUĂ

Roba Cântărețului avea doar câteva pete de albastru vechi, atât de pal, că devenise aproape alb. După cină, când lămpile cu ulei fură aprinse, Kira le cercetă cu atenție. Își aranjase firele pe masa cea mare – cele din coșulețul ei și cele primite de la Annabella –, gândindu-se că trebuie să potrivească nuanțele cu mare atenție, la lumina zilei, înainte să înceapă să coasă. Atunci observase petele de albastru. Fu ușurată că erau atât de decolorate, căci nu ar fi știut cum să le repare, dar și dezamăgită, căci modelul de pe robă ar fi fost atât de frumos cu puțin din culoarea cerului. Ce rămăsese pe veșmânt nu mai era decât o umbră a ceea ce fusese, cândva, albastru.

Repetă cu voce tare numele plantelor, încercând să le recite ca pe o poezie, ca să le memoreze mai ușor:

— Nalbă și vetrice, roibă și drăgaică.

Însă cuvintele nu rimau și nici înșiruirea lor nu avea un ritm plăcut.

Thomas bătu la ușă. Kira îl întâmpină bucuroasă, îi arătă roba și firele și îi povesti despre ziua petrecută cu bătrâna boiangioaică.

— Nu pot să țin minte toate numele! spuse fata supărată. Dar mă gândesc că, dacă mă duc mâine dimineață unde era coliba, poate mai găsesc grădinița cu plante pentru vopsele a mamei. Dacă văd ierburile, bag mai bine la cap numele lor. Numai să nu dau de Vandara…

Kira se opri. Nu îi spusese cioplitorului despre dușmana ei. Simpla rostire a numelui o înfioră pe fată.

— Femeia cu cicatricea? întrebă Thomas.

Kira dădu din cap că da.

— O cunoști?

Thomas scutură din cap:

— Dar știu cine e, spuse el. Toată lumea știe.

Băiatul luă o jurubiță de un roșu aprins.

— Cum a făcut asta? întrebă el curios.

Kira se gândi. „Roibă pentru roșu!”

— Roibă! Doar rădăcinile! Își aminti ea.

— Roibă… repetă Thomas, apoi îi veni o idee. Kira, aș putea să scriu toate numele, să le ai. În felul ăsta le-ai învăța mai ușor.

— Știi să scrii? Și să citești?

Thomas îi făcu semn că da:

— Am învățat când eram mic. Băieții au voie, cei care sunt aleși. Și unele cioplituri pe care trebuie să le fac au cuvinte.

— Eu nu știu… Chiar dacă le scrii, nu pot să le citesc. Fetele n-au voie să învețe…

— Te-ajut eu să ți le amintești. Dacă-mi spui numele, le scriu și pe urmă ți le pot citi. Sigur te-ar ajuta asta!

Fata își zise că Thomas avea probabil dreptate. Așa că băiatul aduse hârtie, cerneală și un condei, apoi Kira repetă din nou numele plantelor, cele pe care și le putu aminti. În lumina tremurătoare a lămpilor, se uită cu atenție la Thomas cum scrie. Văzu cum liniuțele drepte și curbate se unesc și alcătuiesc cuvintele pe care apoi băiatul i le citi.

Când Thomas zise „nalbă”, ținând un deget pe semnele scrise, Kira urmări cu băgare de seamă forma cuvântului, întoarse apoi capul repede, de teamă ca nu cumva să-l învețe și să se facă vinovată de ceva ce era, de bună seamă, interzis. Zâmbi. Îi plăcuse să vadă cum condeiul dă formă sunetelor pe hârtie și cum formele spun povestea unui nume.

*

Dis-de-dimineață, Kira mâncă în grabă și plecă să găsească locul unde fusese grădina mamei. Încă era puțină lume pe-afară, căci soarele abia răsărise. Mai că se aștepta să-i vadă pe Matt și Creangă, dar cărările erau aproape pustii și satul era cufundat în liniște. Ici și colo plângea

câte un copilaș. Găinile cotcodăceau înfundat. Zarva obișnuită a satului încă nu se stârnise.

Apropiindu-se, văzu că țarcul era aproape gata. Trecuseră doar câteva zile, dar femeile adunaseră tufe spinoase și începuseră deja să împrejmuiască rămășițele colibei în care crescuse Kira. Bucata de pământ era încă plină de cenușă și dărâmături. În curând, gardul ghimpat avea să fie gata. Kira își zise că, pesemne, aveau de gând să pună și un soi de poartă, abia apoi urmând să-și închidă copilașii și găinile acolo. Dar locul era plin de bucăți de lemn ascuțite, cioburi de la oale de lut sparte. Micuții aveau să se zgârie și să se înțepe zdravăn în resturile trecutului ei distrus, dar ea nu putea face nimic. Ocoli repede locul și gardul pe jumătate înălțat și, la marginea pădurii, găsi ce mai rămăsese din grădina cu ierburi pentru vopsele a Katrinei.

Legumele fuseseră smulse, dar straturile cu flori erau încă întregi, chiar dacă ierburile fuseseră călcate în picioare. Se vede că femeile o luaseră pur și simplu prin grădină când căraseră crăcile ghimpoase din pădure. Dar bobocii se încăpățânaseră să înflorească și Kira se înfioră văzând plantele încă atât de vii, vibrând, luptându-se să supraviețuiască, în ciuda prăpădului din jur.

Spuse în gând numele ierburilor pe care le recunoscu și culese ce putu, umplând o cârpă pe care o adusese cu ea. Annabella îi spusese că multe flori și frunze puteau fi uscate și folosite mai târziu. Altele, nu, chimenul-dulce, de pildă! „Folosește-l proaspăt!”, o povățuise Annabella. Kira lăsă planta la locul ei și se întrebă dacă femeile știau că putea fi folosită la mâncare.

În apropiere lătră un câine. Din altă parte răzbătu gâlceavă: un bărbat se răstea la nevastă-sa, un țânc încasa o palmă. Satul se trezea la viața de zi cu zi. Era timpul să se întoarcă. Casa ei nu mai era aici.

Kira adună colțurile cârpei pline cu ierburi și le legă. Aruncă bocceluța pe umăr, își luă bastonul și se îndepărtă degrabă. Pe ulița lăturalnică pe care o luase, încercând să

ocolească strada mare ce străbătea satul, o zări pe Vandara și își feri privirea. Femeia o strigă, pe un ton aspru și batjocoritor.

— Viață nouă și bună, ai? îi aruncă ea râzând grosolan.

Kira dădu repede colțul străzii, ca să scape de ea, dar amintirea întrebării zeflemitoare și a râsului crud al Vandarei o însoțiră până acasă.

*

— Am nevoie de un petic de pământ, să-mi fac o grădină pentru vopsele, îi spuse Kira lui Jamison, șovăind, câteva zile mai târziu. Și de un loc aerisit, unde să-mi usuc ierburile. Și-mi mai trebuie un loc unde să fac focul, oale pentru vopsit și apă, încheie ea după ce mai cugetă o clipă.

Jamison dădu din cap că a înțeles și îi spuse că toate aceste lucruri îi vor fi date.

Bărbatul venea în fiecare seară să vadă ce lucrase Kira peste zi și să o întrebe dacă are nevoie de ceva. Kirei i se părea ciudat că putea cere atâtea și dorințele îi erau numaidecât îndeplinite.

Însă Thomas îi spusese că așa se purtaseră și cu el întotdeauna. Felurite esențe de lemn – frasin, duramen, nuc sau arțar dungat orice ceruse, îi aduseseră. Unelte de tot soiul, de asemenea. Pe unele nu le mai văzuse niciodată până atunci.

Zilele treceau, zile pline, obositoare.

Într-o dimineață, când Kira se pregătea să plece spre coliba Annabellei, Thomas intră în camera ei.

— Ai auzit ceva azi-noapte? întrebă el șovăitor. Nu te-a trezit nimic, niciun zgomot?

Kira se gândi o clipă.

— Nu, răspunse ea. Am dormit adânc. De ce?

Băiatul se încruntă nedumerit, ca și cum încerca să-și aducă aminte ceva:

— Mi s-a părut c-am auzit ceva, ca un scâncet de copil. Am crezut că m-a trezit, dar poate că visam... Da, pesemne c-a fost un vis.

Dădu nepăsător din umeri și fața i se destinse.

— Am ceva pentru tine! îi spuse Kirei. Am tot meșterit la ea dimineața devreme, înainte să-mi încep munca obișnuită.

— Care-i munca ta obișnuită, Thomas? întrebă Kira. A mea e roba, bineînțeles. Pe tine ce te-au pus să faci?

— Toiagul Cântărețului. E foarte vechi și mâinile Cântărețului – ale lui și ale tuturor Cântăreților din trecut, de fapt – au tocit sculpturile, așa că trebuie refăcute. E o muncă grea, dar importantă! Cântărețul se folosește de ciopliturile de pe toiag ca să-și aducă aminte fiecare parte din Cântec. Iar în vârf e o porțiune care n-a fost niciodată sculptată. Pe aceea o să lucrez eu, o s-o împodobesc pentru întâia oară, cu modelele mele. Ei, n-o să pot pune ce vreau eu, râse apoi băiatul. Or să-mi spună ei ce să fac. Poftim! spuse el și, timid, băgă mâna în buzunar și scoase darul pentru Kira.

Era o cutiuță cu capac, decorată cu cioplituri întortocheate, ce înfățișau plantele pe care Kira începuse să le învețe și să le cunoască. Fata întoarse încântată darul pe toate părțile. Recunoscu lujerii lungi ai cozii-șoricelului, cu buchețele dese de flori în vârf. În jurul lor se încolăceau tulpini de lipscănoaică, ce se înălțau dintre frunze întunecate și catifelate.

Kira știu de îndată ce voia să pună în desăvârșita cutiuță – peticul de pânză brodat pe care îl purtase în buzunar în ziua procesului și pe care îl strângea în pumn înainte să adoarmă, ca să-și aline singurătatea. Nu îl mai lua cu ea, ci îl ascunsese într-unul dintre sertarele cu materiale și unelte. Îi era teamă să nu-l piardă în lungile ei peregrinări prin pădure și în nesfârșitele zile de muncă grea la coliba boiangioaicei.

Scoase peticul și îl puse în cutiuță.

— Ce frumoasă e! spuse Thomas, admirând micuța bucată de pânză.

Kira dezmierdă țesătura, înainte să închidă capacul cutiuței.

— Îmi vorbește cumva… zise ea. De parcă ar fi vie.

Fata zâmbi, jenată, gândindu-se că vorbele ei sunau ciudat și că Thomas nu avea cum să înțeleagă, ci putea să creadă că vorbește prostii.

Însă Thomas dădu din cap înțelegător:

— Da, zise el, spre surprinderea fetei. Și eu am o bucată de lemn care face la fel. Una pe care am cioplit-o când eram doar un țânc. Știi, uneori încă simt în vârful degetelor priceperea pe care o aveam atunci.

Băiatul dădu să plece.

„Pe care o *aveai* atunci? N-o mai ai? Dispare priceperea asta?”, se gândi Kira îngrozită, dar nu-i spuse nimic prietenului ei.

*

Deși încă mai avea atâtea de învățat de la Annabella, Kira fu nevoită să-și scurteze orele petrecute la coliba bătrânei boiangioaice, pentru că era important să înceapă munca la robă. Iar pentru asta, trebuia să se folosească de lumina zilei. Se bucura acum de încăperea cu pardoseală verde din faianță, care la început o nedumerise atât de mult. Apa caldă și săpunul o ajutau să scape de petele de vopsea de pe mâini, căci era atât de important să aibă mâinile curate când atingea roba.

Kira păstrase micul gherghef pe care Matt îl salvase din colibă, dar nu mai avea nevoie de el. Printre uneltele ce îi fuseseră date, era și un gherghef nou, care se plia și se așeza pe picioare solide de lemn, așa că nu trebuia să îl țină în poală. Puse gherghetul la fereastră, ca să poată sta așezată în timp ce lucra.

Întinse roba pe masa cea mare și o cercetă cu atenție, ca să aleagă locul de unde să înceapă lucrul. Abia acum,

pentru întâia oară, Kira înțelegea cât de vastă era istoria din care Cântărețul își făurea cântecul. Toată istoria omenirii, culminând cu povestea înfiorătoare a Ruinării, era înfățișată în mii de detalii pe faldurile enorme ale veșmântului.

Kira văzu marea de un verde pal, iar, în adâncurile ei, feluriți pești, unii mai mari decât oamenii, mai mari chiar decât zece oameni la un loc. Marea se pierdea lin în întinderile de uscat, populate de animale necunoscute, creaturi mătăhăloase ce pășteau pe pășuni cu iarbă înaltă, maronie. Toate astea erau înfățișate doar într-un mic colț al robei. Privirea fetei alunecă mai departe pe pânza robei și se opri pe o altă porțiune de pământ ce răsărea din verdele mării, lângă pășuni, o bucată de pământ unde erau reprezentați oameni. Cusături mici se îmbinau în figuri de vânători, purtând sulițe și alte arme și mai văzu, de asemenea, mici noduri roșii („roibă pentru roșu, doar rădăcinile") ce înfățișau sângele pe trupurile oamenilor căzuți pradă fiarelor.

Se gândi la tatăl ei. Dar scena de vânătoare de pe robă se întâmplase cu mult înainte de vremea tatălui ei, mult înainte de vremea oamenilor din sat. Iar vânătorii morți, plini de pete de sânge, erau doar o parte infinitezimală de pe robă, cât să-i cuprinzi dintr-o privire. Și erau cu toții dați uitării, cu excepția acelei zile din an când erau amintiți în Cântecul trecutului.

Uitându-se la robă și netezindu-i faldurile, Kira oftă, dându-și seama că nu avea timp să se tot uite la broderii. Avea o treabă importantă de dus la capăt și simțea ca Jamison începuse să o preseze să se apuce de muncă. Venea tot mai des în apartamentul ei, verifica, se asigura că e atentă și meticuloasă în ce face.

Găsind pe mânecă un loc care trebuia musai reparat, Kira potrivi porțiunea în gherghef, întinse pânza și o fixă în cadrul de lemn. Apoi, cu mare băgare de seamă, folosindu-se de uneltele de tăiat pe care i le dăduseră, fata tăie firele subțiate. Zări o pată pe o floare frumos brodată în nuanțe

de auriu, parte dintr-un peisaj ce înfățișă un lan înalt de floarea-soarelui, lângă un pârâu de un verde deschis. Demult, cineva priceput în arta cusutului, făcuse să pară că pârâul curge, cosând linii șerpuite din ață albă, ce dădeau impresia de ape înspumate. „Ce cusătorie măiastră!” își zise Kira. Dar firele pătate trebuiau înlocuite.

Munca era tare migăloasă și înceată. Degetele mamei, chiar dacă nu atât de înzestrate ca mâinile magice ale Kirei, ar fi fost mai experimentate, mai pricepute și mai iuți.

Ridică firele aurii în lumină, se uită îndelung și atent la umbrele delicate și schimbătoare ale nuanțelor și le alese pe cele potrivite pentru reparație.

*

Când după-amiaza târzie făcu loc amurgului, Kira se opri din lucru. Se uită la cei câțiva centimetri de pânză prinsă în gherghef, cântărind din ochi cusăturile, și hotărî că lucrase bine. Mama ar fi fost mulțumită. Jamison o să fie mulțumit. Și, speră ca, atunci când va veni vremea să poarte roba, Cântărețul însuși să fie mulțumit.

O dureau degetele. Kira și le frecă ușor și oftă. Munca asta nu semăna deloc cu ceea ce făcuse ea toată copilăria, cusături pe petice de pânză. Nu semăna nici cu lucrătura aceea aparte, pe care degetele i se mișcaseră singure, ca vrăjite, la căpătâiul mamei bolnave, împletind și îmbinând firele cu o măiestrie pe care nu o învățase de niciunde, în modele pe care nu le mai văzuse nicicând. Degetele nu-i obosiseră atunci…

Gândindu-se la peticul ei drag, Kira luă cutiuța sculptată, scoase bucățica de pânză și o puse în buzunar. Era caldă și familiară, ca un prieten venit în vizită.

Era ora cinei. Kira acoperi roba întinsă pe masă cu o pânză, să o protejeze. Ieși din cameră, străbătu coridorul și bătu la ușa lui Thomas.

Tânărul cioplitor tocmai își terminase și el munca. Când strigă „Intră!”, Kira deschise ușa și văzu că băiatul ștergea lamele uneltelor și le așeza la locul lor. Toiagul lung al Cântărețului era așezat de-a latul mesei de lucru, prins cu clame. Thomas îi zâmbi. De la o vreme, luau cina împreună seară de seară.

— Ascultă! spuse Thomas și arătă înspre fereastră.

Kira auzi zgomote venind de jos, dinspre piața mare. Camerele ei, dând spre pădure, erau întotdeauna cufundate în liniște.

— Ce se-ntâmplă?

— Uită-te! Se pregătesc pentru vânătoarea de mâine.

Kira se apropie de fereastră și se uită. Jos, în piață, bărbații se adunaseră ca să-și ia în primire armele. Vânătoarea începea întotdeauna dimineața devreme, așa că bărbații plecau din sat înainte de răsărit. Dar în ziua aceea se făceau doar pregătiri. Kira văzu că ușile unei magazii a Edificiului Consiliului fuseseră larg deschise și din ea se aduceau sulițe lungi, care erau apoi stivuite în mijlocul pieței.

Vânătorii ridicau sulițele, cântărindu-le în mâini, fiecare căutând-o pe cea potrivită. Se luară la harță. Kira văzu doi dintre ei, cu mâinile încleștate pe aceeași suliță, urlând unul la celălalt, amândoi hotărâți să nu cedeze.

În mijlocul haosului și vacarmului, Kira zări o mogâldeață, țâșnind ca o săgeată din mulțime și apucând o suliță. Nimeni nu păru să bage de seamă, căci erau cu toții ocupați cu ale lor, înghiontindu-se și îmbrâncindu-se. Unul dintre bărbați se rănise deja cu vârful unei sulițe și era limpede că și alții aveau să pățească la fel, înainte ca dezordonata distribuire a armelor să se încheie. Nimănui nu îi păsa de copil. Kira privi de la fereastră cum mica siluetă, ținând sulița nerevendicată de nimeni, ieși triumfătoare la marginea mulțimii. La picioarele sale, goale, țopăia un câine.

— E Matt! țipă Kira îngrozită. Thomas, e doar un copilaș! E prea mic pentru vânătoare!

Thomas veni și el la fereastră și fata îi arătă. Băiatul urmări degetul Kirei și, în cele din urmă, îl văzu pe Matt la marginea gloatei, cu sulița în mână.

Thomas începu să chicotească:

— Ei, țâncii fac asta uneori. Bărbaților nu le pasă. Îi lasă să meargă cu ei la vânătoare.

— Da-i prea periculos! Thomas!

— Ce-ți pasă? întrebă Thomas curios. Sunt doar niște… țânci. Oricum sunt prea mulți.

— E prietenul meu!

Thomas păru atunci să înțeleagă și expresia chipului i se schimbă. Se uită îngrijorat spre băiețel. Kira văzu că Matt era acum înconjurat de ceata de ștrengari cu care hălăduia de obicei. Cu toții se uitau admirativ, în timp ce Matt le arăta mândru sulița.

Kira simți atunci ceva ciudat, un soi de zvâcnire în șold. Duse mâna într-acolo, crezând că poate se lipise prea strâns de pervazul ferestrei. Apoi, fără să vrea, băgă mâna în buzunar. Își aminti că-și pusese acolo peticul brodat. Atinse pânza și simți primejdie, încordare. Era ca și cum peticul încerca să o prevină.

— Te rog, Thomas! spuse Kira alarmată. Ajută-mă să-l opresc!

ZECE

Nu era ușor să se strecoare prin mulțime. Kira îl urmă pe Thomas, care era mai înalt decât ea, în timp ce băiatul își croia anevoios drum printre bărbații fioroși, care urlau. Pe unii îi recunoscu: măcelarul era acolo, blestemând în timp ce se certa cu un alt bărbat, fratele mamei ei era și el, într-un grup cu alți vânători, care-și comparau și lăudau de zor armele.

Kira nu prea avusese de-a face cu lumea bărbaților. Viața lor era separată de cea a femeilor. Nu-i invidiase niciodată. Iar acum, împinsă și îmbrâncită încolo și-ncoace printre trupurile lor mătăhăloase și mirosind a sudoare, fata se simți deopotrivă înfricoșată și enervată. Dar înțelese că așa se purtau înainte de vânătoare, acum era timpul să se dea în spectacol, să se laude, care mai de care, să se sâcâie unul pe altul. Nu era de mirare că Matt, bătăios cum era, voia să ia și el parte la toată fanfaronada asta.

Un bărbat cu părul bălai și un braț mânjit de sânge în urma vreunei încăierări, se întoarse deodată și o apucă de mână.

— Uite și trofeul! strigă el.

Nu era ușor să se strecoare prin mulțime. Kira îl urmă însă ceilalți erau ocupați cu gâlceava lor și nu-l băgară în seamă. Folosindu-se de baston, Kira îl împinse și își smulse mâna din strânsoarea lui.

— N-ar fi trebuit să vii! îi șopti Thomas când îl ajunse din urmă.

Aproape ajunseseră în locul unde îl văzuseră pe Matt ultima oară.

— Sunt doar bărbați pe-aici și, când e timpul pentru vânătoare, se poartă ca niște animale.

Kira știa asta prea bine. Mirosul, certurile înverșunate și hărmălaia, totul îi spunea că fetele și femeile nu aveau

ce căuta acolo. Cu capul plecat și privirea în pământ, speră să treacă neobservată și să nu o mai înșface vreunul.

— Uite-l pe Creangă! exclamă ea și îi arătă lui Thomas cățelul care, recunoscând-o, începu să dea din ciotul de coadă strâmb. Matt trebuie să fie prin apropiere!

Cu Thomas alături, fata își făcu loc prin mulțime și îl găsi, încă făcând pe grozavul cu sulița în mână. Vârful ascuțit al armei era periculos de aproape de ceilalți copii.

— Matt! strigă Kira pe un ton dojenitor.

Matt o văzu și îi făcu rânjind cu mâna.

— Mă cheamă Mattie acum! strigă el.

Exasperată, Kira apucă sulița chiar de deasupra mâinii lui Matt.

— O să mai treacă multă vreme până să fii tu de două silabe, Matt! spuse fata. Thomas, ia asta! continuă ea și, luând sulița din mâinile lui Matt, i-o dădu Cioplitorului.

— Ba-s de două! spuse Matt cu mândrie, râzând. Uite-aci! Am și io blană, ca bărbații!

Își ridică ambele brațe și îi arătă Kirei. Fata văzu că subsuorile lui Matt erau acoperite cu un soi de păr.

— Ce-i asta? îl întrebă ea nedumerită, apoi strâmbă din nas. Pfuu, ce duhoare! zise ea și trase un smoc din ciudatul păr. Matt, asta-i iarbă de baltă! Ce scârboșenie! Cum ți-a putut da prin cap să-ți pui pe tine așa ceva?!

Văzu că băiețelul își lipise și pe piept ierburile urât mirositoare.

Thomas îi întinse sulița unui bărbat, care o luă bucuros. Se uită apoi la Matt, care se zvârcolea furios în mâinile Kirei.

— Arăți ca un pui de fiară! Ce zici, Kira? N-ar fi vremea să-i arătăm lui Matt baia? Hai să-l săpunim până-i cade a doua silabă!

Când auzi de săpun, Matt se zvârcoli și mai abitir, încercând din răsputeri să scape. Însă Thomas și Kira îl țineau bine. Până la urmă, Matt îl lăsă pe Thomas să îl urce pe umerii săi și să îl poarte prin mulțime.

Odată dispărută arma care îi atrăsese ca un magnet, grupul de admiratori ai lui Matt se risipi. Kira îl auzi pe băiețel strigând de pe umerii lui Thomas, deasupra mulțimii de bărbați zgomotoși care se înghionteau:

— Iote-mă, puiu’ de fiară!

Nimeni nu se uită la el, căci nimănui nu îi păsa de un țânc. Kira îl zări pe Creangă și îl ridică, de teamă să nu îl calce lumea în picioare. Cărând cățelul la subraț și sprijinindu-se în baston cu cealaltă mână, fata îl urmă pe Thomas. Se strecurară prin mulțime și intrară înapoi în clădirea lor cu coridoare tăcute.

*

Kira ascultă râzând văicărelile și scâncetele lui Matt, în timp ce Thomas îi săpunea strașnic pe Creangă și pe băiețel în baia lui.

— Nu și păruuu’! protestă Matt urlând, în timp ce Thomas îi turna apă pe cârlionții încâlciți. Mă-neeec!

Într-un târziu, luară cina împreună, cu un Matt cumințit și rozaliu în obraji, cu părul ud strâns într-un turban făcut dintr-un prosop și trupul înfășurat într-o pătură. Creangă își scuturase degrabă blana, cum făcea după ce se scălda în pârâu, apoi se așezase pe podea și ronțăia bucățele pe care i le aruncau cei trei.

Matt își mirosi precaut o mână și se strâmbă:

— Săpunu’ ăla-i împuțit rău! zise el. Da’ mâncarea-mi place! adăugă el și își umplu din nou farfuria.

După cină, Kira îl pieptănă, în timp ce băiețelul se văita cât îl ținea gura. Apoi îi puse o oglindă în față. Oglinzile fuseseră o noutate și pentru ea, când se mutase acolo. Găsea că imaginea pe care o reflectau era diferită de cea din oglinda pârâului, singura pe care o văzuse înainte să se mute în Edificiu. Matt se studie curios, încrețindu-și nasul și ridicând din sprâncene. Își arătă dinții, mârâi, speriindu-l pe Creangă, care adormise sub masă.

— Îs forțos! anunță Matt mândru. Gata să mă-neci, da' m-am ținut tare!

Pe urmă îl îmbrăcară din nou în hainele lui zdrențuite. Matt se cercetă îndelung, apoi întinse mâna brusc spre șnurul de piele de la gâtul Kirei:

— Dă-mi! spuse el.

Fata se feri, supărată.

— Matt, termină! îl certă ea și îi smulse medalionul din mâini. Nu trage! Dacă vrei ceva, cere!

— *Dă-mi* e cere! zise băiețelul mirat.

— Nu, nu asta înseamnă. Ia să-nveți să te porți frumos! Oricum, nu ți-l dau! Ți-am spus că-i special!

— Dar, spuse Matt.

— Da, un dar de la tata pentru mama.

— Ca să-i placă de el mai mult?

Kira izbucni în râs:

— Poate că da. Deși deja îl plăcea mai mult decât pe oricare alt bărbat din lume.

— Vreau și io un dar! Io n-am avut niciodată.

Râzând, Thomas și Kira îi dădură bucata moale de săpun, iar Matt o puse solemn în buzunar. Apoi îl lăsară să plece. Bărbații, cu sulițele lor, se făcuseră nevăzuți. Se uitară de la fereastră cum micuța siluetă traversează piața pustie și se face nevăzută în noapte.

*

Rămasă singură cu Thomas, Kira încercă să-i explice cum micul ei petic de pânză o prevenise că se întâmpla ceva.

— Când îl țin în mână, freamătă, parcă-i viu... spuse fata șovăind și, scoțând peticul din buzunar, îl ridică în lumină.

Însă peticul rămase nemișcat. Kira nu simți decât liniște și alinare venind dinspre micuța țesătură, nimic din încordarea de mai devreme. Dar era și dezamăgită în același timp, căci peticul arăta ca o simplă bucată de cârpă. Voia atât de mult ca Thomas să înțeleagă.

— Îmi pare rău! oftă ea. Pare mort, știu. Dar, uneori…

Thomas îi făcu semn că înțelege.

— Poate că doar tu poți simți, spuse el. Stai să-ți arăt bucata mea de lemn.

Se apropie de un raft aflat deasupra mesei, pe care își ținea uneltele, și luă o bucată de lemn de pin, mică cât să încapă într-o palmă și deschisă la culoare. Kira văzu că era decorată de jur împrejur cu modele sculptate, ce se încolăceau și întrepătrundeau.

— Ai cioplit-o când erai mic? întrebă ea surprinsă.

Cutiile și ornamentele sculptate de pe masa de lucru, deși frumoase, fiecare în felul său, erau cioplite mult mai simplu decât micuța bucată de lemn.

Thomas dădu din cap.

— Am început doar s-o cioplesc, explică el. De-abia învățam cum să folosesc uneltele. Le încercam pe bucata asta de lemn, un rest aruncat. Și, deodată…

Băiatul șovăi, uitându-se la bucata de lemn de parcă încă ar fi fost un mister pentru el.

— S-a cioplit singură? întrebă Kira.

— Da. Sau cel puțin așa mi s-a părut.

— La fel și peticul meu, s-a brodat ca prin farmec!

— Da, de asta înțeleg când zici că parcă-ți vorbește. Așa face și lemnul meu. Uneori mă…

— Previne? întrebă Kira, amintindu-și cum peticul păruse a se încorda și tremura când fata îl zărise pe Matt cu sulița în mână.

Thomas încuviință:

— Și mă liniștește, adăugă el. Când am venit aici, eram foarte mic și uneori mă simțeam foarte singur și înfricoșat. Dar când țineam lemnul în mână, mă liniștеam.

— Da, și pe mine mă alină peticul meu. Mi-era teamă în primele zile, așa cum ți-a fost și ție la început. Totul era nou… Dar când atingeam peticul, mă liniștеam.

Kira cugetă o clipă, încercând să își închipuie cum trebuie să fi fost viața în Edificiu pentru Thomas, care fusese adus de foarte mic.

— Cred că mie mi-e mai ușor, pentru că nu sunt singură, așa cum ai fost tu, îi spuse ea. Jamison vine în fiecare zi să vadă ce am lucrat, iar tu locuiești aproape, la capătul coridorului.

Cei doi prieteni rămaseră tăcuți o vreme. Apoi Kira puse peticul la loc în buzunar și se ridică.

— Trebuie să mă-ntorc în camera mea, spuse ea. Am atâtea de făcut! Mulțumesc că m-ai ajutat cu Matt, adăugă fata. E tare poznaș, nu?

Thomas puse la loc pe raft bucata de lemn și zâmbi larg:

— Poznaș rău! întări el și izbucniră amândoi în râs, gândindu-se cu drag la micuțul lor prieten.

UNSPREZECE

Tremurând, Kira se grăbi spre luminișul unde era căsuța Annabellei.

Era singură. Matt mai venea cu ea uneori, dar bătrâna boiangioaică și nesfârșitele ei lecții îl plictiseau. Mai degrabă hoinărea cu cățelul și prietenii lui, punând la cale tot felul de aventuri. Băiețelul era încă supărat pentru baia la care fusese supus. Tovarășii de joacă îl luaseră în râs când îl văzură atât de curat.

Așa că, în dimineața aceea, Kira mergea singură pe cărarea din pădure. În dimineața aceea, ca niciodată, îi era frică.

— Ce-i? o întrebă Annabella, care ințețea focul în vatra din curte.

Kira își zise că bătrâna trebuie să se fi trezit cu noaptea-n cap, căci focul ardea strașnic deja, sfârâind și pocnind sub uriașul ceaun de fier. Iar soarele de-abia răsărise când Kira plecase de-acasă.

Fata își trase sufletul și se apropie șchiopătând de locul unde bătrâna asuda la pâlpâirea flăcărilor, în dogoarea ce se ridica și tremura în aer. Kira își dădu seama că acolo se simțea în siguranță. Încordarea i se risipi.

— A intrat spaima-n tine, băgă de seamă bătrâna.

— M-a urmărit o fiară pe cărare, îi explică fata, încercând să respire normal.

Groaza o mai slăbise, dar încă nu își revenise.

— Am auzit-o, era în tufișuri. I-am auzit pașii și mârâiturile.

Spre surprinderea Kirei, Annabella începu să chicotească. Bătrâna fusese întotdeauna bună cu ea și răbdătoare. De ce râdea de spaima ei?

— Nu pot fugi, continuă fata, din cauza piciorului.

— Nu-i nevoie să fugi, spuse Annabella.

Bătrâna amestecă în ceaunul cu apă de pe foc, în care mici bule începuseră să se ridice din când în când la suprafață.

— O să fierbem ruji-galbene pentru verde maroniu, spuse Annabella. Doar florile. Frunzele și tulpinile dau auriu, adăugă ea și-i arătă fetei un săculeț plin cu flori, așezat pe podea.

Kira aduse săculețul. Annabella încercă apa cu bățul, dădu din cap mulțumită, iar fata aruncă florile în ceaun. Se uitară împreună cum amestecul fierbe mocnit. Annabella lăsă bățul jos.

— Hai în casă! zise bătrâna. Să-ți dau un ceai, să-ți vină inima la loc!

Annabella luă de pe o altă vatră, mai mică, un ceainic și intră în colibă.

Kira o urmă. Știa că florile trebuiau să fiarbă până la amiază, iar decoctul era lăsat încă multe alte ore. Extragerea culorilor dura mult. Vopseaua avea să fie gata abia în dimineața următoare.

În curte aerul era deja înăbușitor, aproape de nesuportat, din cauza focurilor pentru vopsele. Dar în colibă era răcoare, căci casa avea pereții groși. Ierburi uscate, îngălbenite și fragile atârnau de grinzile tavanului. Pe o masă mare de lemn, așezată la fereastră, grămezi de fire colorate așteptau să fie sortate. Era treaba Kirei, parte din lecția de zi cu zi, căci sortându-le și numind culorile, învăța. Se apropie de masă, își sprijini bastonul de perete și se așeză. În spatele ei, Annabella turnă apă fierbinte din ceainic peste niște frunze uscate, în două căni mari.

— Maroul ăsta închis îl faci cu lăstari de sânziene, nu? întrebă Kira, ridicând firele în lumină. E mai deschis decât atunci când firele erau ude. Dar tot frumos e.

Kira o ajutase pe bătrână să pregătească lăstarii pentru vopsea cu câteva zile înainte.

Annabella aduse cănile cu ceai. Se uită la firele din mâinile Kirei și încuviință.

— Sânzienele or să dea-n floare curând. Pentru galben aprins punem flori proaspete, nu uscate. Și se fierb puțin, nu ore-n șir ca lăstarii.

Alte și alte lucruri de înțeles și ținut minte. O să-l roage pe Thomas să scrie și asta. Kira sorbi din ceaiul tare și fierbinte și se gândi din nou la zgomotele prevestitoare de rău care o însoțiseră pe drumul prin pădure.

— Mi-a fost atât de frică pe drum, îi mărturisi ea bătrânei. Pe cuvânt, Annabella! Nu pot să fug deloc. Piciorul ăsta nu-i bun de nimic! spuse Kira, uitându-se rușinată la piciorul diform.

Bătrâna ridică din umeri.

— Picioru' ăla te-a adus pân-aci, spuse ea.

— Da. Și sunt recunoscătoare pentru asta. Dar mă mișc atât de încet.

Kira mângâie gânditoare marginea aspră a cănii din lut ars.

— Când Matt și Creangă vin cu mine, nu mă urmărește nicio fiară. Poate dacă Matt m-ar lăsa să-l iau pe Creangă în fiecare zi... Chiar și un cățel mic poate speria fiarele.

Annabella începu să râdă:

— Nu-s fiare, zise ea.

Kira se holbă uluită la femeie. Sigur că acolo, în luminiș, unde ardeau focurile Annabellei peste tot, nu venea nicio fiară. Iar bătrâna nu părea a pleca vreodată de lângă casă, nu o apuca niciodată pe cărarea spre sat.

— Tot ce-mi trebuie-i aici! îi spusese ea Kirei, vorbindu-i cu dispreț despre sat și viața zgomotoasă de acolo.

Dar, totuși, Annabella avea patru silabe, adunase patru generații de înțelepciune. De ce se purta deodată ca un țânc nepăsător, prefăcându-se că nu știe de vreo primejdie în pădure? Parcă era Matt care se bătea țanțoș în piept și-și lipea pe piept ierburi de baltă, zicând că are „blană" ca bărbații.

Nepăsarea nu te ferea de pericole.

— Am auzit-o cum mârâia... șopti Kira.

— Spune cum le zice! îi porunci Annabella.

Kira oftă:

— Coada-șoricelului, spuse ea și așeză firele de un galben pal lângă cele maro închis.

Annabella încuviință. Kira luă alte fire, de un galben viu și le cercetă în lumină.

— Vetrice, hotărî ea în cele din urmă și, din nou, bătrâna fu mulțumită de răspunsul fetei.

— A mârâit! mai spuse Kira.

— Nu-s fiare! repetă hotărâtă boiangioaica.

Kira continuă să sorteze firele și să numească planta care dăduse culoarea.

— Roibă, zise ea, mângâind firele de un roșu aprins, una dintre culorile ei preferate.

Apucă apoi altele, de un mov pal și se încruntă:

— Asta nu știu din ce-i făcută… E frumoasă!

— Boabe de soc, spuse Annabella. Da’ nu ține. Iese.

Kira împături firele mov și zise:

— Annabella, a mârâit… *Chiar* a mârâit!

— Atunci-i om și se joacă de-a fiara! spuse Annabella, fără să șovăie. Ca să stai departe de pădure, să te sperie. Nu-s fiare!

Continuară să numească și să sorteze încet firele după culoare.

Mai târziu, mergând spre casă prin pădurea tăcută, lipsită de zgomote înfricoșătoare venind din tufișurile de pe marginile potecii, Kira se întrebă cine ar fi putut să o urmărească și de ce.

*

— Thomas, ai văzut vreodată o fiară? îl întrebă Kira, în timp ce luau masa împreună.

— Vie, nu.

— Dar vreuna moartă?

— Toată lumea a văzut. Când le aduc vânătorii. Deunăzi, nu mai ții minte? După vânătoare? Era o grămadă uriașă lângă măcelărie.

Kira strâmbă din nas, amintindu-și:

— Ce mai mirosea! Dar, Thomas…

Băiatul așteptă întrebarea. În seara aceea li se adusese la cină carne cu un sos gros și garnitură de cartofi noi, copți.

Kira îi arătă bucata de carne din farfurie.

— *Asta-i* ce-au adus vânătorii! Iepure, cred.

— Da, tot ce-au adus arăta la fel. Iepure sălbatic. Și câteva păsări. Nimic foarte… cum să zic… mare. A, și căprioare. Am văzut două la măcelărie, zise Thomas.

— Bine, dar căprioarele sunt blânde, sperioase. Vânătorii n-aduc niciodată nimic cu gheare sau colți. N-au prins niciodată ceva ce s-ar putea numi fiară.

Thomas se cutremură:

— Ce bine! Fiarele pot să ne omoare!

Kira se gândi la tatăl ei. Luat de fiare.

— Annabella zice că nu sunt fiare în pădure, îi dezvălui ea.

— Nu sunt fiare în pădure?! repetă Thomas uluit.

— Da, așa mi-a zis. „Nu-s fiare.”

— Vorbește ca Matt? întrebă Thomas, care nu o întâlnise niciodată pe boiangioaică.

Kira dădu din cap că da.

— Un pic, da. Poate că a crescut în Luncă.

O vreme mâncară în tăcere. Într-un târziu, Kira întrebă din nou:

— Adică… n-ai văzut niciodată o fiară adevărată?

— Nu, recunoscu Thomas.

— Dar poate știi pe cineva care-a văzut.

Băiatul se gândi preț de-o clipă, apoi dădu din cap că nu.

— Tu știi pe cineva? întrebă el.

Kira rămase cu privirea ațintită în masă. Îi fusese întotdeauna greu să vorbească despre asta, chiar și cu mama ei.

— Tata a fost luat de fiare, spuse ea.

— Ai văzut tu asta? întrebă Thomas șocat.

— Nu. Nici nu mă născusem pe vremea aia.

— Mama ta a văzut?

Kira încercă să-și aducă aminte ce îi povestise mama.

— Nu, n-a văzut nici ea. Tata a plecat la vânătoare. Toată lumea spunea că era un vânător bun. Dar nu s-a mai întors. Mamei i-au spus că l-a atacat și l-a înșfăcat o fiară.

Fata se uită tulburată la Thomas.

— Iar Annabella zice că nu-i nicio fiară în pădure…

— De unde știe? întrebă Thomas neîncrezător.

— Are patru silabe, Thomas. Cine apucă să trăiască atât, știe tot!

Thomas încuviință, apoi începu să caște. Muncise din greu toată ziua. Uneltele erau încă înșirate pe masă – mici dălți cu care cioplea meticulos, remodelând locurile uzate și tocite de pe toiagul măiestrit lucrat al Cântărețului. Era o muncă migăloasă și nu avea voie să greșească. Thomas îi spusese că de multe ori îl durea capul sau era nevoit să se oprească și să-și odihnească ochii.

— Mă duc, te las să te odihnești, spuse Kira. Trebuie să-mi strâng și eu lucrurile înainte să mă culc.

Se întoarse în camera ei din celălalt capăt al coridorului și împături roba, aflată încă pe masă. Toată după-amiaza reparase cusături, de când se întorsese din pădure. Îi arătase lui Jamison ce lucrase, așa cum făcea în fiecare zi, iar gardianul se declarase mulțumit. Kira era și ea obosită. Drumețiile lungi până la casa Annabellei, zi de zi, erau epuizante, dar în același timp, aerul proaspăt îi limpezea gândurile și o înviora. „Thomas ar trebui să iasă mai mult la aer”, își zise, apoi zâmbi în sinea ei, de parc-ar fi fost o mamă grijulie.

După baie – apa caldă îi plăcea atât de mult acum! –, fata își puse cămașa de noapte, un veșmânt simplu, pe care i-l aduceau curat în fiecare zi. Se duse apoi la cutiuța din lemn sculptată de Thomas, își luă peticul de pânză și se sui în pat. Frica de fiara din tufișurile ce mărgineau poteca încă nu-i trecuse. Înainte să adoarmă se gândi din nou la ziua aceea.

„O fi adevărat că *nu-s fiare?”*

Gândurile dădeau târcoale întrebării, iar mintea îi răspunse șoptit, în timp ce peticul se răsuci cald în palma ei: „Nu-i nicio fiară!”

„Bine, dar pe tata nu l-au luat fiarele?” își zise Kira în timp adormea, iar cuvintele alunecară, îndepărtându-se de gânduri. Visă întrebarea, în timp ce respira regulat și liniștit în pernă.

Peticul îi dădu un soi de răspuns, un tremur ușor, ca o adiere ce îi mângâie trupul, de care nu avea să-și amintească a doua zi. Bucățica de pânză îi spuse ceva despre tatăl ei, ceva important, ceva prețios. Dar, întrucât răspunsul pătrunsese în mintea ei în somn, plutind pe apele visului, în zori, când se trezi, Kira nu știa că aflase.

DOISPREZECE

Când clopotul bătu deșteptarea, Kira se trezi cu sentimentul că se întâmplase ceva peste noapte. Simțea o schimbare în mersul obișnuit al lucrurilor, dar nu-și dădea seama ce anume era diferit. Zăbovi o clipă pe marginea patului, cugetând. Dar cum nu reușea să înțeleagă ce se petrecuse, se lăsă păgubașă în cele din urmă. Știa că, uneori, amintirile pierdute și visele uitate se întorc mai ușor dacă nu te mai gândești la ele.

Afară era furtună. Vântul zgâlțâia copacii și ploaia ca o perdea grea izbea clădirea Edificiului. Țărâna uscată și tare se transformase peste noapte în noroi. Kira pricepu că nu putea merge la coliba Annabellei pe așa vreme. „Mai bine!” își zise fata. Avea mult de muncă la roba Cântărețului, iar toamna și sărbătoarea Adunării se apropiau. De curând, Jamison începuse să vină și de două ori pe zi să vadă ce lucrase. Dar părea mulțumit de ceea ce vedea.

— Aici! îi spusese gardianul cu o zi înainte, netezind cu palma porțiunea mare, încă nedecorată. Aici o să fie doar munca ta. După Adunarea de anul acesta și după ce vei fi terminat de restaurat roba, pe porțiunea asta vei lucra în anii următori.

Kira atinse pânza în locul cu pricina. Încercă să simtă în degete magia simțită cândva. Dar nu simți nimic. Doar un gol, o nevoie încă neîmplinită.

Jamison parcă îi simți șovăiala și o liniști:

— Nu-ți face griji! spuse el. O să-ți explicăm ce trebuie să brodezi acolo.

Kira nu îi răspunse. Încercarea lui de a o liniști nu făcuse decât să o tulbure. Nu de instrucțiuni avea nevoie, ci de magia care să-i însuflețească degetele.

Amintindu-și o discuție mai veche cu gardianul, Kira se gândi brusc: „Jamison! Pot să-l întreb pe el despre fiare!”

Doar îi spusese că luase și el parte la vânătoarea aceea, că fusese acolo când murise tatăl ei.

Și l-ar putea întreba și pe Matt. Sălbatic cum era, Kira n-avea nicio îndoială că băiețelul încălcase de multe ori regulile și se dusese în locuri unde copiii nu aveau voie. Surâse gândindu-se la Matt și năzbâtiile lui. Ștrengarul spiona pretutindeni, știa tot ce mișcă. Dacă ea și Thomas nu l-ar fi oprit în ziua aceea, ar fi plecat cu vânătorii și s-ar fi pus în primejdie fără să clipească. Poate că o mai făcuse înainte.

Poate că Matt văzuse fiare.

Când îngrijitoarea veni cu micul dejun, Kira îi ceru să aprindă lămpile. Camera era întunecată din cauza furtunii, chiar și la fereastră, unde lucra fata de obicei. Într-un târziu, se apucă de lucru, cu roba întinsă pe masă. Prinse gherghetul pe noua porțiune din veșmânt care trebuia reparată. Întocmai cum făcea adesea, urmări cu degetele și privirea istoria încâlcită a lumii înfățișată pe pânză. Începutul, reparat deja de ceva vreme, cu apa cea verde, fiarele întunecate ce sălășluiau pe malul ei și bărbații plini de sânge după vânătoare. Dincolo de țărm erau satele, cu locuințe de tot felul. Fuioare de fum se ridicau din focurile cusute cu fir în nuanțe mohorâte, de un gri purpuriu. Noroc că nu trebuise reparat fumul, căci Kira nu avea fir potrivit. Își zise că fuseseră vopsite cu busuioc, iar Annabella o prevenise cât de greu era de îngrijit busuiocul și ce rău păta.

Apoi petele în nuanțe de portocaliu, roșu și galben – flăcările ce se încolăceau în văzduh. Ici și colo pe robă apăreau acele focuri, simbol al distrugerii ce se tot repeta. Iar printre focurile măiestrit brodate, erau înfățișate figuri umane – oameni disperați, ale căror sătuce și, mai târziu, orașe mărețe, fuseseră mistuite de văpaia distrugătoare. În unele locuri, broderiile păreau că zugrăvesc însuși sfârșitul lumii. Și totuși, alături, răsărea mereu o altă lume. Și apăreau noi oameni.

Ruinare. Reclădire. Ruinare iar. Refacere. Kira urmări scenele cu mâna. Orașe tot mai mari și mai impunătoare apăreau, iar distrugerea era pe măsură. Totul se repeta cu o asemenea precizie, încât cusăturile descriau o mișcare clară, ritmică: sus, jos, sus, jos, ca un val. Începea într-un colțișor, cu prima ruinare și, de acolo, creștea. Focurile erau tot mai mari, pe măsură ce satele și orașele creșteau. Toate erau, bineînțeles, mici broderii, minuscule îmbinări de cusături, dar Kira vedea cum tablourile cresc de la o porțiune de pânză la alta, cum urgia era din ce în ce mai mare și reclădirea tot mai dificilă.

Iar porțiunile pe care era înfățișată pacea erau desăvârșite. Flori miniaturale, în nenumărate nuanțe, înfloreau pe pajiști scăldate în lumina razelor, cusute cu fir auriu. Figuri umane se îmbrățișau. Față de haosul și chinurile vremurilor de năpastă, imaginile din vremurile de pace erau atât de senine.

Urmărind cu degetul norii albi, cu tonuri de roz, cusuți pe fondul cerului în nuanțe de gri și verde, Kira își dori din nou să poată făuri albastru. Culoarea calmului. Ce-i spusese Annabella? Că dincolo aveau albastru? Ce-nsemna asta? Cine erau *ei,* cei care aveau albastru? Și unde era *dincolo?*

Multe întrebări fără răspuns.

Rafale de ploaie împroșcau fereastra, distrăgându-i atenția. Kira oftă, privind copacii care se încovoiau și se legănau în bătaia vântului. În depărtare, tunetele mugeau.

Se întrebă unde era Matt, ce făcea pe o asemenea vreme. Știa că oamenii obișnuiți, din sat, acolo unde ea și mama împărțiseră coliba, stăteau înăuntru în astfel de zile. Bărbații erau morocănoși și nervoși, femeile se plângeau cu zece guri că vremea le ține în loc când au atâta treabă. Copilașii, închiși și ei în casă, se luau la harță și se smiorcăiau când încasau scatoalce bine plasate de la mamele lor.

Viața Kirei, alături de blânda ei mamă văduvă, fusese diferită. Iar asta o făcuse și pe ea diferită de ceilalți. Și de

aceea sătenii o ocoleau, iar alții, precum Vandara, erau dușmănoși cu ea.

— Kira?

Auzi vocea lui Thomas și o bătaie în ușă.

— Intră.

Băiatul intră și se duse la fereastră, uitându-se la ploaie.

— Mă gândeam ce face, oare, Matt, pe vremea asta, spuse Kira.

Thomas începu să râdă:

— Păi, să-ți spun eu! Tocmai îmi termină micul dejun. A sosit azi-dimineață, devreme, ud leoarcă. Zice că maică-sa l-a dat afară din casă, fiindcă era gălăgios și neastâmpărat. Eu zic că voia de mâncare, de-aia a venit!

— Și Creangă?

— Și Creangă, cum altfel!

Ca și cum ar fi auzit-o, Creangă veni lipăind pe coridor și apăru în pragul ușii, cu urechile ciulite și dând zglobiu din coadă. Kira îngenunche și îl scărpină după urechi.

— Kira? zise Thomas, care rămăsese la fereastră, cu ochii ațintiți în ploaie.

— Mmm? mormăi fata, ridicând privirea.

— Iar am auzit zgomotul ăla. De data asta sunt sigur. Plânset de copil. Pare că vine de la un etaj mai jos.

Kira se uită la el și văzu că era îngrijorat.

— Mă gândeam... vrei să vii cu mine? Să vedem ce-i acolo? Poate că-i doar vântul...

Adevărul era că vântul șuiera neostenit. Crengile copacilor biciuiau Edificiul, iar frunzele smulse zburau, prinse în vârtejuri. Dar sunetul furtunii nu semăna deloc cu un plânset de copil.

— Un animal, poate? își dădu Kira cu părerea. Am auzit pisici mieunând de zici că-s bebeluși cu colici.

— Pisici? repetă Thomas neîncrezător. Hm, poate...

— Sau vreun ied? Când mehăie, sună și ei ca niște bebeluși.

Thomas scutură din cap:

— N-a fost capră!

— Știi ceva, n-a zis nimeni că n-avem voie să umblăm prin Edificiu, zise Kira. Mie, cel puțin, nu mi-a zis nimeni.

— Nici mie!

— Bine, atunci hai! Oricum, lumina nu-i bună pentru lucrat în dimineața asta.

Kira se ridică. Creangă începu să dea bucuros din coadă.

— Ce facem cu Matt? Ar trebui să-l luăm cu noi, nu?

— Unde? întrebă Matt apărând în prag, desculț, cu părul ud, firimituri pe bărbie și gem pe la colțurile gurii, îmbrăcat cu o cămașă din pânză țesută a lui Thomas, prea largă pentru el. Ne punem pe aventuri?

— Matt, își aduse Kira aminte să-l întrebe, tu ai văzut vreodată o fiară? Una adevărată?

Fața lui Matt se lumină:

— Milioane și milioane! exclamă el și se strâmbă fioros, arătându-și dinții.

Apoi trase un răget și cățelul tresări speriat și se îndepărtă de el.

— Ia, Crenguță! îl îmbie Matt.

Lăsând deoparte mutra de fiară, se ghemui lângă cățel. Creangă se apropie și îl mirosi.

— Iote, niște unsoare, numa’ pentru tine! rânji băiatul, în timp ce Creangă îi lingea de pe față rămășițele micului dejun.

— Da, pornim într-o aventură! îi spuse Kira.

Fata așeză cuvertura protectoare peste robă.

— Ne gândeam să ne plimbăm un pic prin clădire. N-am fost niciodată la alt etaj.

Matt făcu ochii mari, încântat de ideea de a porni într-o expediție.

— Am auzit un zgomot aseară, îi explică Thomas. Probabil că nu-i nimic, dar am zis să aruncăm o privire.

— Dacă-i zgomot, nu poa’ să nu fie *nimic.* Niciodată! îi atrase Matt atenția.

„Are dreptate!”, își zise Kira.

— Ei, probabil nimic important, i-o întoarse Thomas.

— Da’ poate-i interesant! zise Matt nerăbdător.

Cu cățelul după ei, cei trei porniră spre scările de la capătul coridorului.

TREISPREZECE

De obicei, Creangă o lua nerăbdător în fața tuturor, alergând vesel înainte și-napoi. În dimineața aceea, însă, rămase prevăzător în urma lor. Afară încă mugeau tunetele, iar coridorul era slab luminat. Thomas deschidea drumul. Ghearele cățelului țăcăneau pe pardoseala holului. Lângă Creangă, picioarele goale ale lui Matt se mișcau neauzite. În rest, singurele zgomote care răsunau pe coridorul pustiu erau bocănitul înfundat al bastonului Kirei și târșâitul piciorului ei strâmb.

Etajul de mai jos era întocmai ca cel unde locuiau ei – un coridor lung care cotea la un moment dat și, de-o parte și de cealaltă, uși de lemn închise.

Thomas vru să dea colțul culoarului, dar, tresărind, se trase speriat înapoi. Ceilalți, până și cățelul, înlemniră.

— Șșș! zise Thomas și duse degetul la gură, făcându-le semn să tacă.

După colț, se auziră pași. Apoi o bătaie într-o ușă și o voce. Vocea și felul în care rostea cuvintele îi erau cunoscute Kirei, deși nu înțelegea ce spunea.

— E Jamison! îi șopti ea lui Thomas.

Thomas încuviință și aruncă din nou o privire.

Kira își dădu seama că Jamison fusese apărătorul ei și că se afla aici datorită lui, așa că nu avea de ce să se ascundă de el. Cu toate astea, în mod ciudat, îi era frică.

Se apropie tiptil de Thomas și se uită și ea. Văzură că una dintre uși era deschisă. Dinăuntru răzbăteau murmure nedeslușite. Una dintre voci era a lui Jamison, cealaltă – a unui copil.

Copilul scânci.

Jamison spuse ceva.

Apoi, spre surprinderea lor, copilul începu să cânte.

Avea o voce clară și puternică. Era un cântec fără cuvinte, doar din voce, un glas cu o limpezime ca de

instrument. Urca, se oprea pe o notă înaltă și stăruia acolo îndelung.

Kira simți cum o trage cineva de haine. Se uită în jos și îl văzu pe Matt, agățat de rochia ei, cu ochii mari. Îi făcu semn să stea liniștit.

Cântecul se întrerupse brusc și copilul începu din nou să plângă.

Auziră vocea lui Jamison, aspră de data asta. Kira nu îl auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton.

Pe urmă, ușa se închise și vocile amuțiră.

Matt încă o trăgea de rochie. Kira se aplecă, astfel încât băiețelul să-i poată șopti la ureche ce avea de spus:

— Prietena mea! spuse el alarmat. Adică, nu-i prietenă… că io și tovarășii mei n-avem treabă cu vreo țâncă. Da-i din Luncă, o știu!

Thomas asculta și el.

— Copilul care cântă? întrebă el.

Matt dădu din cap cu convingere:

— Jo îi zice. Când era-n Luncă mereu cânta. Da’ nu bocea așa.

— Șșș! îl domoli Kira, dar Matt numai în șoaptă nu vorbea. Hai să ne-ntoarcem! Vorbim în camera mea.

De data asta Creangă o luă înaintea lor, bucuros să se întoarcă acolo unde primise firimiturile de la micul dejun. Se furișară pe scări și urcară la etaj.

Odată ajunși în siguranță, în camera Kirei, Matt se așeză pe marginea patului și, bălăbănindu-și picioarele, le povesti despre fetița care cânta:

— E mai mică decât mine, zise el, apoi, sărind repede pe podea, ridică mâna până la umăr și continuă: uite, atâtica-i. Toată lumea-n Luncă se veselea tare când cânta.

Băiețelul se cocoță înapoi în pat. Creangă sări lângă el și se făcu covrig pe perna Kirei.

— Dar ce caută aici? întrebă Kira nedumerită.

Matt dădu din umeri, încercând să pară nepăsător:

— Orfană. N-are mamă, n-are tată, au crăpat! le explică el.

— Amândoi? Deodată?

Kira și Thomas se uitară unul la celălalt. Amândoi știau ce înseamnă să rămâi singur pe lume. Și acum? Se întâmplase din nou, unui alt copil?

Matt dădu solemn din cap că da. Îi plăcea să fie mesagerul, aducătorul de vești:

— Maică-sa a luat boala prima, da? Și cioclii au dus-o la Câmp, da? Și taică-su s-a dus la priveghi, da?

Kira și Thomas dădură din cap că pricep.

— Și p-ormă, spuse Matt adoptând teatral o figură tristă, taică-su era așa de amărât, colo, pe Câmp, c-a luat un băț mare și ascuțit și s-a înjunghiat drept în inimă. Așa zice lumea… adăugă el, văzând privirile îngrozite pe care povestirea lui le pricinuise.

— Bine, dar avea un copil! Fetița! izbucni Kira, căci i se părea de necrezut că un tată ar fi putut face așa ceva.

Matt dădu din nou din umeri. Se gândi un pic, apoi spuse:

— Poate nu-i mai plăcea de ea…

Apoi, după o clipă, se încruntă și zise:

— Da’ cum să nu-i placă de ea? Cântă așa bine!

— Și cum a ajuns aici? întrebă Thomas. Ce face aici?

— Io am auzit c-au dat-o la alții care pofteau să mai aibă un țânc, zise Matt.

Kira încuviință:

— Orfanii sunt întotdeauna dați altora, da.

— Doar dacă nu… spuse Thomas încetișor.

— Dacă nu ce? întrebară Kira și Matt într-un glas.

Thomas chibzui o clipă, apoi, în cele din urmă, zise:

— Dacă nu cântă!

*

Jamison veni mai târziu în camera Kirei, întocmai cum făcea în fiecare zi. Afară încă ploua. Matt, de neoprit cum era, plecase cu câinele să-și caute tovarășii, care pe unde se băgaseră pe vremea aceea. Thomas se întorsese în

apartamentul lui să lucreze. După ce îngrijitorii mai aprinseseră câteva lămpi, Kira se apucase și ea de muncă și cususe destoinică toată după-amiaza. Așa că vizita lui Jamison fu o pauză bine-venită. O îngrijitoare aduse ceai și cei doi se așezară să ia gustarea, în timp ce ploaia răpăia în ferestre.

Ca de obicei, gardianul cercetă cu atenție munca fetei. Chipul lui era neschimbat, aceeași față plăcută brăzdată de riduri, pe care Kira o știa deja de multe săptămâni. Vocea bărbatului era curtenitoare și prietenoasă. Se uitară împreună la faldurile brodate ale robei întinse pe masa de lucru.

În mintea Kirei stăruiau încă murmurele aspre ale lui Jamison, ce răzbătuseră mai devreme din camera de la un etaj mai jos și nu avu curaj să-l întrebe despre copila care cânta.

— Munca ta e admirabilă, îi spuse el.

Se aplecă atent peste o porțiune din robă pe care Kira tocmai o terminase de brodat, unde fata potrivise cu migală diferite nuanțe delicate de galben și umpluse locul cu mici cusături în cruce, creând un frumos fundal în relief pentru scena înfățișată acolo.

— E chiar mai bună decât lucrătura mamei tale! Ea te-a învățat împunsăturile?

Kira dădu din cap că da.

— Da, pe cele mai multe de la ea le știu.

Fata nu îi spuse că pe unele le știa pur și simplu, fără să o fi învățat cineva vreodată. I se părea că ar suna a lăudăroșenie.

— Iar Annabella m-a învățat vopselele, adăugă ea. Încă folosesc multe fire de la ea, dar am început să-nvăț cum se fac, acolo la ea, la colibă.

— Bătrâna știe tot, spuse Jamison.

Se uită apoi îngrijorat la piciorul Kirei.

— Nu ți-e greu să mergi până acolo? o întrebă el. Într-o bună zi o să ai vatra și oalele tale. Mă gândesc să pregătesc locul chiar aici, lângă Edificiu, spuse el și îi

arătă pe fereastră un loc între clădire și pădurea din spatele ei.

— Nu, sunt puternică! Dar... răspunse Kira și se opri, șovăind.

— Da?

— Uneori mi-e frică pe cărare, zise Kira. E atât de îngustă și pădurea e foarte aproape, și de-o parte și de cealaltă.

— N-ai de ce să te temi!

— Mi-e frică de fiare! îi mărturisi ea.

— Așa și trebuie! Dar mergi întotdeauna pe cărare! Fiarele nu se apropie de cărare, o liniști Jamison, iar vocea lui avea același ton ca în ziua judecății în fața Consiliului Gardienilor.

— Odată am auzit un mârâit! spuse Kira și, aducându-și aminte, se cutremură.

— N-ai de ce să te temi, dacă nu te abați de la drum!

— Așa mi-a zis și Annabella. Că n-am de ce să mă tem.

— Vorbește cu înțelepciunea celor patru silabe!

— Dar, Jamison... începu Kira.

Dintr-un motiv sau altul, șovăia să-i spună. Poate că nu voise să pună la îndoială înțelepciunea Annabellei. Dar acum, încurajată de interesul și grija arătate de gardian, fata îi mărturisi lucrul uluitor pe care bătrâna boiangioaică i-l dezvăluise:

— Annabella a zis că nu-s *fiare!*

Jamison îi aruncă o privire ciudată. Expresia de pe chipul lui era un amestec de uimire și mânie:

— *Nu-s fiare!?! A zis ea asta?*

— *Nu-s fiare!* repetă Kira. Chiar așa a zis, de mai multe ori.

Jamison lăsă pe masă bucata de robă pe care o examina.

— E foarte bătrână, spuse el ferm. E periculos să vorbească așa. Mintea a început să i-o ia razna!

Kira se uită la el neîncrezătoare. Lucrase săptămâni în șir cu Annabella. Bătrâna îi înșiruise plantele, însușirile fiecăreia, detaliile fiecărui procedeu de vopsire, atâtea

cunoștințe vaste și totul fusese cât se poate de limpede și de complet. Kira nu văzuse niciodată vreun semn, ceva care să-i dea de bănuit că mintea femeii o lua razna.

Știa, oare, bătrâna ceva ce nimeni altcineva, nici măcar unul ca Jamison, nu știa?

— Tu ai văzut fiare? îl întrebă Kira ezitând.

— De multe, multe ori! Pădurea e plină de ele! răspunse Jamison. Să nu rătăcești niciodată dincolo de sat! Să *nu* te abați de la cărare!

Kira îl privi. Chipul îi era greu de citit, dar vocea îi era fermă și sigură:

— Să nu uiți, Kira! continuă el. Eram acolo când tatăl tău a fost luat de fiare. Și a fost o priveliște înfiorătoare. Groaznică!

Apoi Jamison oftă și o bătu prietenește pe mână. Se pregăti să plece.

— Te descurci foarte bine! zise el din nou, admirativ.

— Mulțumesc, murmură Kira.

Încă simțindu-i atingerea pe mână, fata și-o duse instinctiv spre buzunar. Micul petic de pânză era acolo, dar Kira nu simți niciun fior de alinare dinspre el. Când ușa se închise în urma lui Jamison, fata mângâie peticul, căutând liniște, dar micuța cârpă parcă se ferea de ea, ca și cum ar fi încercat, din nou, să o prevină de ceva.

Ploaia cădea necontenit. Prin răpăitul ei, Kirei i se păru că aude, la un etaj mai jos, hohotele de plâns ale unui copil.

PAISPREZECE

Soarele strălucea a doua zi dimineață, dar Kira se trezi amețită, după un somn agitat. Luă micul dejun devreme, își legă cu grijă nojițele sandalelor și se pregăti să plece spre Annabella. Se gândi că, poate, aerul curat și răcoros de după ploaie avea să îi limpezească gândurile. O durea capul.

Ușa lui Thomas era închisă. Pesemne că încă dormea. Nu se auzea nimic nici de la etajul de sub ei. Kira ieși din clădire și trase cu poftă în piept briza care persista după furtună, înmiresmată de pinii încă uzi și strălucitori. Vântul îi dădu la o parte părul din ochi și chinul nopții albe începu să se risipească.

Ajutându-se de baston, Kira se îndreptă spre locul unde, de obicei, lăsa satul în urmă și o lua pe cărarea din pădure. Era aproape de țesătorie.

— Kira! se auzi o voce de femeie venind dinspre țesătorie.

Era Marlena, deja așezată la război, cu toate că era încă devreme.

— Ți-am dus doru'! Țâncii de i-am pus la curățenie nu-s buni de nimic. Leneși, ceva de speriat! Unu' mi-a șterpelit merindele ieri! pufni Marlena încruntată.

Țăcănitul pedalei încetini sub picioarele femeii și Kira înțelese că Marlena avea chef de vorbă și bârfe.

— Iote-l, afurisitu'! strigă femeia deodată.

Un năsuc umed și familiar se lipi de glezna Kirei. Fata se întinse și îl scarpină pe Creangă. Îl zări pe Matt rânjind la ea de după colțul țesătoriei.

— Hei, tu de colo! strigă Marlena mânioasă, iar băiețelul se ascunse cât ai clipi.

— Marlena, întrebă Kira, aducându-și aminte că țesătoarea locuia în Luncă, știi vreo fetiță pe nume Jo?

— Jo? repetă femeia distrată, cu privirea ațintită spre colțul țesătoriei, sperând să-l zărească pe Matt, ca să-l

boscorodească. Tu de colo! strigă ea din nou, dar Matt era prea isteț și șiret să cadă în capcană și să răspundă.

— Da, Jo. O fetiță care cântă.

— Aaa, țânca aia cântăreață! O știu. Nu după nume. Da' toată lumea a auzit-o. Ca o păsărică glăsuiește.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Marlena dădu din umeri. Picioarele începură să i se miște din nou pe pedală.

— Luată. Or fi dat-o cuiva. Cică-i orfană.

Se aplecă apoi ușor și șopti tare:

— Zic unii că-i vrăjitorie cu cântecele ei. Că n-a învățat-o nimeni. Cică-i vin de-a gata!

Picioarele i se opriră. Îi făcu semn Kirei să se apropie. Apoi îi spuse în șoaptă, cu aerul că îi dezvăluie un mare secret:

— Cică-s pline de *învățătură* cânturile ei. Îi numa' o țâncă mititică, știi? Da' când viersuiește, zice de lucruri care nici nu s-au petrecut încă! Io n-am auzit cu urechile mele, numa' știu de la alții!

Marlena începu să râdă, apoi picioarele femeii începură să apese din nou pedala, harnice, și războiul își reluă mișcarea ritmată. Kira o salută și se îndreptă spre cărare.

Matt o aștepta acolo. Răsări de după un copac, unde se ascunsese. Kira aruncă o privire spre țesătorie, dar Marlena, adâncită în munca ei, uitase deja de amândoi.

— Vii cu mine? îl întrebă ea pe Matt. Credeam că te plictisești la coliba Annabellei.

— Să nu te duci azi! spuse solemn Matt, apoi, uitându-se la câine, începu să râdă: Iote, bătrânul Creangă vrea să prinză o șopârliță!

Kira se uită și începu și ea să râdă. Creangă fugărise șopârla până lângă un copac, iar acum se uita furios la ea, căci o zbughise în sus, pe trunchi și nu o mai putea ajunge. Se ridică pe picioarele din spate și încercă în zadar să o prindă cu labele din față. Șopârla se întoarse și limba lungă, ascuțită și băloasă îi țâșni din gură. Kira mai privi o vreme, chicotind, apoi se întoarse spre Matt.

— Cum adică să nu mă duc azi? Nici ieri n-am fost, din cauza ploii. M-așteaptă!

Matt o privi grav:

— N-așteaptă pe nimeni. O duc pe Câmp acuma, când dă soarele. Au venit cioclii după ea. Am văzut io!

— Pe Câmp? Ce tot spui, Matt? Nu poate să meargă pe jos atâta cale, de la colibă până la Câmp. E prea departe. E bătrână… Și, oricum, nu s-ar duce!

Matt își dădu ochii peste cap:

— N-am zis că *vrea* să se ducă! Am zis c-o *duc!* Că-i moartă!

— Moartă?! Annabella? Cum?

Kira era uluită. O văzuse pe bătrână în urmă cu două zile. Băuseră ceai împreună.

Matt îi luă întrebarea în serios:

— Uite-așa! zise el și se aruncă la pământ, unde rămase nemișcat, cu ambele brațe întinse și ochii larg deschiși, uitându-se în gol.

Curios, Creangă îl adulmecă pe gât, dar Matt nici nu clipi.

Kira se holbă îngrozită la grotesca, dar realista imitare a morții.

— Matt, nu! Sus! Nu face așa! spuse ea într-un târziu.

Matt se ridică și își luă cățelul în brațe. Își lăsă capul într-o parte și se uită curios la Kira:

— Cre' că-ți dau ție chestiile ei, spuse el.

— Ești sigur că era Annabella?

Matt dădu din cap că da:

— I-am văzut fața când au luat-o! spuse el și făcu iar fața de mort, cu ochii goi.

Kira își mușcă limba. O luă înapoi pe potecă. Matt avea dreptate. Nu era bine să se ducă acum în pădure. Dar nu știa unde să se ducă. Ar putea să-l trezească pe Thomas… Dar la ce folos? Thomas n-o întâlnise niciodată pe bătrână.

În cele din urmă, se întoarse și se uită la uriașa clădire a Edificiului. Ușa pe care intra de obicei era situată într-o aripă a clădirii. Ușa principală era cea pe care intrase în

ziua judecății, cu multe săptămâni în urmă. Consiliul Gardienilor pesemne că nu se întrunea în ziua aceea, în sala cea mare. Dar Jamison era cu siguranță pe-acolo, pe undeva. Se hotărî să-l caute. El ar putea ști ce se întâmplase și i-ar putea spune ce să facă.

— Nu, Matt! zise fata cu hotărâre când băiețelul se luă după ea.

Lui Matt îi pieri zâmbetul de pe buze. Crezuse că pornesc într-o nouă aventură.

— Du-te și trezește-l pe Thomas! îi spuse Kira. Spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i c-a murit Annabella și că mă duc să-l caut pe Jamison.

— Jamison? Ăsta cine-i?

Kira se miră că Matt nu știa. Jamison era acum parte din viața ei și uitase că băiatul nu știa numele gardianului.

— E gardianul care mi-a arătat pentru prima oară noua mea locuință, îi explică ea. Îți aduci aminte? Foarte înalt, cu păr negru? Erai cu noi în ziua aceea. Poartă mereu la gât un medalion făcut de Thomas, adăugă ea. Unul foarte frumos, cu un copac sculptat pe el.

Matt dădu din cap cu convingere:

— L-am văzut! zise el.

— Unde? întrebă Kira, uitându-se nedumerită în jur.

Dacă Jamison era prin apropiere, dacă îl găsea pe la vreunul dintre ateliere, atunci nu mai trebuia să îl caute prin toată clădirea.

— Era acolo când au luat-o pe babă s-o ducă la Câmp, se uita, spuse Matt.

Așadar Jamison știa.

*

Coridoarele erau, ca de obicei, întunecate și tăcute. Mai întâi, Kira simți că trebuie să meargă pe furiș, încercând să-și facă pașii neauziți, ceea ce nu era deloc ușor cu bastonul zgomotos și târșâitul piciorului strâmb. Dar, pe urmă, își dădu seama că nu avea de ce să se ascundă, nu

era nicio primejdie. Pur și simplu îl căuta pe cel care o îndrumase de la moartea mamei încoace. Dacă voia, putea chiar să-l strige, poate că o auzea și îi răspundea. Dar i se părea necuviincios să strige în gura mare, așa că își continuă căutarea.

După cum se aștepta, sala cea mare era goală. Știa că era folosită doar la ocazii speciale: Adunarea anuală, procesele, așa cum fusese al ei, și alte ceremonii la care nu luase parte niciodată. Împinse ușa uriașă, o deschise un pic, se uită înăuntru și plecă mai departe să caute prin clădire.

Bătu timid la câteva uși. În cele din urmă, o voce aspră se auzi:

— Da?

Kira deschise ușa și văzu un îngrijitor, un bărbat pe care nu îl cunoștea, așezat la un birou și având un aer ocupat.

— Îl caut pe Jamison, îi explică Kira.

Îngrijitorul dădu din umeri:

— Nu-i aici.

Asta vedea și ea...

— Știi cumva unde ar putea fi? întrebă fata politicos.

— În aripă, probabil.

Îngrijitorul își reluă munca. Părea că sortează documente.

Kira știa că „aripa” era partea unde se aflau și camerele lor. Jamison putea fi acolo, într-adevăr, se gândi fata. Poate chiar o căuta, să-i spună că bătrâna murise. Pornise mai devreme în dimineața aceea, cu gândul să recupereze ziua pierdută din cauza ploii. Dacă ar fi plecat ca de obicei, Jamison ar fi avut timp să vină să-i spună, să-i explice și atunci, poate, nu s-ar mai fi simțit atât de tulburată și singură.

— Scuze, dar cum ajung de aici în aripă, fără să ies din Edificiu?

Pierzându-și răbdarea, îngrijitorul îi făcu semn spre stânga sa.

— Ușa de la capătul coridorului, spuse el.

Kira îi mulțumi, închise ușa în urma ei și o luă pe holul lung. Ușa cu pricina nu era încuiată, iar când o deschise, fata văzu scările bine-cunoscute pe care se furișase cu Thomas și Matt, cu doar o zi înainte, în timpul furtunii. Dacă urca, ajungea la coridorul unde erau camera ei și cea a lui Thomas.

Rămase nemișcată și ascultă cu atenție. Îngrijitorul spusese că Jamison putea fi pe undeva pe-acolo, dar nu se auzea niciun zgomot.

Apoi hotărî brusc să nu urce scările, ci să rămână acolo, la primul etaj. Se duse spre colțul unde se ascunsese cu Thomas, încercând să-și dea seama de unde veneau plânsetele de copil auzite cu o zi înainte. Dădu colțul coridorului pustiu și tăcut și se apropie de ușa care fusese lăsată deschisă cu o după-amiază în urmă.

Își lipi urechea de ușa de lemn și ascultă. Nu se auzeau nici plânsete, nici cântări.

După o clipă, încercă mânerul. Ușa era încuiată. În cele din urmă, bătu ușor.

Dinăuntru se auzi un foșnet, apoi sunetul înăbușit al unor pași mici pe podeaua goală.

Kira bătu din nou încet.

Un scâncet răzbătu prin ușă.

Fata se lăsă în genunchi. Îi era greu cu piciorul ei strâmb. Când ajunse cu gura în dreptul găurii cheii, șopti blând:

— Jo?

— Sunt cuminte! se auzi o voce subțirică și înfricoșată, de-a dreptul disperată. Repet mereu!

— Știu că ești! spuse Kira prin gaura cheii.

Și, din nou, plânsetul de copil, cu suspine grele.

— Sunt prietena ta, Jo. Mă cheamă Kira.

— Vreau la mami, te rog! o imploră copila.

Părea foarte mică.

Fără să vrea, Kira se gândi la țarcul îngrădit cu tufe spinoase, construit de femeile din sat pe locul colibei arse,

unde își țineau închiși copilașii. Părea o cruzime, dar măcar niciunul nu era singur. Se aveau unul pe altul și se puteau uita prin gardul viu și vedea lumea din sat de jur împrejur.

Pe copila asta de ce o țineau închisă singură în cameră?

— Mă-ntorc! îi promise Kira cu blândețe.

— Cu mami? se auzi vocea subțirică, chiar lângă ușă.

Kira aproape că îi simțea răsuflarea.

Matt îi spusese că părinții ei erau morți, amândoi.

— Mă-ntorc! repetă Kira. Jo, m-auzi?

Copila suspină. Undeva, la etajul de deasupra, se auzi o ușă deschizându-se.

— Trebuie să plec! îi opri Kira cu hotărâre. Dar, ascultă-mă, Jo! O să te-ajut! Îți promit. Șșș, nu mai plânge! Să nu le spui c-am fost aici.

Se ridică degrabă. Își apucă bastonul și se întoarse la scări. Când ajunse la etajul ei, îl văzu pe Jamison în pragul ușii camerei sale. Bărbatul se apropie, o salută prietenos și îi dădu vestea morții Annabellei.

Brusc prevăzătoare, Kira nu îi spuse nimic despre copila de la un etaj mai jos.

CINCISPREZECE

— Uite, îmi fac vopsitoria!

Era amiază. Kira îi făcu semn lui Thomas să vină la fereastră și îi arătă bucata de pământ dintre clădirea Edificiului și liziera pădurii. Thomas se apropie și se uită. Muncitorii construiseră ceva ce semăna cu un șopron. Sub acoperișul șopronului, erau deja ridicați pari lungi, de care Kira putea agăța firele ude, după vopsit.

— Arată mai bine decât a Annabellei, murmură Kira, gândindu-se melancolică la bătrână. O să-mi fie dor de ea! adăugă fata.

Totul se petrecuse atât de repede. Moartea Annabellei… atât de neașteptată, iar acum, doar o zi mai târziu, noua vopsitorie era aproape gata.

— Ce-i aia? întrebă Thomas.

Lângă șopron, muncitorii săpau o groapă, puțin adâncă. Iar lângă groapă, băteau un par cu suport.

— E pentru atârnat oalele deasupra focului. La vopsitorie trebuie mereu foc puternic, pentru fiert ierburile. Of, Thomas, suspină Kira, n-o să-mi pot aduce aminte în veci cum se fac toate!

— Ba da, o să-ți aduci! Am pus tot pe hârtie. Tot ce mi-ai spus. O să le repetăm încontinuu. Ia uită-te! Ce-aduc acolo?

Fata se uită și văzu că așezau mănunchiuri de plante uscate lângă vopsitorie.

— Trebuie c-au adus toate plantele atârnate pe grinzi în coliba Annabellei. Măcar am de unde să-ncep. Cred că-mi aduc aminte ce sunt, dacă nu cumva le-au amestecat neștiutorii ăștia!

Chicoti, văzând cum unul dintre muncitori pune jos o oală acoperită și se strâmbă îngrețoșat.

— E mordant, îi explică fata lui Thomas. Miroase groaznic!

Kira nu vru să-i spună lui Thomas ce era în oală. Annabella folosise un cuvânt urât despre oala cu pipi, dar îi explicase și că era „mordant”, un ingredient surprinzător de important în făurirea vopselelor.

Muncitorii veniseră dimineața devreme, cărând oale, plante și unelte, în timp ce Jamison era încă în camera Kirei și îi povestea evenimentele de cu o zi înainte.

— O moarte neașteptată, îi explicase el. Cum se întâmplă uneori la o asemenea vârstă.

Se pare că Annabella trăgea un pui de somn în după-amiaza aceea ploioasă și nu se mai trezise. Asta fusese tot. Nimic misterios.

Poate că bătrâna simțise că rostul ei se încheiase, că o învățase pe Kira tot ce știa, îi spusese solemn Jamison.

— Uneori, adăugase el, așa vine moartea: ca un somn bine-venit după ce omul își încheie misiunea. Și nu-i nevoie să dăm foc la colibă, că n-a fost bolnavă. O să rămână acolo. Într-o bună zi, poți să te muți în locul ei, după ce îți termini munca aici, îi mai spusese gardianul.

Kira încuviințase, crezând tot ce îi spusese. Apoi își dăduse seama că spiritul bătrânei încă era în trup.

— Priveghiul… Pot să mă duc să stau cu ea, cum am stat cu mama? îl întrebă ea pe Jamison.

Însă gardianul nu-i dădu voie. Nu era vreme. Marea sărbătoare, Adunarea, se apropia. Nu puteau pierde patru zile, Kira trebuia să lucreze la robă. Annabella avea să fie vegheată de alții.

Așadar era nevoită să o jelească singură.

După ce Jamison plecă, Kira rămase tăcută, amintindu-și viața singuratică pe care Annabella alesese să o trăiască, departe de lume. Abia atunci fata își dădu seama: *Cine o găsise pe Annabella? De unde știuseră că trebuie să se ducă la coliba ei?*

*

— Thomas, vino! Trebuie să-ți spun ceva! îl chemă ea repede pe Thomas.

Băiatul se apropie de masă fără tragere de inimă. Kira își dădu seama că Thomas asculta zgomotele construcției de afară. „Băieții ăștia…” își zise Kira. Niciodată nu oboseau să se uite la așa ceva. Dacă Matt ar fi fost pe-acolo, sigur se ducea și el, încurcând pe toată lumea și oferindu-se să ajute la ridicat șopronul.

— Azi-dimineață, începu ea, dar se opri brusc, dându-și seama ca băiatul nu era atent. Thomas! *Ascultă-mă!*

Thomas rânji și se întoarse spre Kira.

— Am fost jos, la camera de unde se auzeau plânsetele.

— Și cântatul, îi aminti băiatul.

— Da. Și cântatul.

— O cheamă Jo sau cel puțin așa zice Matt. Vezi, sunt atent! De ce te-ai dus acolo? întrebă el.

— Îl căutam pe Jamison, îl lămuri Kira și am ajuns la acel etaj. Așa că m-am dus să văd dacă fetița e bine. Dar ușa era încuiată!

Thomas dădu din cap că pricepe. Nu părea deloc surprins.

— Pe mine nu m-au încuiat niciodată în cameră, Thomas! zise ea.

— Nu, pentru că erai mare când ai venit, două silabe deja. Eu eram mic, eram încă Tom când m-au adus, spuse el. Și pe mine mă-ncuiau!

— Te țineau *prizonier!*

Băiatul se încruntă, amintindu-și:

— Nu chiar… Mă-nchideau ca să… fiu în siguranță. Și ca să mă facă ascultător… Eram mic, nu voiam să muncesc tot timpul. Eram un țânc, ca Matt, cred. Neastâmpărat! râse Thomas.

— Erau răi cu tine? întrebă Kira amintindu-și tonul vocii lui Jamison când îi vorbise fetiței.

Thomas se gândi un pic, apoi răspunse:

— Neîngăduitori, zise el în cele din urmă.

— Thomas, fetița plângea! În *hohote!* O cerea pe maică-sa.

— Matt a zis c-au murit părinții ei.

— Ea nu pare să știe…

Thomas încercă să-și aducă aminte cum se petrecuseră lucrurile cu el:

— Cred că mie mi-au zis despre părinți. Poate nu chiar la început. E mult de atunci… Îmi amintesc că m-a adus cineva aici și mi-a arătat totul în apartament, mi-a explicat cum funcționează…

— Baia și apa caldă, spuse Kira cu un zâmbet trist.

— Da. Și uneltele. Eram deja Cioplitorul când m-au adus, dăltuiam în lemn de ceva vreme și…

— …așa cum și eu coseam deja de ceva timp. Și la fel cum Jo…

— Da, zise Thomas. Matt a spus că Jo cânta dinainte să fie adusă aici.

Gânditoare, Kira își netezi cutele rochiei.

— Adică… fiecare dintre noi era deja… cum să zic?…

— Artist? sugeră Thomas. E un cuvânt… dar n-am auzit pe nimeni folosindu-l. Am citit în niște cărți. Înseamnă… cineva care are iscusința de a face lucruri frumoase. E potrivit, nu?

— Da, cred că da. Jo își făurește singură cântecele și sunt frumoase.

— Când nu plânge, zise Thomas.

— Adică fiecare dintre noi e artist, e orfan și fiecare a fost adus aici. Mă-ntreb de ce… Și, Thomas, mai e ceva. Ceva ciudat!

Thomas era atent.

— Azi-dimineață am vorbit cu Marlena, o femeie de la țesătorie. E din Luncă și auzise de Jo, deși nu-i știa numele. Și-a adus aminte de o copilă cu darul cântecului.

— Toată lumea din Luncă știe de ea, pesemne.

Kira încuviință.

— Și Marlena a zis… cum a zis oare?

Kira încercă să-și aducă aminte cuvintele femeii:

— A zis că-s pline de *învățătură* cânturile ei.

— Învățătură?

— Da, astea-s cuvintele ei.

— Ce vrea să spună?

— A zis că Jo pare să știe lucruri care nu s-au petrecut încă. Și că-n Luncă oamenii zic că-i magie.

Kira păru ușor înfricoșată când spuse toate acestea.

— Și, Thomas?

— Ce-i? întrebă el.

Kira șovăia.

— Când am auzit, m-am gândit la ce se-ntâmplă uneori cu peticul meu. Uite! spuse fata și, deschizând cutiuța pe care Thomas i-o dăruise, scoase bucățica de pânză. Ți-am spus că uneori parcă-mi vorbește. Iar tu mi-ai zis că ai o bucată de lemn care face la fel…

— Da. De când eram mic, când am început să cioplesc. E bucata de pe raft, ți-am arătat-o.

— Crezi c-ar putea fi același lucru? întrebă Kira cu precauție. Crezi că asta înseamnă *învățătură,* cum a zis Marlena?

Thomas se uită la ea, apoi la peticul de pânză din mâinile ei. Se încruntă.

— Bine, dar de ce noi? întrebă el într-un târziu.

Kira nu știa ce să răspundă:

— Poate-i ceva ce numai artiștii au, zise ea.

Îi plăcea cum suna cuvântul pe care tocmai îl învățase.

— Un soi de putere magică… adăugă ea.

Thomas ridică din umeri:

— Ce contează? Avem o viață bună acum. Și unelte mai bune decât am avut vreodată. Mâncare bună. Muncă de făcut, zise el.

— Dar fetița de jos? Plânge tot timpul. Și n-o lasă să iasă din cameră.

Kira își aminti de promisiunea făcută copilei.

— Thomas, i-am spus că mă-ntorc. Și c-o s-o ajut.

Băiatul se uită bănuitor la ea:

— Nu cred că gardienilor o să le placă asta.

Kira își aminti din nou asprimea din vocea lui Jamison. Își aminti cum trântise ușa.

— Nu, nu cred c-o să le placă, fu Kira de acord. Dar o să mă duc noaptea. Mă furișez când ei cred că dormim. Doar că...

Fata se posomori.

— Doar că ce?

— Ușa e încuiată. Nu pot să intru.

— Ba poți, spuse Thomas.

— Cum?

— Am cheia! zise el.

*

Thomas avea, într-adevăr, o cheie. Ajunși în camera lui, băiatul i-o arătă:

— Am făcut-o demult, îi povesti el. Eram aici, închis în cameră, cu toate uneltele astea bune. Și m-am apucat să cioplesc o cheie. Floare la ureche! E o încuietoare simplă. Și, adăugă el, pipăind cheia frumos sculptată, se potrivește la toate ușile. Toate încuietorile sunt la fel. Le-am încercat. Știi, ieșeam noaptea și mă plimbam pe holuri, deschizând ușile, una după alta. Toate camerele erau goale pe vremea aia.

Kira dădu din cap:

— Erai poznaș tare, nu?

Thomas rânji:

— Ți-am zis doar! Ca Matt!

— Diseară, spuse Kira, dintr-odată serioasă. Vii cu mine?

Thomas îi făcu semn că da:

— Bine, spuse el. Diseară.

ȘAISPREZECE

Se lăsa seara. În camera lui Thomas, Kira se uita pe fereastră la viermuiala din sat și asculta hărmălaia meșteșugarilor care își terminau ultimele treburi pe ziua aceea. La capătul străzii îl văzu pe măcelar aruncând o găleată cu apă pe pragul din piatră al prăvăliei, o zadarnică încercare de a curăța murdăria închegată. Le văzu plecând spre casă pe femeile de la țesătorie, locul unde lucrase ca ucenică toată copilăria.

Kira se întrebă, zâmbind, dacă Matt fusese la lucru în ziua aceea. Fusese pus la curățenie, dar probabil că tot ce făceau el și prietenii lui era să încurce pe toată lumea și să le fure femeilor prânzul. De acolo, de la fereastră, Kira nu-l vedea, nici pe el, nici câinele. Nu-l văzuse toată ziua.

Așteptară în camera lui Thomas până se făcu întuneric de-a binelea și îngrijitorii luară tăvile cu resturile cinei. Într-un târziu, clădirea se cufundă în liniște și freamătele obișnuite ale satului se potoliră.

— Thomas, zise Kira, ia cu tine lemnul. Bucata ta specială. Iau și eu peticul.

— Bine… De ce?

— Nu știu. Așa simt eu, că trebuie să le luăm.

Thomas își luă mica bucată din lemn sculptat de pe raft și o puse în buzunar. În celălalt buzunar avea cheia din lemn.

Străbătură împreună coridorul slab luminat și ajunseră la scări.

Thomas mergea în față, iar Kira după el. Băiatul se întoarse și îi șopti:

— Șșș!

— Îmi pare rău! șopti Kira la rândul ei. Bățul meu face atâta zgomot. Dar nu pot să merg fără el.

— Stai un pic! spuse Thomas.

Se opriră lângă una dintre torțele de pe pereți. Thomas rupse o fâșie din poalele cămășii lui largi. Apoi o înfășură

cu îndemânare pe partea de jos a bastonului Kirei. Cârpa înăbuși astfel bufniturile lemnului pe pardoseală.

Coborâră repede scările și se îndreptară spre camera unde dormea Jo. Se opriră în fața ușii și ascultară. Liniște deplină. În buzunar, mâna Kirei pipăi peticul – niciun freamăt prevestitor de rău. Îi făcu semn lui Thomas și, fără să facă zgomot, băiatul băgă cheia de lemn în încuietoare, o răsuci și deschise ușa.

Kira își ținu răsuflarea. Îi era teamă ca nu cumva vreunul dintre îngrijitori să fie în cameră, să o păzească pe copilă noaptea. Însă în încăperea luminată de razele palide ale lunii, era doar un pat mic în care dormea adânc o fetiță.

— Stau eu de pază! spuse Thomas. Pe tine te cunoaște, sau, mă rog, măcar îți știe vocea. Trezește-o tu!

Kira se apropie de pat, se așeză și își sprijini bastonul de marginea lui. O atinse blând pe fetiță, pe umăr.

— Jo, șopti ea ușurel.

Capul micuț, cu păr încâlcit, se întoarse neliniștit. Apoi copila deschise ochii și o privi surprinsă și înfricoșată pe Kira.

— Nuuu, nu vreau! țipă ea și îi dădu Kirei mâna la o parte.

— Șșș! îi șopti Kira. Eu sunt! Am vorbit prin ușă, îți aduci aminte? Nu-ți fie frică!

— Vreau la mami! se tângui Jo.

Era foarte mică. Mai mică decât Matt. Părea că abia făcuse primii pași. Kira își aminti vocea puternică pe care o auzise cântând și se minună că era a făpturii aceleia mici, oropsite și înspăimântate.

O luă în brațe, o strânse la piept și începu să o legene ușor înainte și înapoi.

— Șșș! repetă Kira. Șșș! O să fie bine. Sunt prietena ta. Și, îl vezi pe băiatul de la ușă? Îl cheamă Thomas. Și el e prietenul tău.

Încet, încet, copila se liniști. Deschise ochii, își băgă degetul mare în gură și începu să vorbească:

— Te-am auzit, la gaură, își aminti ea.

— Da, la gaura cheii. Ne-am vorbit în șoaptă.

— O știi pe mămica? O aduci aci?

Kira dădu din cap:

— Nu, mă tem că nu pot. Dar eu sunt aici mereu. Locuiesc deasupra. Și Thomas la fel.

Thomas se apropie și el și îngenunche lângă pat. Jo îl privi neîncrezătoare și se agăță de Kira.

Thomas îi făcu semn spre tavan:

— Locuiesc chiar deasupra camerei tale, îi spuse el cu blândețe. Și te-aud.

— M-auzi când cânt?

Băiatul zâmbi:

— Da, cânți foarte frumos!

Copila se încruntă:

— Acuma mă pun să-nvăț altele noi.

— Cântece noi? o întrebă Kira.

Copila încuviință îmbufnată:

— Tot timpu'! Și trebuie să le țin minte pe toate. Cânturile vechi îmi vin singure în cap. Da' acuma mă-ndoapă cu astea noi și mă doare tare capu', săracu' de el!

Copila își frecă părul ciufulit și oftă ca un om mare, ceea ce o făcu pe Kira să zâmbească înduioșată.

Thomas se uită în jur. Camera lui Jo era mobilată la fel ca ale lor. Un pat. O comodă înaltă, din lemn, cu sertare. O masă și două scaune.

— Jo, zise el deodată, știi să te cocoți?

Copila se încruntă și își scoase degetul din gură:

— Mă suiam în copaci, la noi, în Luncă. Da' mama mă pocnea când mă prindea, că zicea că-mi rup picioarele și p-ormă m-azvârle pe Câmp.

Thomas dădu din cap serios:

— Da, așa-i, și mama ta nu voia să te lovești.

— Cioclii te-azvârle pe Câmp și nu te mai aduc acasă la loc! Te lasă la fiare! adăugă Jo și își băgă la loc degetul în gură.

— Dar, Jo, ascultă-mă! Poți să te urci acolo? întrebă Thomas și îi arătă comoda înaltă.

Ochii ei mari urmăriră arătătorul lui Thomas și copila dădu din cap că da.

— Dacă stai în picioare pe dulap și dacă ai o unealtă, ceva, cu care să bați în tavan, te aud!

Copila zâmbi cu gura până la urechi, încântată de idee.

— Dar să nu te urci doar în joacă! adăugă Thomas repede. Doar dacă ai nevoie de noi!

— Mă sui acuma? întrebă Jo nerăbdătoare.

Kira o ridică din pat și o puse pe podea. Ca un animal agil, fetița se cățără de pe scaun pe masă, de pe masă pe comodă. Se ridică triumfătoare în picioare. De sub cămașa de noapte din pânză țesută răsăriră două piciorușe subțiri și desculțe.

— Ne trebuie o unealtă, murmură Thomas, uitându-se în jur.

Amintindu-și ceva ce se găsea și în apartamentul ei, Kira se duse în baie. Așa cum bănuise, pe raftul de lângă chiuvetă era o perie de păr mare, cu mâner din lemn.

— Încearcă asta! spuse ea și îi întinse copilei peria.

Zâmbind cu toată gura, micuța cântăreață ridică peria și bătu cu mânerul în tavan.

Thomas o luă în brațe și o puse înapoi în pat:

— Atunci așa facem! spuse el. Dacă ai nevoie de noi, ăsta-i semnalul, Jo. Dar să nu te joci așa! Doar dacă ai nevoie de ajutor!

— O să venim să te vedem și dacă nu bați în tavan, adăugă Kira. Seara, după ce pleacă îngrijitorii.

O acoperi grijulie pe Jo cu pătura.

— Thomas, pune asta la loc, te rog! spuse ea și îi întinse peria. Trebuie să plecăm, îi zise apoi fetiței. E mai bine acum, când știi că ai prieteni sus, nu?

Fetița dădu din cap că da și își băgă din nou degetul mare în gură.

Kira netezi pătura.

— Bine, somn ușor! îi ură ea micuței.

Mai zăbovi un pic pe marginea patului. O amintire îndepărtată, de demult, îi spuse că mai avea ceva de făcut. O amintire de când era ea însăși doar o copiliță și era dusă la culcare.

Instinctiv, se aplecă spre fetiță. Oare ce făcea mama ei când era mică? Kira își lipi buzele de fruntea lui Jo. Gestul nu îi era familiar, dar îi veni natural.

Fetița scoase un soi de gângurit fericit și își lipi și ea buzele de obrazul Kirei.

— Pupic, șopti ea. Cum îmi dă mămica!

*

Kira și Thomas se despărțiră pe coridorul de la etaj și plecară spre camerele lor. Se făcuse târziu, iar a doua zi trebuiau să lucreze, ca de obicei. Aveau nevoie de odihnă.

În timp ce se pregătea de culcare, Kira se gândi la fetița singură și înfricoșată de la un etaj mai jos. Ce cântece o obligau să învețe? *De ce* era aici? De obicei, orice orfan era dat unei alte familii.

Aceeași întrebare, pe care ea și Thomas o discutaseră cu o zi înainte. Răspunsul părea a fi cel pe care și-l dăduseră singuri: erau artiști, toți trei. Făuritori de cântec, de sculpturi în lemn, de broderii. Fiind artiști, aveau o valoare pe care Kira nu reușea să o înțeleagă. Și din cauza asta fuseseră aduși aici, li se dăduseră propriile camere, erau hrăniți și îngrijiți bine.

Se pieptănă și se spălă pe dinți înainte să se culce. Fereastra era deschisă și briza nopții pătrundea în cameră. Jos se vedeau construcțiile pe jumătate terminate, care aveau să fie în curând grădina ei cu ierburi pentru culori, vatra și șopronul pentru uscat și vopsit. În capătul celălalt al camerei, împăturită și acoperită cu grijă pe masa de lucru se zărea roba Cântărețului.

Kira își dădu dintr-odată seama că, deși ușa nu era încuiată, nu era cu adevărat liberă. Viața ei era îngrădită de toate acele lucruri care o înconjurau și de munca ei. Îi

pierise bucuria pe care o simțea cândva, când vedea firele viu colorate îmbinându-se în cusături ce prindeau viață sub degetele ei, în modele ce erau doar ale ei. Acum aproape că știa pe de rost istoria ce îi trecuse prin mâini, după atâtea zile de trudă la robă. Dar nu după asta tânjeau degetele și inima ei.

Thomas, care nu se plângea niciodată, îi mărturisise totuși că avea dureri de cap chinuitoare după ce lucra ore în șir. La fel spusese și micuța cântăreață: „Da' acuma mă-ndoapă cu astea noi și mă doare tare capu', săracu' de el!" Fetița voia să fie lăsată să-și cânte melodiile ei, așa cum făcuse înainte.

Și asta voia și Kira. Voia ca mâinile să îi fie libere, nu sclavele robei, libere să făurească cusăturile ce îi însuflețeau degetele ca prin farmec. Își dori, deodată, să poată pleca de acolo, în ciuda traiului îndestulat ce i se oferea, și să se întoarcă la viața pe care o avusese dintotdeauna.

Își înfundă fața în cearșafuri și, pentru întâia oară de când era acolo, plânse amarnic.

ȘAPTESPREZECE

— Thomas, m-am spetit toată dimineața! Și nici tu n-ai stat degeaba. Hai la plimbare! Vreau să văd ceva.

Era amiază și tocmai mâncaseră prânzul.

— Hai să vezi ce fac constructorii! Merg cu tine dacă vrei, îl ademeni Kira.

Thomas lăsă deoparte dalta.

Kira admiră din nou complicatele sculpturi de pe marele toiag al Cântărețului. Thomas șlefuise porțiunile roase și asprite ale sculpturilor străvechi și remodelase cu dalta marginile și minusculele părți arcuite. Munca lui Thomas era foarte asemănătoare cu a Kirei, căreia îi încredințaseră reparațiile la roba Cântărețului. Iar vârful toiagului nu era încă ornat cu sculpturi. Lemnul era neted și gol acolo, întocmai cum pânza robei era neatinsă pe porțiunea dintre umeri. Kira avea să înceapă în curând să decoreze bucata aceea cu broderiile ei. Și Thomas se apropia cu reparațiile de vârful toiagului, își dădu ea seama.

— Ce pui acolo? îl întrebă ea, arătându-i bucata goală.

— Nu știu. Au zis că-mi spun ei ce să fac.

Fata îl urmări cum așază toiagul cu grijă pe masă.

— De fapt, zise ea, dacă vrei să vezi ce fac constructorii, merg cu tine acolo mai târziu. Trebuie să fac altceva acum. Vii *tu* cu mine mai întâi?

Thomas se învoi cu plăcere.

— Unde? întrebă el.

— În Luncă! răspunse Kira.

Băiatul se uită la ea întrebător:

— În mizeria aia? Ce să faci acolo?

— N-am fost niciodată acolo. Vreau să văd unde locuia Jo, Thomas.

— Și unde locuiește Matt, îi aminti el Kirei.

— Da, și Matt… Mă-ntreb unde e, Thomas, spuse Kira neliniștită. Nu l-am mai văzut de două zile. L-ai văzut tu?

Thomas dădu din cap că nu.

— Poate a găsit de mâncare în altă parte, zise el râzând.

— Matt ne-ar putea spune unde locuia Jo. I-aș putea aduce câteva lucruri. Poate niște jucării. Pe tine te-au lăsat să iei lucruri cu tine când ai venit aici, Thomas?

Thomas scutură din cap.

— Doar bucățile mele de lemn. Nu voiau să mă joc…

Kira oftă:

— E atât de mică. Ar trebui să aibă o jucărie. Nu-i ciopleşti tu o păpușă? Îi cos eu o rochiță pentru ea.

— Aș putea, da, zise Thomas.

Îi întinse Kirei bastonul.

— Hai să mergem! spuse el. Poate-l găsim pe Matt pe drum. Sau ne găsește el.

Ieșiră împreună din Edificiu, traversară piața cea mare și o luară pe strada aglomerată. Ajunși la țesătorie, Kira se opri, le salută pe femei și le întrebă de Matt.

— Nu l-am văzut! Și nici să nu mai calce pe-aici neisprăvitul ăla! spuse una dintre femei.

— Când te-ntorci, Kira? o întrebă o alta. Ne trebuie un ajutor! Ești destul de mare să lucrezi și la războaie! Maică-ta s-a dus, doar nu ți-ar strica să ai de muncă!

Dar o altă femeie începu să râdă și arătă spre hainele noi și curate ale Kirei:

— N-are ea nevoie de noi!

Războaiele se puseră din nou în mișcare țăcănind. Kira plecă.

Undeva, în apropiere, auzi un sunet ciudat de binecunoscut și de înfricoșător. Un soi de mârâit înăbușit. Fata se uită repede de jur împrejur, așteptându-se să vadă vreun câine gata să muște sau chiar ceva mai rău. Dar mârâitul venea dinspre un grup de femei aflat lângă măcelărie. Când Kira se uită spre ele, izbucniră în râs. Văzu atunci că Vandara era printre ele. Femeia cu fața brăzdată de urâta cicatrice se întoarse cu spatele la Kira și fata auzi din nou mârâitul ca de fiară. Își plecă privirea și trecu șchiopătând pe lângă ele, ignorând râsul crud.

Thomas o luase înainte, era undeva în față, dincolo de măcelărie. Se oprise lângă un grup de băieței care se jucau în noroi.

— Nu știu, zise unul dintre ei, când Kira se apropie. Dă-mi bani, poate-l găsesc!

— I-am întrebat dacă știu ceva de Matt, îi explică Thomas, dar nu l-au văzut.

— Crezi c-o fi bolnav? întrebă Kira îngrijorată. Îi curge nasul tot timpul. Poate că nu trebuia să-i facem baie. E obișnuit să aibă mereu stratul ăla de murdărie.

Copiii ascultau, tropăind desculți în noroi:

— Matt îi cel mai tare! Nu-i bolnav niciodată!

Unul dintre băieții mai mici își șterse nasul cu dosul mânecii și spuse:

— A urlat mă-sa la el. Am auzit-o io! Și a dat c-o piatră-n el, da’ el a râs și-a tulit-o!

— Când? vru să știe Kira.

— Io știu? Acu’ vreo două zile.

— Da! se băgă un altul în vorbă. Acu’ două zile. Am văzut și io. Mă-sa l-a pocnit că șutise haleală. A zis că pleacă-n călătorie!

— Înseamnă că-i teafăr, Kira, o liniști Thomas și plecară mai departe. Știe să-și poarte de grijă mai bine decât mulți oameni mari. Uite, cred că pe-aici trebuie s-o luăm!

Kira îl urmă pe o potecă îngustă, necunoscută. Colibele erau aici mai apropiate unele de altele și fuseseră clădite aproape de marginea pădurii, așa că aveau multă umbră și miroseau a mucegai și umezeală. Ajunseră la un pârâu urât mirositor și îl traversară pe o punte primitivă din bușteni, foarte alunecoasă. Thomas o luă de mână și o ajută. Kira se temea să nu alunece și să cadă în apa care, deși puțin adâncă, era foarte murdară.

De cealaltă parte a pârâului, ascunsă după tufele dese și otrăvitoare de leandru, atât de periculoase pentru copilași, se întindea locul cunoscut drept Lunca. Semăna cumva cu locul în care copilărise Kira: colibele mici, înghesuite unele într-altele, plânsetele neogoite ale pruncilor, duhoarea

focurilor fumegânde, a mâncării stricate și a trupurilor nespălate. Dar acolo, în Luncă, era mai întuneric cu toți acei copaci care țineau umbră, și peste tot plutea umezeala și trăsnea a boală.

— De ce trebuie să existe locuri groaznice ca ăsta? îi șopti Kira lui Thomas. De ce sunt nevoiți oamenii să trăiască așa?

— Ăsta-i mersul lucrurilor. Așa a fost întotdeauna, îi răspunse el încruntându-se.

O imagine bruscă îi veni Kirei în minte atunci. Roba! Veșmântul străvechi arăta cum fuseseră lucrurile întotdeauna. Iar Thomas nu avea dreptate. Fuseseră vremuri – demult, foarte demult – când viețile oamenilor erau zugrăvite în auriu și verde. De ce nu mai puteau fi astfel de vremuri?

— Thomas, începu ea, tu și eu… Noi umplem bucățile goale. Poate că noi putem schimba lucrurile.

Dar Kira văzu că băiatul o privea neîncrezător, amuzat.

— Ce tot spui acolo? întrebă el nedumerit.

Nu înțelegea. Poate că nu avea să înțeleagă niciodată.

— Nimic… răspunse Kira, clătinând din cap.

Își continuară drumul. O tăcere ce nu prevestea nimic bun se lăsă pretutindeni. Perechi de ochi îi urmăreau de peste tot. Femei ieșiseră în pragul umbrit al ușii și se uitau bănuitoare după ei. Kira șchiopătă înainte, încercând să ocolească bălțile pline cu gunoaie. Simțea privirile dușmănoase. Știa că nu avea niciun sens ce făceau ei, să rătăcească fără țintă în locul acela necunoscut și neprimitor.

— Thomas, murmură ea, ar trebui să-ntrebăm pe cineva.

Băiatul se opri, Kira se opri și ea. Rămaseră așa, pe potecă, neștiind ce să facă.

— Ce căutați? se auzi o voce răgușită, la o fereastră.

Kira se uită într-acolo și văzu o șopârlă verde strecurându-se în iedera de pe pervaz. În spatele frunzelor ude ce foșneau, zări chipul supt al unei femei ce ținea în brațe un copil. Nu părea să fie niciun bărbat prin preajmă.

Fata își dădu seama că bărbații, majoritatea gropari și ciocli, erau la muncă și se simți ușurată, aducându-și aminte cum o îmbrânciseră în ziua împărțirii armelor pentru vânătoare.

Kira își croi drum printre tufele spinoase și se apropie de fereastră. Prin ea, văzu că în coliba întunecată mai erau alți câțiva copii, aproape despuiați, care o priveau cu ochi înfricoșați și triști.

— Caut un băiețel, Matt îi zice, îi răspunse ea politicoasă femeii. Știi unde locuiește?

— Ce-mi dai să-ți spui?

— Să-ți dau?! Îmi pare rău… zise Kira, surprinsă de întrebare. N-am nimic de dat.

— Nici haleală?

— Nu, îmi pare rău, repetă Kira și întinse mâinile, să-i arate că sunt goale.

— Am eu un măr, spuse Thomas.

Băiatul se apropie și, spre uimirea Kirei, scoase din buzunar un măr roșu.

— L-am păstrat de la prânz, o lămuri el pe Kira în șoaptă și i-l întinse femeii.

Brațul scheletic al femeii se întinse și apucă fructul. Mușcă din el și dădu să plece de la fereastră.

— Stai! spuse Kira. Unde-i coliba lui Matt? Ne spui, te rog?

Femeia se întoarse și, cu gura plină, spuse plescăind:

— Colo, jos.

Copilul din brațele ei încerca să apuce mărul, dar femeia îi împinse mâinile la o parte. Le făcu semn cu capul și spuse:

— Cocioaba cu copacu’ uscat.

Kira dădu din cap că a priceput.

— Și, încă un lucru, o rugă ea pe femeie. Ce știi despre o copilă pe nume Jo?

Femeia se schimbă la față. Kira nu știa ce să creadă. Preț de-o clipă, o licărire de bucurie luminase fața suptă și înrăită. Apoi deznădejdea o înlocui.

— Fetița cântăreață! zise femeia, vocea devenindu-i o șoaptă răgușită. Dusă... Au luat-o.

Se întoarse apoi brusc și dispăru în întunericul colibei. Copiii începură să scâncească și să tragă de ea să le dea din măr.

*

Copacul noduros și strâmb, despicat în două până aproape de rădăcină și pe jumătate putrezit, era pe moarte. Poate că avusese fructe cândva, dar acum crengile-i rupte atârnau triste. Ici-colo mai avea câte o frunză veștejită.

Coliba micuță din spatele copacului era neîngrijită, lăsată în paragină. Dar dinăuntru răzbăteau voci: o femeie care se răstea și un copil cu o limbă ascuțită, care îi răspundea pe un ton înciudat și răutăcios.

Thomas bătu la ușă. Vocile amuțiră și, în cele din urmă, ușa se crăpă.

— Cine-i? se rățoi femeia.

— Prieteni de-ai lui Matt, răspunse Thomas. E acasă? E teafăr?

— Mama, cine-i? se auzi o voce de copil.

Femeia se uită la ei în tăcere, fără să răspundă. În cele din urmă, Thomas îi strigă copilului:

— Matt e acasă?

— Acu’ ce-a mai făcut? Ce treabă aveți cu el? întrebă femeia suspicioasă.

— S-a cărat! Și-a luat și mâncarea! le strigă un alt băiețel.

Un căpșor acoperit cu păr ciufulit și murdar apăru lângă femeie. Băiețelul împinse ușa și o deschise larg.

Kira se uită îngrozită în colibă. Pe masă, un urcior răsturnat zăcea într-o baltă de lichid vâscos, în care mișunau insecte. Copilul de la ușă se scobea în nas cu un deget și se scărpina cu cealaltă mână, holbându-se la cei doi. Mama tuși zdravăn și scuipă pe jos.

— Știi unde s-a dus? întrebă Kira, încercând să nu lase să se vadă cât de îngrozită era să vadă cum trăiau acei oameni.

Femeia scutură din cap și o apucă din nou tușea.

— Călătorie sprâncenată! zise ea, apoi îl împinse pe băiețel în casă și închise ușa grea de lemn în urma ei.

După o clipă, Kira și Thomas dădură să plece. Ușa se deschise din nou.

— Don'șoara, io știu unde-i Matt! se auzi vocea băiețelului.

Copilul ieși din casă, în ciuda ocărilor mamei și se apropie de Kira și Thomas. Era, fără îndoială, fratele lui Matt. Avea aceiași ochi strălucitori și vioi.

Așteptară.

— Ce-mi dai? întrebă copilul și își vârî iar degetul în nas.

Kira oftă. Se părea că viața în Luncă era un lung șir de trocuri. Nici nu era de mirare că Matt devenise atât de întreprinzător și șiret. Fata se uită neajutorată la Thomas.

— N-avem nimic să-ți dăm, îi spuse ea copilului.

Băiețelul o măsură din cap până-n picioare.

— Da' ăla, mi-l dai? zise el, arătând spre medalionul Kirei.

Fata atinse șnurul pe care era atârnată piatra șlefuită.

— Nu! răspunse ea și degetele i se încleștară protector pe medalion. A fost al mamei mele, nu pot să ți-l dau.

Spre marea ei surpriză, copilul dădu înțelegător din cap.

— Atunci aia! zise el și arătă spre părul Kirei.

Fata își aduse aminte că dimineață își strânse părul, așa cum o făcea adesea, cu o simplă cordeluță de piele, fără nicio valoare. O scoase repede și i-o întinse.

Țâncul o înșfăcă și o ascunse în buzunar. Părea mulțumit de plată.

— Mama l-a caftit pe Matt de i-a dat sângele, așa că s-a cărat cu Crenguță, cică-n călătorie, și nu se mai întoarce-n Luncă! anunță băiețelul. Că are prieteni care se-ngrijesc de el acuma și nu-l bat *niciodată!* Și-i dau și de mâncare.

Thomas chicoti:

— Și-i fac și baie! adăugă el, dar copilul se holbă la el, neînțelegând cuvântul.

— Despre noi vorbea! spuse Kira. *Noi* suntem prietenii lui! Dar, dacă la noi încerca s-ajungă, unde-i? adăugă ea îngrijorată. A plecat de aici acum două zile și nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Știa drumul spre…

Fratele lui Matt o întrerupse:

— S-au dus în altă parte mai întâi. Cică să ia un dar pentru prietenii lui. Adică tu, don'șoară? Și tu? zise el uitându-se spre Thomas.

Kira și Thomas aprobară din cap.

— Matt, cică, un dar face pe oricine să te placă cel mai mult pe lume, ciripi mai departe băiețelul.

Kira oftă, pierzându-și răbdarea:

— Nu, nu-i așa! Un dar, începu ea, însă se lăsă păgubașă. Lasă… Spune-ne unde s-a dus!

— S-a dus să ia niște *albastru!*

— Albastru? Cum adică?

— Nu știu io, don'șoară. Așa a zis Matt. Cică dincolo ăia au albastru și se duce să ia nițel pentru tine.

Femeia reapăru în prag și îl chemă pe copil cu o voce ascuțită și furioasă. Băiețelul fugi în casă. Thomas și Kira plecară înapoi spre sat. Din pragul altor colibe, perechi de ochi îi urmăriră din nou cu privirea. Miasmele Luncii încă pluteau în aerul umed.

Kira îi șopti lui Thomas:

— Când a dispărut Matt, m-am gândit c-o să aflăm că l-au luat și pe el. Ca pe Jo.

— Dacă-l luau, spuse Thomas, aflam noi. L-ar fi adus în Edificiul Consiliului.

Kira dădu din cap că da.

— Da, ca și pe Jo. Dar poate că l-au încuiat și pe el. Ar urî asta!

— Ar găsi el o cale să scape, o liniști Thomas. Dar, adăugă el, ajutând-o pe Kira să ocolească o băltoacă în care zăcea un șobolan mort, nu cred că asta s-a întâmplat

cu Matt. Pe noi ne vor pentru harul nostru. Mă tem că Matt nu se pricepe la nimic!

Kira se gândi la împielițatul de băiat, la generozitatea și devotamentul față de cățel. Se întrebă unde putea fi acum, în călătoria lui pentru a aduce un dar prietenilor săi.

— Of, Thomas, spuse ea. Ba da! Știe să ne facă să zâmbim și să râdem.

În locul acela îngrozitor de unde venea Matt nu părea să existe râs și nimic nu dădea de înțeles că ar fi existat vreodată. Mergând prin noroi și mizerie, Kira se gândi la râsul contagios al lui Matt. Se gândi și la puritatea și limpezimea vocii micuței cântărețe și cum cei doi copii trebuie să fi fost singurele ființe care aduceau bucurie în Luncă. Pe Jo o luaseră. Iar Matt fugise.

Se întrebă din nou încotro ar fi putut să o apuce, doar el și câinele lui, în căutare de albastru.

OPTSPREZECE

Ziua Adunării se apropia. Tot satul fremăta în așteptare. Oamenii își terminau treburile și amânau să înceapă altele noi. Kira băgă de seamă că, la țesătorie, bucățile de pânză erau împăturite și așezate unele peste altele, iar războaiele nu erau pregătite pentru o nouă zi de muncă.

Zarva din sat se domoli, ca și cum oamenii, adânciți în ultimele pregătiri pentru Adunare, nu își mai pierdeau vremea cu gâlceava obișnuită.

Unii săteni se spălară.

În camera sa, Thomas lustruia toiagul Cântărețului neîncetat, cu mare grijă. Folosea uleiuri groase și o cârpă moale. Neted și auriu, toiagul începuse să strălucească și să miroasă frumos.

Matt nu se întorsese. Trecuseră multe zile de când dispăruse. Seara, înainte să adoarmă, Kira strângea în mână peticul brodat ce îi risipise fricile de atâtea ori și îi dăduse răspunsul la multe întrebări. Înfășura bucățica de pânză în jurul degetelor și își îndrepta toate gândurile spre Matt. Și-l imagina pe băiețelul mereu vesel și îl căuta cu mintea, încercând să afle unde era și dacă era teafăr. Un sentiment de liniște, de alinare venea dinspre petic. Dar niciun răspuns.

În timpul zilei auzeau uneori vocea micuței cântărețe, Jo. Nu mai plângea. De cele mai multe ori era același cântec monoton, aceleași fraze repetate la nesfârșit. Alteori, însă, părea că i se permiteau câteva clipe doar pentru ea și atunci vocea ei înaltă și sensibilă răsuna în cântece măiestre, ce îi tăiau Kirei răsuflarea cu frumusețea lor.

Noaptea, se furișa cu cheia de lemn și o vizita pe micuță. Jo nu mai întreba de mama, dar se agăța de Kira în întuneric. Împreună spuneau povești și glume în șoaptă, iar Kira îi pieptăna părul înainte de culcare.

— Bat cu peria dac-am nevoie, îi aminti Jo, uitându-se spre tavan.

— Da. Și venim imediat! o asigură Kira, mângâindu-i obrajii delicați.

— Vrei să-ți fac un cântec? întrebă Jo.

— Poate, cândva, îi spuse Kira. Nu acum. Să nu facem zgomot. Rămâne secretul nostru că vin aici, da?

— Fac io cântecu' în capu' meu și ți-l cânt în gura mare într-o zi! spuse Jo.

— Bine! râse Kira.

— Vine Adunarea, zise Jo foarte serioasă.

— Da, știu.

— Au zis că mă pun în față.

— Norocul tău! O să vezi totul de acolo. O să vezi roba frumoasă a Cântărețului, la care am lucrat. Să vezi ce culori minunate!

— Când mă fac io Cântăreață, zise micuța, o să am voie să fac iar cântecele mele. Dacă le-nvăț bine pe alea vechi!

*

Când Jamison veni în camera ei, Kira îi arătă că terminase reparațiile la robă. Gardianul păru foarte mulțumit de munca fetei. Întinseră împreună roba pe masa de lucru, întorcând și desfăcând faldurile și manșetele, cercetând cusăturile alese și scenele pe care acestea le zugrăveau îmbinându-se.

— Ai făcut treabă bună, Kira. Mai ales aici! zise el.

Îi arătă o porțiune pe robă. Kira își aminti că fusese foarte greu să repare acolo. Deși era o bucată mică, așa cum erau toate scenele brodate, de fapt, aceea înfățișa o serie de clădiri înalte, în nuanțe de gri, ce se dărâmau pe fondul unor explozii uriașe. Kira potrivise nuanțe de portocaliu și roșu pentru flăcări și găsise și felurite tonuri de gri pentru fum și pentru conturul clădirilor. Dar cusutul fusese anevoios, căci fata nu știa ce erau acele clădiri. Nu văzuse niciodată așa ceva. Edificiul Consiliului, în care

locuia și muncea, era singura clădire înaltă pe care o știa, iar aceasta era mică față de cele înfățișate pe robă. Înainte de a se nărui, aceste clădiri păreau a se ridica la înălțimi amețitoare, mai sus decât orice copaci pe care îi văzuse Kira vreodată.

— Asta a fost partea cea mai migăloasă, spuse Kira. Atât de greu! Poate dacă aș fi știut mai multe despre clădiri, despre ce s-a întâmplat cu ele…

Kira era stânjenită.

— Poate c-ar fi trebuit să fiu mai atentă la Cântecul Ruinării an de an, mărturisi ea. Întotdeauna mă entuziasmez la început, și pe urmă mi-o ia mintea razna și nu mai ascult cu atenție.

— Erai mică, îi aminti Jamison, iar Cântecul e foarte, foarte lung. Nimeni nu ascultă cu atenție toate părțile, mai ales copiii.

— Anul ăsta o să fiu atentă! zise Kira. Acum știu scenele atât de bine. O s-ascult mai ales partea asta, cu clădirile care cad.

Jamison închise ochii. Fata văzu cum buzele i se mișcă neauzit. Începu să fredoneze și Kira recunoscu o bucată muzicală din Cântec. Apoi gardianul începu să cânte cu voce tare:

Arzi, lume năpăstuită,
Furnal furios,
Inferno impure –

Bărbatul deschise ochii.

— Cred că asta e bucata, spuse el. E mai lungă, dar nu mai știu cuvintele, însă cred că asta-i partea în care se dărâmă clădirile. Dar eu am ascultat, bineînțeles, Cântecul, de mult mai multe ori decât tine.

— Nu pot să-nțeleg cum de știe Cântărețul întregul Cântec pe de rost, spuse Kira.

Preț de-o clipă, fata se gândi să îl întrebe pe Jamison despre copila de la un etaj mai jos, viitoarea Cântăreață,

pe care o forțau să învețe interminabilul Cântec al Ruinării. Dar șovăi și apoi se răzgândi.

— Îl ajută și toiagul, de bună seamă, spuse Jamison. Dar a început să învețe când era doar un copil. Acum multă vreme. Și repetă mereu. În timp ce tu ai reparat roba, el s-a pregătit pentru interpretarea de anul ăsta. Bineînțeles, cuvintele sunt mereu aceleași, dar cred că în fiecare an hotărăște pe ce bucată să pună accent. Tot anul studiază, planifică și repetă.

— Unde?

— Are apartamentul lui, într-o altă aripă a Edificiului.

— Nu l-am văzut niciodată, doar în timpul Cântecului.

— Nu. Se ține deoparte.

Se aplecară din nou asupra robei, cercetând cu grijă fiecare secțiune, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic Kirei. Un îngrijitor aduse ceaiul și se așezară amândoi, discutând despre robă și scenele întruchipate pe ea, despre istoria pe care o povestea, despre vremurile de dinaintea Ruinării. Jamison închise din nou ochii și recită:

Răvășite-s toate,
Bogo tabal,
Timore toron
To dus îi și el…

Kira recunoscu versurile, unele dintre favoritele ei, cu toate că nu le înțelegea. Atunci când era mică, sunetele ritmate o fermecau uneori și o făceau să uite de plictiseală, în timpul interminabilului concert: *„Bogo tabal, timore toron…”* recitase și ea adesea în gând.

— Ce-nseamnă bucata asta? îl întrebă ea pe Jamison.

— Cred că sunt numele unor locuri de mult dispărute, îi explică el.

— Oare cum arătau? *Timore toron.* Îmi place cum sună.

— Asta-i parte din munca ta, îi reaminti Jamison. Tu folosești cusăturile ca să ne amintești cum arătau acele locuri.

Kira încuviință și netezi faldurile robei. Găsi din nou porțiunea cu orașele în ruină, așezate pe pajiști brodate în nuanțe calde de verde.

Jamison puse pe masă ceașca de ceai, se duse la fereastră și se uită afară.

— Muncitorii au terminat. După Adunare, poți să începi să vopsești noi fire pentru robă.

Kira se uită la el îngrozită, sperând ca expresia de pe chipul gardianului să îi dea de înțeles că glumea. Dar Jamison era serios. Kira se gândise că, atunci când termina de reparat roba, își putea vedea de ale ei, de modelele ce începuseră să capete formă în mintea ei și pe care abia aștepta să le coasă.

— Dar… se strică roba atât de rău în timpul Cântecului, cât să trebuiască reparată din nou? întrebă ea, încercând să nu lase să se vadă cât de mult o înfiora ideea.

Kira nu voia să-l supere pe Jamison. Era protectorul ei. Dar nu voia nici să repare toată viața veșmântul Cântărețului.

— Nu, nu, o liniști bărbatul. Mama ta era mereu la zi cu reparațiile. Iar tu ai restaurat foarte bine bucățile unde era nevoie. După Cântecul de anul ăsta, probabil că nu va trebui să repari decât vreun fir rupt ici și colo.

— Și-atunci…? întrebă Kira nedumerită.

Jamison îi arătă bucata mare și goală dintre umeri.

— Aici e viitorul! spuse el. Iar tu, cu degetele și firele tale, ne vei spune cum arată.

Privirea gardianului era pătrunzătoare și înflăcărată în același timp.

Fata încercă să-și ascundă șocul.

— Atât de curând?! murmură ea.

Jamison îi mai vorbise despre sarcina asta copleșitoare. Dar Kira se gândise că avea să înceapă când era mai mare, mai… învățată.

— Te-am așteptat vreme îndelungată, zise el și se uită la ea cu asprime, de parcă ar fi prevenit-o să nu îndrăznească să se împotrivească.

NOUĂSPREZECE

Începu devreme. La răsărit, Kira auzi freamătul mulțimii, deși camera ei era în cealaltă parte a clădirii. Se îmbrăcă în grabă, își trecu peria prin păr și se duse cât putu de repede în camera lui Thomas, la capătul coridorului. De acolo puteau vedea piața cea mare, unde se adunau întotdeauna oamenii.

Spre deosebire de ziua vânătorii, sătenii erau acum potoliți. Chiar și copilașii, de obicei zburdalnici, își țineau mamele de mână și așteptau tăcuți. Zgomotele care o treziseră pe Kira nu erau strigăte sau îmbrânceli, ci doar pașii celor ce veneau de pe ulițele înguste și se alăturau mulțimii care aștepta să intre în clădire. Dinspre Luncă venea un șuvoi tăcut de oameni, ce își țineau copiii aproape și îi mânau spre Edificiu. Din direcția opusă, dinspre satul unde Kira și mama ei locuiseră, veneau alții. Pe unii, Kira îi recunoscu. Fratele văduv al mamei, cu băiatul lui, Dan. Mar, fetița, nu era cu el. Pesemne că o dăduseră...

În zilele obișnuite, membrii familiei erau care pe unde: părinții la muncă, iar copiii la joacă, nepăziți de nimeni.

Dar în ziua aceea, bărbații stăteau cu nevestele lor și copiii cu părinții. Toată lumea aștepta serioasă începutul Adunării.

— Unde-i toiagul? întrebă Kira, uitându-se în jur.

— L-au luat ieri.

Tot atunci luaseră și roba. Cu toate că era istovită de muncă, Kirei i se păru goală camera fără robă.

— Coborâm? întrebă fata, deși gândul de a se alătura mulțimii nu o încânta deloc.

— Nu, au zis că vin să ne ia, zise Thomas. L-am întrebat pe îngrijitorul care mi-a adus micul dejun. Uite! îi arătă el. Acolo, lângă copacul de la țesătorie! Nu-i mama lui Matt?

Kira urmări cu privirea degetul întins al băiatului și o zări pe aceeași femeie, numai piele și os, pe care o

întâlniseră la coliba dărăpănată. Astăzi, însă, era curată și îngrijită. Lângă ea, ținând-o de mână, era băiețelul care semăna atât de bine cu Matt. Erau doar ei doi, niciun alt copil. Nici urmă de Matt. Un val de tristețe o cuprinse pe Kira. Se simțea ca și cum pierduse pe cineva drag.

Uitându-se de la fereastră la marea de oameni, Kira recunoscu alte chipuri ici și colo: femeile de la țesătorie, fiecare cu bărbatul și copiii ei; măcelarul, îmbrăcat și el în haine curate cu ocazia sărbătorii, însoțit de mătăhăloasa lui nevastă și de fiii lor, doi vlăjgani. Se adunase tot satul. De pe ulițe încă mai soseau întârziații.

Un freamăt străbătu mulțimea. Oamenii își târșâiau picioarele înainte. Mulțimea se mișca asemenea unei unde iscate de un buștean plutind pe un râu.

— Cred c-au deschis ușile, spuse Thomas, aplecându-se să vadă mai bine.

Urmăriră cum întreg satul, om după om, intră în Edificiul Consiliului. Când, în sfârșit, intraseră cu toții și se auzeau murmure și zgomot de pași pe coridoare, un îngrijitor apăru în pragul ușii lui Thomas și le făcu semn să îl însoțească.

— E timpul, le spuse bărbatul.

*

Cu excepția acelei dăți când aruncase o privire fugară prin ușa întredeschisă, căutându-l pe Jamison, Kira nu mai văzuse sala Consiliului Gardienilor din ziua procesului, cu multe luni în urmă. Lucrurile stăteau cu totul altfel atunci, demult, când intrase în sala întunecoasă și șchiopătase pe coridorul dintre bănci, singură, înfometată și înfricoșată.

Păși în sală sprijinindu-se în baston, ca și atunci. Dar astăzi era curată, sănătoasă și nu se temea de nimic. Astăzi, ea și Thomas intraseră pe o ușă laterală, aproape de scenă și simțiră cum privirile tuturor îi urmăresc.

Îngrijitorul le arătă trei scaune de lemn, așezate în partea stângă, chiar lângă scenă. În partea dreaptă, Kira

văzu un șir lung de scaune și îi recunoscu pe membrii Consiliului Gardienilor, deja așezați. Jamison era printre ei.

Amintindu-și regulile, Kira făcu repede o plecăciune în fața Obiectului de Cult, aflat pe scenă. Apoi îl urmă pe Thomas și se așezară pe două dintre cele trei scaune. Un murmur trecu prin mulțime și Kira simți că roșește. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției. Nu voia să stea acolo, în fața tuturor. Își aminti de vocea batjocoritoare a uneia dintre țesătoare, care, cu doar câteva zile în urmă, îi strigase:

— Nu mai are ea nevoie de noi!

„Nu-i adevărat! Am nevoie de voi toate. Avem nevoie unii de ceilalți!” se împotrivise Kira în gând.

Uitându-se la spectatorii înghesuiți unii în alții, Kira își aminti cum, an de an, venise la Adunare împreună cu mama sa. Stăteau întotdeauna undeva în spate, de unde Kira nici nu vedea, nici nu auzea mare lucru și era nevoită să îndure spectacolul interminabil, plictisită și negăsindu-și locul. Uneori se suia cu genunchii pe scaun și se uita peste umerii spectatorilor, încercând să îl zărească pe Cântăreț. Își amintea, de asemenea, că mama era întotdeauna foarte atentă și o ținea cu blândețe în loc când se fâțâia pe scaun. Dar Adunarea și Cântecul erau lungi și greu de înțeles pentru copiii mici.

Mulțimea adunată în sală, care până atunci se foise și șopocăise, amuțise când Kira și Thomas intraseră și se așezaseră pe locurile lor. Toată lumea aștepta. În cele din urmă, gardianul-șef, un bărbat de patru silabe, pe care Kira nu-l mai văzuse din ziua procesului și al cărui nume nu și-l amintea (Bartholomeu, parcă?) se ridică. Se îndreptă spre spațiul din fața scenei și începu ritualul care deschidea întotdeauna ceremonia.

— Începe Adunarea! anunță gardianul-șef.

Arătă apoi spre scenă și, făcând o plecăciune, adăugă:

— Slavă Obiectului!

Întreaga audiență se aplecă respectuos spre micuța cruce de lemn.

— Vă prezint Consiliul Gardienilor! continuă el și arătă spre grupul de bărbați.

Gardienii, inclusiv Jamison, se ridicară în picioare toți deodată. Emoționată, Kira nu-și putea aminti dacă spectatorii trebuiau să aplaude în momentul acela al ceremoniei. Liniștea domnea însă peste mulțime. Câteva capete se plecară în semn de respect față de Consiliu.

— Vi-l prezint, pentru întâia oară, pe Cioplitorul viitorului! zise gardianul și arătă spre Thomas.

Thomas părea încurcat.

— Ridică-te! îi șopti Kira, intuind că asta se cuvenea să facă.

Băiatul se ridică stângaci, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Capetele spectatorilor se plecară din nou, în semn de respect. Thomas se așeză la loc.

Kira știa că ea urma, așa că-și luă bastonul și se pregăti să se ridice.

— V-o prezint, pentru întâia oară, pe Cusătoreasa robei, făuritoarea viitorului!

Kira se ridică în picioare și încercă sa stea cât de dreaptă putu, salutându-i pe cei ce își plecau capetele în cinstea ei. Apoi se așeză.

— V-o prezint, pentru întâia oară, pe Cântăreața viitorului! Într-o bună zi, ea va purta roba!

Ochii sătenilor se îndreptară spre ușa laterală, care se deschise. Kira văzu cum doi îngrijitori o împinseră ușurel pe Jo în sală, arătându-i scaunul gol. Fetița, îmbrăcată într-o rochiță nouă, dar simplă, fără podoabe, părea derutată și nesigură. Dar când dădu cu ochii de Kira care, surâzătoare, îi făcu semn să vină, fetița se grăbi bucuroasă spre scaunul gol.

— Nu te așeza încă! îi șopti Kira. Rămâi în picioare și uită-te spre sală. Fruntea sus!

Cu un surâs timid și frecându-și stânjenită glezna unui picior cu talpa celuilalt, Cântăreața viitorului privi marea

de oameni. Zâmbetul ei, șovăitor la început, căpătă repede încredere și deveni contagios. Kira văzu cum lumea începe să zâmbească, la rândul ei.

— Acum poți să te așezi, îi șopti ea lui Jo.

— Stai! șopti Jo, la rândul ei.

Fetița ridică o mână și își flutură degetele spre audiență. Un râs îngăduitor străbătu mulțimea.

Apoi Jo se întoarse și se cocoță cu genunchii pe scaun.

— Le-am făcut un pic cu mâna! îi zise ea Kirei.

— Și, în sfârșit, vi-l prezint pe Cântărețul nostru, purtătorul robei! anunță gardianul-șef, când mulțimea se potoli.

Cântărețul intră în sală, îmbrăcat cu magnifica robă și ținând în mâna dreaptă toiagul sculptat. Mulțimea scoase un strigăt de uimire. Îl vedeau pe Cântăreț și vedeau și roba, de bună seamă, în fiecare an. Dar anul acesta, veșmântul arăta diferit, după toată strădania Kirei de a repara broderiile străvechi. În timp ce Cântărețul se îndrepta spre scenă, faldurile robei străluciră în lumina torțelor. Culorile scenelor brodate luceau magnific. Nuanțe de auriu și galben pal, ce se adânceau în tonuri vibrante de portocaliu; nuanțe de roșu, de la cel mai pal roz până la cel mai întunecat rubiniu; verde în zeci de tonuri. Împletite în cusături complicate, toate spuneau istoria lumii și a Ruinării ei. Când Cântărețul se întoarse pentru a urca treptele spre scenă, Kira văzu porțiunea mare și goală de pe spatele robei, golul pe care ea fusese aleasă să îl umple. Viitorul pe care ea fusese aleasă să îl zugrăvească.

— Ce se-aude? întrebă Thomas.

Kira nu băgase de seamă, absorbită cum era de robă, cu broderiile ei iscusite și tot ce însemnau ele. Dar acum auzi și ea: un sunet înfundat, un zăngănit ca de metal, înăbușit și cadențat. Apoi încetă. Apoi iar se auzi! Un zornăit hârșâitor.

— Nu știu… zise ea nedumerită.

Cântărețul făcu o plecăciune scurtă în fața Obiectului de Cult, apoi se întoarse cu fața spre spectatori. Pipăi toiagul ca pe un talisman. Încă nu avea nevoie de ajutorul lui. Fața îi era ca încremenită, lipsită de expresie. Bărbatul închise ochii și trase adânc aer în piept.

Zgomotul misterios nu se mai auzea. Kira ascultă cu atenție, dar zornăitul se oprise. Se uită spre Thomas și dădu din umeri, apoi se sprijini de speteaza scaunului, pregătindu-se să asculte concertul. Aruncă o privire spre Jo și văzu că fetița închisese ochii, iar buzele ei rosteau tăcute primele cuvinte ale Cântecului.

Cântărețul ridică un braț, iar Kira, cunoscând atât de bine roba acum, știu că le arăta mâneca pe care era brodată originea lumii; separarea uscatului de mare, apariția peștilor și a păsărilor. Totul era brodat cu cusături minuscule pe bordura mânecii stângi, ridicată acum în aer de brațul întins al Cântărețului. Fata văzu privirile admirative ale spectatorilor copleșiți de frumusețea robei, pe care o vedeau doar o dată pe an, și se simți mândră de munca ei.

Bărbatul începu să cânte cu o voce puternică, de bariton. Cântecul începea fără melodie, doar cu un soi de recitare. Apoi notele muzicale își făceau încet, încet, intrarea: fraze lirice lente, pe un ton care urca, urmate de fraze mai puternice, cu un ritm mai rapid. Cântecul prindea viață încet, întocmai precum lumea la începuturile sale. Totul începea cu nașterea lumii, în urmă cu atât de multe secole:

La început…

DOUĂZECI

Thomas o înghionti ușor și îi făcu semn să se uite la Jo. Fetița, atât de plină de neastâmpăr mai devreme, adormise buștean pe scaunul mare.

Era aproape ora prânzului și Cântecul răsuna deja de ore întregi. Probabil că mulți dintre copilașii din sală adormiseră, ca și Jo.

Kira se miră că nu se simțea nici somnoroasă, nici plictisită. Pentru ea, Cântecul era ca o călătorie printre faldurile brodate. În timp ce Cântărețul intona, arătând mulțimii cusăturile robei, fata își aminti fiecare scenă și zilele de trudă, alegerea firelor din grămada de la Annabella, căutarea nuanțelor potrivite. Deși asculta cu atenție, Kira nu putea să nu se gândească din când în când la munca pe care trebuia să o înceapă în curând. Firele bătrânei boiangioaice aproape se terminaseră, iar Annabella nu mai era printre ei, așa că fata spera cu disperare că își va aminti tot și va putea pregăti vopselele de una singură. Thomas îi tot repeta ierburile și culorile pe care le dădeau, citindu-i de pe hârtiile unde le notase.

Spre surprinderea ei, Kira băgase de seamă, dar nu spusese nimănui, nici măcar lui Thomas, că învățase singură să citească multe dintre cuvinte. Urmărind degetul băiatului pe litere, observase într-o bună zi că „drobiță” și „drăgaică” începeau, amândouă, cu o rotunjime lipită de o linie ca o nuia și se terminau, de asemenea, cu același semn cu căciuliță. Era ca un joc pentru ea, să potrivească în minte semnele cu sunetele. Un joc interzis, cu siguranță, dar Kira încerca adesea să-i pătrundă tainele când Thomas nu se uita și, încet, încet, începuse să-i înțeleagă regulile.

Cântărețul ajunsese la o bucata liniștită acum – acele vremuri de după un mare dezastru, după ce satele fuseseră înghițite de mari întinderi de gheață, înfățișate prin cusături în alb și gri atât de mici, încât nu se

distingeau una de alta, ci se îmbinau în suprafețe netede și lucioase. Kira văzuse gheață foarte rar, doar uneori în lunile reci, când lapovița se abătea asupra satului, rupând crengile copacilor, și pârâul îngheța la mal. Dar își amintea ce urgie aducea cu ea și, când lucrase la acea bucată din robă, se bucurase să vadă verdele ițindu-se din nou la marginile gheții distrugătoare și prinzând viață într-o nouă secțiune, în care cusăturile arătau, din nou, vremuri de pace și prosperitate.

Cântărețul trecuse la partea plină de verde și viață, melodioasă și liniștitoare, calmul de după potopul de gheață, ce îi făcuse vocea aspră și neînduplecată.

Thomas se aplecă din nou spre fată și o înghionti. Kira se uită la Jo, dar fetița nu se mișcase.

— Pe culoar, în dreapta! îi șopti Thomas.

Kira se uită, dar nu văzu nimic.

— Uită-te! murmură Thomas.

Cântărețul continuă. Kira se uită spre șirurile de bănci din dreapta. Și, deodată, văzu: ceva se mișca încet printre spectatori, oprindu-se din când în când și așteptând, furișându-se apoi mai departe prin mulțime.

Capetele oamenilor o împiedicau să vadă ce era. Kira se aplecă ușor spre dreapta, încercând să se uite printre spectatori și atentă să nu dea de înțeles Consiliului Gardienilor că se întâmpla ceva în sală. Aruncă o privire spre Consiliu, dar erau cu toții atenți la concert.

Silueta se mișcă din nou în umbră și Kira văzu că mica făptură ce se strecura printre scaune era umană. Mergea în patru labe, ca un animal la pândă. Oamenii de pe margine începură să bage și ei de seamă, dar încercau să fie atenți la spectacol. Un freamăt se iscă, capete se întoarseră, lumea aruncă priviri rapide, surprinse în jur. Mogâldeața se furișă mai departe, apropiindu-se de primul rând. Pe măsură ce se apropia, Kirei îi fu tot mai ușor să o urmărească fără să își schimbe poziția, căci scaunele lor erau chiar lângă scenă. În cele din urmă, intrusul ajunse la rândul întâi, se opri, se lăsă pe vine și se uită spre scenă,

spre Kira, Jo și Thomas, rânjind. Kira simți că îi sare inima din piept.

„Matt!”

Nu îndrăzni să scoată un sunet, dar buzele ei rostiră mut numele băiatului.

Matt își flutură degetele în semn de salut.

Cântărețul își mută degetele mai sus pe toiag, căutând scena următoare, apoi continuă.

Bucuros, Matt îi arătă ceva în palmă. Dar lumina era prea slabă și Kira nu reuși să deslușească nimic. Băiețelul ridică triumfător obiectul, ținându-l între degetul mare și arătător. Fata dădu din cap, făcându-i semn că nu vede ce îi arată. Apoi, simțindu-se vinovată că nu urmărește concertul, se întoarse spre scenă și Cântăreț. Știa că, în curând, aveau să întrerupă spectacolul pentru pauza de prânz și se gândi cum să găsească o cale să ajungă la Matt, să vadă ce îi tot arăta.

Kira ascultă vocea Cântărețului, care intona melodia senină a recoltelor bogate și a petrecerilor de sărbătorire. Partea aceea a Cântecului se potrivea de minune cu sentimentele fetei, bucuroasă și ușurată că Matt se întorsese viu și nevătămat.

Când se uită din nou spre mulțime, Matt se făcuse nevăzut.

*

— Are voie micuța Cântăreață să mănânce cu mine și cu Thomas?

Adunarea se întrerupsese pentru lunga pauză de prânz și odihnă. Îngrijitorul cugetă un pic la întrebarea Kirei, apoi fu de acord. Ieșind pe ușa laterală, aceeași pe care intraseră, Kira și Thomas, împreună cu Jo, merseră în camera Kirei și așteptară să li se aducă prânzul. Afară, în piață, oamenii mâncau merindele aduse de acasă și sporovăiau despre Cântec. Toată lumea aștepta cu nerăbdare următoarea parte, cea despre război, conflicte

și moarte. Kira își aminti petele de sânge, cusute cu fir de un roșu aprins. Alungă gândul.

În timp ce Thomas și Jo începură să mănânce din prânzul bogat ce fusese adus pe o tavă, fata plecă spre camera lui Thomas, zicându-și că poate zărește în mulțime, de la fereastră, un băiețel cu fețișoara murdară, însoțit de un câine cu coada strâmbă.

Dar nu era nevoie să caute. O așteptau în camera lui Thomas.

— Matt! strigă Kira.

Își lăsă bastonul deoparte, se așeză pe marginea patului și îl îmbrățișă. Creangă țopăia la picioarele ei, lipindu-și bucuros nasul și limba umede de gleznele ei.

— Am bătut cale lungă rău! îi spuse Matt mândru.

Fata îl adulmecă și zâmbi:

— Și nu te-ai spălat deloc cât ai fost plecat! Nici *măcar* o dată!

— N-aveam vreme de spălat! rânji Matt. Ți-am adus un dăruleț! spuse el încântat, cu ochii strălucind.

— Asta voiai să-mi arăți în timpul Adunării? Nu vedeam de acolo.

— Două ți-am adus! Unu’ mare și unu’ mic. Ăla mare-i pe drum. Ăla mic îi aci, în buzunaru’ meu.

Matt băgă mâna adânc în buzunar și scoase o grămăjoară de alune și o lăcustă moartă.

— A, e-n partea ailaltă!

Puse lăcusta pe podea, lângă Creangă. Cățelul o înhață repede și o hăpăi, cu un crănțănit care îi strânse Kirei stomacul. Alunele se rostogoliră sub pat. Băiețelul băgă mâna în celălalt buzunar, scoase triumfător ceva și i-l întinse Kirei.

— Na!

Curioasă, Kira luă obiectul împăturit și scutură de pe el bucățile de frunze moarte și țărână. În timp ce Matt se uita, bucuros peste poate și mândru nevoie mare, fata despături darul și îl ridică în lumină. O bucată de pânză

murdară și boțită. Nimic mai mult. Și, totuși, peticul acela mizerabil era *totul!*

— Matt! zise Kira uluită, cu vocea gâtuită de emoție. Ai găsit albastru!

Matt radia de bucurie.

— Da, acolo unde a zis.

— Cine-a zis?

— Baba care făcea culori. A zis că *dincolo* au albastru.

Băiețelul dansa de bucurie.

— Annabella? Da, mi-aduc aminte. Așa a zis!

Kira netezi bucata de pânză pe masă și o cercetă îndeaproape. Era de un albastru intens, uniform. Culoarea cerului, a păcii.

— De unde ai știut unde să cauți, Matt? Cum de-ai știut unde să te duci?

Băiatul ridică din umeri rânjind:

— Am băgat la cap unde a arătat baba cu mâna. Și m-am dus acolo. Am dat de-o cărare. Da-i departe rău!

— Și-i periculos prin pădure, Matt!

— Nu-i nimica de speriat în pădure, zise băiețelul.

„Nu-s fiare!" își aminti Kira spusele Annabellei.

— Io și Crenguță am mers zile în șir. Crenguță a halit gâdigănii, io niște mâncare de la…

— …de la maică-ta, îl întrerupse Kira.

Matt dădu din cap că da, cu o privire vinovată.

— Da' nu mi-a ajuns. Am mâncat numa' alune dup-aia. Da' mâneam io și gâdigănii dacă trebuia! se lăudă el.

Kira îl asculta distrată, în timp ce continua să netezească peticul albastru. Își dorise atât de mult albastru. Iar acum era acolo, în mâinile ei.

— P-ormă, când am ajuns acolo, oamenii ăia mi-au dat mâncare. Au o grămadă!

— Dar n-au băi, îl tachină Kira.

Matt își scarpină demn un genunchi murdar și se prefăcu a nu o auzi.

— Ce s-au mai minunat când m-au văzut! Da' mi-au dat mâncare gârlă. Și lu' Crenguță. Le-a plăcut de el!

Kira se uită la cățel, care adormise, și-l dezmierdă drăgăstos cu vârful piciorului.

— Sigur că le-a plăcut... Toată lumea îl iubește pe Creangă! Dar, Matt?

— Ce-i?

— Cine sunt ei? Oamenii care au albastru?

Matt dădu nepăsător din umerii subțiri și se încruntă ușor:

— Nu știu, zise el. Îs frânți toți, oamenii ăia, unu' nu-i întreg. Da' au multă mâncare. Și-i liniște p-acolo, e frumos.

— Cum adică frânți?

Băiețelul arătă spre piciorul fetei.

— Ca tine, așa. Unii nu merg bine. Alții-s frânți prin alte părți. Da' nu toți. De-aia or fi așa buni și tăcuți, fiindcă-s rupți?

Nedumerită de descrierea lui Matt, Kira nu răspunse. „Durerea te face mai puternică!", îi spusese mama. Nu zisese „mai tăcută" sau „mai bună".

— Da' ce să mai încoace' și-ncolo, continuă Matt. Au albastru, asta-i sigur! Sută la sută!

— Sută la sută... repetă Kira.

— Acuma-ți place de mine mai mult, da? zise Matt cu gura până la urechi, iar Kira izbucni în râs și îi spuse că îl plăcea mai mult decât pe oricine altcineva.

Matt se smulse din brațele fetei și se duse la fereastră. Se ridică pe vârfuri și se uită afară. Piața era încă plină de lume, dar băiețelul părea că se uită la ceva dincolo de mulțime. Se încruntă.

— Îți place albastru? întrebă el.

— Îmi place foarte mult, Matt! spuse fata cu însuflețire. Mulțumesc!

— Ăsta-i daru' mic. Ala mare vine mai încolo un pic, zise el, cu ochii încă ațintiți undeva, afară. Da' nu chiar acuma, mormăi el.

Apoi se întoarse spre Kira:

— Dacă mă spăl, îmi dai de mâncare? întrebă el.

*

După-amiază, fură chemați pentru a doua parte a Adunării, așa că îi lăsară pe Matt și Creangă în camera lui Thomas. De data aceasta intrară în sală și se așezară pe locurile lor fără prea mult protocol. Nu era nevoie ca gardianul-șef să îi prezinte din nou sătenilor.

Dar Cântărețul, arătând odihnit după pauza de prânz, își făcu din nou intrarea cu mare pompă. Ajuns lângă scenă, își ridică toiagul și audiența aplaudă, în semn de apreciere a interpretării remarcabile de dimineață. Chipul său era la fel de neclintit ca și dimineață. Niciun zâmbet, nici urmă de mândrie. Stătea acolo pur și simplu, privindu-și pătrunzător spectatorii, cei pentru care Cântecul era întreaga istorie, istoria izbânzilor și a nereușitelor, a greșelilor omenirii, dar și povestea noilor încercări și speranțe. Kira și Thomas aplaudară și ei, iar Jo bătu din palme cu însuflețire, imitându-și prietenii.

În vacarmul aplauzelor, Cântărețul începu să urce scările spre scenă. Kira se uită spre Thomas. Auzise și el. Zgomotul înfundat, zornăitul metalic. Același pe care îl auziseră de dimineață, înainte să înceapă spectacolul.

Kira se uită descumpănită în jur. Nimeni altcineva nu părea să fi auzit zornăitul înfundat și greu. Sătenii îl urmăreau pe Cântăreț, care trase adânc aer în piept, pregătindu-se să înceapă. Se duse spre centrul scenei, închise ochii și pipăi Toiagul, căutând cu degetele locul de unde trebuia să înceapă. Se legăna ușor.

„Iar!” Kira auzi din nou zgomotul. Apoi, din întâmplare și preț de-o clipă, văzu! Își dădu seama îngrozită de unde anume venea acel sunet. În sală se lăsase o liniște deplină. Începu partea a doua a Cântecului.

DOUĂZECI ȘI UNU

— Kira, ce-ai pățit? Spune-mi! întrebă Thomas, urcând după ea pe scări.

Adunarea se terminase, în sfârșit. Jo fusese luată de îngrijitori, dar nu înainte să aibă un alt moment de glorie.

La finalul lungii după-amiezi, când spectatorii se ridicaseră în picioare și cântaseră în cor magnificul *Amin. Așa să fie!* care încheia întotdeauna Cântecul, Cântărețul o chemase pe micuța Jo pe scenă. Deși copila se tot foise și moțăise în acele plictisitoare ore, se uită la Cântăreț cu interes și, când pricepu că o chema lângă el, se dădu jos de pe scaun și fugi entuziasmată pe scenă. Radiind de fericire, micuța făcuse cu mâna mulțimii, iar spectatorii, ușurați că nu mai trebuie să fie serioși, fluierară și tropăiră în semn de mulțumire.

Kira rămase nemișcată și tăcută, copleșită de ceea ce tocmai văzuse, de frică și tristețe laolaltă.

Cu inima grea de teamă și durere, fata plecă șchiopătând pe scări spre camera ei, cu Thomas după ea, care o tot ruga să-i zică ce se întâmplase. Fata trase adânc aer în piept și se pregăti să-i spună ce văzuse.

Ajunși la etaj, în capul scărilor, îl văzură pe Matt pe coridor, în fața ușii Kirei. Zâmbea larg și țopăia nerăbdător de pe un picior pe altul.

— A venit! Dăruletul mare!

*

Kira intră în cameră și se opri lângă ușă. Se uită curioasă la străinul obosit, așezat pe scaunul ei. Uitându-se la picioarele lui lungi, fata își dădu seama că era destul de înalt. Avea părul cărunt pe alocuri, dar nu era bătrân. „Trei silabe…” își zise ea, încercând să-și dea seama ce era cu el și de unde venise. Da, trei silabe, părea de-o vârstă

cu Jamison. „Sau de-o vârstă cu fratele mamei”, se gândi Kira.

Îi dădu un cot lui Thomas:

— Uite! îi șopti ea, arătându-i cămașa largă a bărbatului. *Albastru!*

Auzind vocea Kirei și izbucnirile de bucurie ale lui Matt, intrusul se ridică și se întoarse cu fața spre ei. Kira se întrebă de ce oare nu se ridicase în picioare când intraseră în cameră. Era un gest firesc și de așteptat chiar și din partea celui mai nepoliticos străin, iar bărbatul părea prietenos, curtenitor și zâmbea. Își dădu însă repede seama că era orb. Fața îi era desfigurată de cicatrice care îi brăzdau fruntea și unul dintre obraji, iar ochii îi erau opaci și orbi. Kira nu mai văzuse pe nimeni lipsit de vedere până atunci, deși auzise că se întâmpla, fie în accidente, fie din cauza vreunei boli. Dar oamenii cu beteșuguri nu foloseau la nimic, așa că erau întotdeauna duși pe Câmp.

Cum de era în viață orbul ăsta? Unde-l găsise Matt?

Și de ce era aici?

Matt încă țopăia vesel.

— L-am adus! strigă el fericit.

Atinse brațul bărbatului, ca și cum ar fi vrut să fie sigur.

— Io te-am adus, da?

— Da, tu m-ai adus! spuse bărbatul pe un ton afectuos. Ai fost o călăuză nemaipomenită. M-ai adus aproape tot drumul.

— Taman de dincolo l-am adus! spuse Matt, întorcându-se spre Kira și Thomas. Da’ la sfârșit a vrut să vină singur. I-am zis să-l țină pe Crenguță de ajutor, da’ el nu și nu, cică vine singur. Și d-aia mi-a dat peticu’, să-ți aduc primu’ dăruleț. Vezi?

Matt trase de cămașa bărbatului și îi arătă Kirei pe poale locul de unde omul rupsese o bucată.

— Îmi pare rău, spuse Kira politicoasă și ușor stânjenită. Ți-ai stricat cămașa…

— Mai am și altele, zise bărbatul zâmbind. Voia atât de mult să-ți aducă darul. Iar eu am simțit nevoia să-ncerc să

găsesc singur drumul. Am mai fost aici, dar a trecut atât de mult de-atunci!

— Și uite! strigă Matt cu însuflețire.

Băiețelul era de nestăpânit, țopăia de fericire ca un cățeluș. Ridică un săculeț de pânză de pe podea, i-l arătă Kirei și îi desfăcu băierile.

— Acuma niște apă ar trebui, zise el, scoțând cu grijă câteva plante din săculeț. Da’ or să fie bine. Se trezesc ele cu nițică apă. Da’ ghici ce! zise el întorcându-se spre bărbatul orb și trăgându-l de mânecă, să se asigure că îl ascultă.

— Ce? întrebă omul, părând amuzat.

— Kira are apă aci! Nu trebuie să mergem la râu s-aducem! Uite-aci, dacă deschid ușa asta, să vezi cum iese apă de-acolo!

Matt se duse repede la ușa băii și o deschise.

— Bine, Matt, atunci ia plantele și dă-le să bea apă, îi spuse bărbatul.

Se întoarse apoi spre Kira și fata își dădu seama că omul, în întunericul lui, îi simțea prezența.

— Ți-am adus drobușor, îi explică bărbatul. Planta din care noi facem vopsea albastră.

— Cămașa… ce frumoasă e! murmură Kira, iar bărbatul zâmbi din nou.

— Matt mi-a zis că are aceeași culoare ca cerul într-o dimineață de vară, spuse el.

— Da, așa-i! întări Kira.

— Ca florile de volbură, cred, adăugă bărbatul.

— Adevărat! Dar cum…

— Nu m-am născut orb. Îmi amintesc multe.

Auziră sunetul apei în baie.

— Matt, să nu le îneci! strigă bărbatul. Drumu-i prea lung să ne întoarcem după altele!

Apoi, întorcându-se spre Kira, continuă:

— Mi-ar plăcea să-ți mai aduc, bineînțeles. Dar nu cred că vei avea nevoie.

— Ia loc, te rog, spuse Kira. O să cer să ni se aducă niște mâncare. Oricum e ora cinei.

Deși năucită de vizita neașteptată, fata încercă să nu uite de regulile de bună purtare. Bărbatul îi adusese un dar de mare valoare. De ce făcuse asta, nu putea pricepe. Trebuie să-i fi fost tare greu să bată atâta drum, fără să vadă pe unde merge și având drept călăuză doar un băiețel sprințar și un cățel cu coada strâmbă.

Iar la sfârșitul călătoriei, Matt o luase înainte cu peticul de pânză albastră și bărbatul orb fusese nevoit să găsească singur drumul. Cum de fusese posibil?

— O să chem îngrijitorii să le spun, zise Thomas.

Bărbatul tresări îngrijorat când auzi vocea lui Thomas pentru întâia oară.

— Cine e? întrebă el.

— Locuiesc la capătul coridorului, răspunse Thomas. Eu cioplesc toiagul Cântărețului, în timp ce Kira lucrează la robă. Poate că nu-nțelegi despre ce vorbesc… Adunarea asta, tocmai s-a terminat, e foarte imp…

— Știu ce e, îl întrerupse bărbatul. Știu prea bine. Te rog, nu-i chema cu mâncare, zise el cu hotărâre. Să nu afle nimeni că sunt aici.

— Mâncare? zise Matt, ieșind din baie.

— Le spun s-aducă tăvile în camera mea și n-o să știe nimeni că ești aici. Putem împărți mâncarea mea și a Kirei, spuse Thomas. Oricum e mereu prea multă.

Kira dădu din cap cu convingere, iar Thomas plecă să cheme îngrijitorii. Matt o zbughi după el, dornic să ajungă repede la mâncare.

Fata rămase singură cu străinul în cămașă albastră. Omul părea foarte obosit. Kira stătea pe marginea patului, cu fața spre el și se frământa încercând să-și dea seama ce să zică, ce întrebări se cuvenea să pună.

— Matt e un copil bun, spuse ea după o clipă, dar, în zburdălnicia lui, uită lucruri importante. De pildă, nu ți-a zis numele meu. Mă cheamă Kira.

Bărbatul dădu din cap că știe.

— Știu, mi-a spus totul despre tine, zise el.

Kira amuți iar. Într-un târziu spuse:

— Nu mi-a zis cine ești *tu!*

Ochii orbi ai bărbatului rămaseră ațintiți undeva în gol, dincolo de Kira. Încercă să spună ceva, dar se bâlbâi, trase adânc aer în piept și se opri.

— Se întunecă, zise el într-un târziu. Sunt cu fața spre fereastră, simt că lumina se schimbă.

— Da…

— Așa am reușit să găsesc drumul până aici, după ce Matt m-a lăsat la marginea satului. Ne gândisem s-așteptăm și să sosim noaptea, pe întuneric. Dar, cum nu era nimeni pe-afară, am zis că suntem în siguranță și pe lumină. Matt și-a dat seama că-i ziua Adunării.

— Da, spuse Kira. A-nceput de dimineață, devreme.

„Nu vrea să-mi spună cine e…” își zise fata.

— Îmi amintesc Adunările. Și poteca mi-o amintesc. Bine, au crescut copaci pe marginea ei, între timp. Le-am simțit umbrele. Lumina și umbra m-au ajutat să nu m-abat de la drum.

Omul zâmbi ușor forțat:

— Am simțit și mirosul de la măcelărie.

Kira chicoti.

— Și, după ce-am trecut de țesătorie, am simțit mirosul pânzelor, ba chiar și pe-al lemnului războaielor. Dacă femeile ar fi fost azi la lucru, aș fi recunoscut și zgomotele, continuă el și, cu limba pe cerul gurii, imită sunetul surd și repetitiv al suveicii și apoi fâșâitul firelor ce se îmbinau în țesături. Și, uite-așa, am ajuns aici de unul singur. Matt m-a așteptat afară și m-a adus în camera ta.

Kira așteptă, apoi se hotărî să întrebe:

— De ce?

Bărbatul își atinse fața. Își trecu degetele peste frunte, pipăind marginile cicatricelor. Apoi mâna coborî pe obraz, pe gât și scoase de sub cămașa albastră un șnur din piele, îl ridică și i-l arătă Kirei, iar fata văzu cum atârna de el o jumătate de piatră șlefuită, întocmai ca medalionul ei.

— Kira, spuse el, deși nu mai era nevoie să-i explice nimic, căci fata înțelesese. Sunt Christopher, tatăl tău!

Kira se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Îl privi drept în ochii goi și văzu că încă mai puteau plânge.

DOUĂZECI ȘI DOI

Tatăl Kirei plecă să doarmă într-un loc ferit, unde îl duse Matt. Dar, înainte să plece, îi spuse fetei povestea lui.

— Nu, n-au fost fiare, îi răspunse el la primele întrebări. Au fost oameni. Nu sunt fiare în pădure, adăugă el.

Vocea îi sunase la fel de sigură ca și a Annabellei: „Nu-s fiare!”

— Dar… începu Kira.

Ar fi vrut să-i spună ce îi zisese Jamison: „Eram acolo când tatăl tău a fost luat de fiare.” Se opri însă și ascultă mai departe.

— Sunt animale sălbatice, bineînțeles, spuse Christopher. Pe care le vânam pentru hrană. Încă le vânăm… Căprioare, veverițe, iepuri.

Oftă, apoi continuă:

— A fost o mare vânătoare în ziua aceea. Ne adunasem și ni se împărțiseră armele. Mie mi-au dat o suliță. Aveam și-o bocceluță cu merinde. Mi-o pregătise Katrina… Ea îmi pregătea întotdeauna mâncarea.

— Da, știu, șopti Kira.

Christopher nu păru să o audă. Ochii lui goi parcă priveau înapoi în timp.

— Aștepta un copil, zise el, zâmbind și făcu un arc cu mâna în dreptul burții.

Ca prin vis, Kira se simți dintr-odată mică, cuibărită în arcul descris de mâinile lui, în amintirea despre mama.

— Am mers pe cărările obișnuite. Mai întâi împreună, în grup, apoi ne-am împărțit în perechi și, în cele din urmă, fiecare a rămas singur, urmărindu-și prada și afundându-se în pădure.

— Ți-era frică? întrebă Kira.

Omul își reveni din rememorarea lentă a acelei zile și zâmbi:

— Nu, deloc. Nu era niciun pericol. Și eram un vânător iscusit. Unul dintre cei mai buni. Nu mi-a fost niciodată teamă în pădure.

Apoi se încruntă și zise:

— Ar fi trebuit să fiu mai prevăzător, totuși. Știam că am dușmani. Invidia și dușmănia domneau peste tot. Așa era viața aici. Poate că încă mai e.

Kira dădu din cap că da. Apoi își aminti că omul nu vedea.

— Da, zise ea. Încă mai e.

— Urma să fiu numit în Consiliul Gardienilor, continuă el. O slujbă ce m-ar fi făcut un om cu multă putere în sat și una la care râvneau mulți. Poate că de-asta... Cine știe? A fost întotdeauna atâta vrajbă aici. Cuvinte grele. Nu m-am mai gândit de mult la vremurile alea, dar acum îmi amintesc toate certurile și mânia... Chiar și atunci, în dimineața aia, când ni s-au împărțit armele...

Kira îl întrerupse:

— Așa a fost și acum, de curând, înainte de vânătoare. Am văzut și eu. Certuri și încăierări. Așa-i mereu. Așa fac bărbații.

Christopher ridică din umeri.

— Adică nu s-a schimbat nimic.

— Cum să se schimbe? Ăsta-i mersul lucrurilor pe-aici. Asta învață și copilașii, să înșface și să înghiontească. La noi în sat, asta-i singura cale de a căpăta ceva. Și eu aș fi învățat să fac la fel, dacă nu era piciorul... zise Kira.

— Piciorul?

Nu știa. De unde ar fi putut să știe?

Kira spuse șovăind:

— E... strâmb. Așa m-am născut. Au vrut să mă ducă pe Câmp, dar nu i-a lăsat mama.

— I-a înfruntat? Katrina?

Fața lui Christopher se lumină și bărbatul zâmbi.

— Și a învins! zise Kira. Tatăl ei era încă în viață atunci. O persoană foarte importantă... Așa mi-a zis. De asta au

lăsat-o să mă păstreze. Pesemne s-au gândit că oricum mor repede.

— Dar ai fost puternică!

— Da. Mama zicea că durerea mă face puternică.

Spunând acestea, Kira nu se mai simți rușinată de beteșugul ei, ci mândră și voia ca și el să fie mândru de ea.

Christopher întinse mâna și Kira i-o luă într-a ei.

Fata voia să audă povestea până la capăt. Voia să știe ce se întâmplase. Așteptă.

— Nu știu sigur cine a fost, continuă el. Pot doar să ghicesc. Cineva tare pizmaș… Pesemne că s-a apropiat pe furiș, când pândeam vreo căprioară, și m-a atacat. Mai întâi mi-a tras o bâtă în cap, de n-am mai știut de mine, apoi a tăbărât cu cuțitul. M-a lăsat acolo, aproape mort.

— Dar ai trăit! Ai fost puternic! spuse Kira și îi strânse mâna.

— Când m-am trezit, eram pe Câmp. Bănuiesc că cioclii m-au dus acolo, cum se obișnuiește. Ai fost vreodată pe Câmp?

Kira dădu din cap că da, apoi își aminti din nou că bărbatul era orb, așa că răspunse cu voce tare:

— Da.

Trebuia să-i spună când fusese și de ce. Dar nu acum.

— Cred c-aș fi murit acolo, așa cum uneltiseră ei. Nu mă puteam mișca și nu vedeam. Eram amețit și aveam dureri mari. Voiam să mor. Însă, în noaptea aceea, au venit niște străini pe Câmp. Întâi am crezut că erau gropari. Am încercat să le spun că sunt încă viu. Dar când au început să vorbească, mi-am dat seama că erau străini. Foloseau graiul nostru, dar rosteau cuvintele altfel, pe un alt ritm. Așa rănit cum eram și tot mi-am dat seama că nu erau de-ai noștri. Voci alinătoare… Blânde… Mi-au dat să beau ceva, o băutură din plante care mi-a mai potolit durerile și m-a adormit. M-au pus pe o targă din crengi groase și…

— Cine erau? nu se putu abține Kira să întrebe, fascinată de povestea lui.

— Nu știu. Nu vedeam nimic. Ochii mei erau distruși și aproape deliram de durere. Dar le auzeam vocile calde. Așa că am băut ce mi-au dat și m-am lăsat pe mâinile lor.

Kira era uluită. Nu întâlnise în viața ei pe cineva care ar fi făcut asta, nu cunoștea pe nimeni care să fie gata să aline o altă ființă grav rănită. De fapt, nu cunoștea pe nimeni care să *știe* cum să facă asta.

„Poate doar Matt!”, își zise fata, aducându-și aminte că băiețelul își oblojise cățelul cu coada ruptă până se făcuse bine.

— M-au cărat cale lungă prin pădure, continuă tatăl. Drumul a durat câteva zile. Mă trezeam, apoi adormeam la loc, iar mă trezeam și tot așa. De câte ori îmi veneam în fire, vorbeau cu mine, mă spălau, îmi dădeau apă și din leacul acela care-mi ostoia durerile. Eram ca într-un vis și nu-mi aminteam ce se-ntâmplase. M-au îngrijit până m-am întremat și mi-au spus adevărul: că n-aveam să mai văd vreodată. Dar mi-au spus că mă vor ajuta să-nvăț să mă descurc în viață fără văz.

— Dar cine erau străinii ăștia? întrebă Kira din nou.

— Vrei să spui cine *sunt,* spuse Christopher cu blândețe. Încă trăiesc. Iar eu sunt unul dintre ei acum. Sunt oameni. Oameni ca mine, schilozi. Lăsați să moară.

— Duși pe Câmp, adică? Oameni de-aici, din sat?

Tatăl Kirei zâmbi.

— Și din alte locuri... De peste tot. Oameni cu felurite beteșuguri, nu neapărat trupești. Unii veniți de foarte departe. Dac-ai ști prin ce-au trecut în pribegia lor... Și cei care au ajuns acolo, unde am fost și eu dus, au întemeiat un sat. Satul meu...

Kira își aminti cum descrisese Matt satul, un loc unde trăiau toți oamenii frânți.

— Și se-ajută unii pe alții, continuă Christopher. *Ne* ajutăm unii pe alții. Cei care văd mă călăuzesc peste tot. Nu duc niciodată lipsă de ochi. Ologii sunt cărați.

Fără să vrea, Kira își frecă ușor piciorul strâmb.

— Dacă ai nevoie de sprijin, întotdeauna se găsește un umăr. Sau o pereche de brațe puternice pentru cei ce n-au. Satul vindecării e foarte vechi, continuă el. Oameni schilodiți încă vin la noi. Iar acum se petrec mari schimbări, căci, între timp, s-au născut copii acolo. Acum avem printre noi oameni tineri, sănătoși, unii crescuți acolo și alții veniți doar pentru c-au vrut să împărtășească modul nostru de a trăi.

Kira încercă să-și imagineze cum arăta totul.

— Adică e un sat, ca al nostru? întrebă ea.

— Foarte asemănător. Grădini, case, familii... Însă mult mai multă liniște decât aici. Oamenii nu se ceartă, ci împart totul cu ceilalți și se-ajută unii pe alții. Bebelușii plâng arareori. Iar copiii sunt iubiți.

Kira se uită la medalionul de piatră ce se odihnea pe cămașa lui albastră. Își atinse propriul medalion.

— Ai familie acolo? întrebă ea șovăind.

— Tot satul mi-e ca o familie, Kira, îi răspunse el. Dar n-am nevastă și copii. Asta voiai să-ntrebi?

— Da.

— Mi-am lăsat familia aici. Katrina și copilul pe cale să se nască. Tu, adică, adăugă el zâmbind.

Kira își dădu seama că trebuia să-i spună ce se întâmplase.

— Mama... începu fata.

— Știu. Katrina a murit. Mi-a spus Matt.

Kira încuviință tăcută și, pentru prima oară după multe luni, începu să plângă. Nu plânsese când murise mama ei. Se ținuse tare atunci, ca să poată hotărî ce avea de făcut și ca să meargă mai departe. Acum, însă, lacrimi fierbinți i se rostogoleau pe obraji și își ascunse hohotind fața în mâini. Christopher își deschise brațele, gata să o îmbrățișeze, dar fata se întoarse cu spatele.

— De ce nu te-ai întors? întrebă ea într-un târziu, înecându-se și încercând să se oprească din plâns.

Uitându-se la tatăl ei printre degetele răsfirate, Kira văzu că întrebarea îl duruse.

— Multă vreme, spuse el într-un târziu, nu mi-am putut aminti nimic. Loviturile primite în cap nu m-au ucis, dar mi-au luat memoria. Nu știam cine sunt și de ce mă aflu acolo. Nevasta mea? Casa mea? Nu-mi aminteam nimic. Apoi, încet, încet, pe măsură ce mă vindecam, am început să-mi amintesc. Mici lucruri din trecut. Vocea mamei tale. Un cântec pe care obișnuia să-l cânte:

Noaptea vine,
Culorile se veștejesc
Și cerurile pălesc,
Albastrul nicicând nu ține…

Kira tresări la auzul cântecului de leagăn atât de familiar și începu să murmure versurile împreună cu el.

— Da… Mi-l amintesc! spuse ea.

— Și rând pe rând, amintirile au revenit. Dar nu mă puteam întoarce acasă. Nu știam drumul, eram orb și slăbit. Și de-aș fi găsit drumul, moartea mă aștepta la capătul călătoriei. Cei ce mă voiau mort erau încă aici. Așa că, în cele din urmă, am rămas acolo. Am plâns după tot ce-am pierdut. Mi-am reclădit viața în satul vindecării. Fără mama ta. Fără tine… Și, continuă el, luminându-se la față, după mulți, mulți ani, a venit un băiețel. Ostenit și flămând…

— Tot timpu-i flămând, spuse Kira zâmbind ușor.

— Mi-a zis că a bătut atâta cale fiindcă aflase că avem albastru. Voia culoarea pentru o prietenă care învățase deja să facă toate celelalte culori. Când mi-a povestit despre tine, Kira, am știut că ești fiica mea. Și că trebuie să mă-ntorc cu el.

Bărbatul se întinse un pic și căscă:

— Îmi găsește Matt un loc ferit de dormit când se-ntoarce.

Kira îi luă mâna și o ținu îndelung într-a ei. Văzu că bărbatul avea cicatrice până și acolo.

— Tată, zise ea șovăind, căci nu folosise niciodată cuvântul, n-or să-ți facă niciun rău.

— Nu, dacă m-ascund, nu! După ce mă odihnesc, plecăm pe furiș. Ne-ajută băiatul să facem rost de mâncare pentru drum. Tu vei fi ochii mei pe cărarea spre casă. Iar eu voi fi picioarele puternice pe care să te sprijini.

— Nu, tată! Uite! strigă Kira cu însuflețire, arătându-i camera.

Apoi, se opri rușinată:

— Îmi pare rău! Știu că nu vezi, dar poți să simți… Camera mea, e atât de bună! Mai sunt multe camere ca asta, un coridor întreg! Toate sunt goale, mai puțin a mea și a lui Thomas. Poți să primești și tu una.

Christopher dădu hotărât din cap:

— Nu!

— Tată, nu-nțelegi, ai plecat de mult… Acum am un rost aici, în sat. Și am un prieten sus-pus, în Consiliul Gardienilor. Mi-a salvat viața! Și are grijă de mine! Of, am atâtea să-ți spun, dar ești obosit. Acum nu mult timp, am fost în mare pericol. O femeie, pe nume Vandara, voia să fiu dusă pe Câmp. Și-am ajuns la judecată. Și…

— Vandara? Mi-o amintesc. Are cicatrice, nu?

— Da, ea e! zise Kira.

— A fost îngrozitor… când cu cicatricea ei. Îmi amintesc… A dat vina pe copil… Alunecase pe niște pietre ude și se agățase de fusta ei. Femeia a căzut și a intrat cu bărbia și gâtul într-o piatră ascuțită.

— Dar lumea zicea că…

— Era doar un copilaș, dar a dat vina pe el. Mai târziu, când a murit otrăvit de leandru, lumea s-a tot întrebat. Unii au bănuit că… oftă Christopher și se opri. N-a putut nimeni dovedi vreodată… Crudă femeie! Și zici că s-a întors împotriva ta? Și c-a fost proces?

— Da, dar pe urmă mi-au dat voie să rămân. Ba chiar mi-au dat un loc de cinste. Am avut un apărător, pe nume Jamison. El are grijă de mine acum, tată, și îmi verifică munca. Îți găsește el și ție un loc!

Fericită, Kira îi strânse mâna tatălui, gândindu-se la viitorul lor împreună. Dar dintr-odată, aerul din cameră parcă se împuținase. Fața brăzdată de riduri a tatălui se încordă. Bărbatul își trase mâna dintr-a fetei.

— Jamison?! Apărătorul tău? zise el.

Christopher își atinse fața plină de cicatrice și adăugă:

— Da, Jamison a mai încercat și altă dată să-mi găsească un loc! A-ncercat să mă omoare!

DOUĂZECI ȘI TREI

În lumina slabă a lunii, înainte de răsărit, Kira se duse singură în grădina cu ierburi pentru vopsele, amenajată special pentru ea. Acolo plantă drobușorul, așezând cu grijă rădăcinile umede în țărână și bătând apoi ușor, cu palma, pământul la baza tulpinii.

„Frunze proaspete, primele răsărite din an. Și apă moale, de ploaie. Așa se face albastru", repetă Kira în gând ce îi spusese cândva Annabella. Aduse apă dintr-un butoi aflat în șopron și udă pământul în jurul fragilei plante. Mai era mult timp până la prima recoltă. Iar ea nu avea să mai fie pe-acolo să adune frunzele.

După ce udă plantele, se ghemui, cu genunchii la gură, și începu să se legene. Soarele se ridica pe cer și o dâră de lumină rozalie pătă cerul la răsărit. Satul era cufundat în tăcere. Kira încerca să-și pună gândurile cap la cap, să poată pricepe ce se întâmpla.

Dar nu înțelegea, nimic nu avea sens.

Moartea mamei: bruscă, crudă, o boală ciudată… Asemenea lucruri se întâmplau rar. De obicei, bolile loveau întreg satul și mureau mulți oameni.

Poate că fusese otrăvită?

Dar… de ce?

Pentru că o voiau pe ea!

De ce?

Ca să pună stăpânire pe darul ei, pe iscusința ei la cusut.

Și Thomas? Și pe părinții lui la fel? Și pe-ai lui Jo?

De ce?

Ca să ia în stăpânire și darurile lor.

Disperată, Kira rămase cu privirea ațintită asupra grădinii. Plantele străluceau și se legănau în briza dimineții, unele dintre ele încă purtând primii boboci ai toamnei. Acum avea, în sfârșit, drobușor, ca să făurească

albastrul atât de mult dorit. Dar altcineva avea să culeagă primele frunze.

Undeva, în apropiere, tatăl ei dormea, refăcându-și puterile ca să se întoarcă, împreună cu fiica sa regăsită, în satul unde vindecătorii trăiau în pace. Aveau să părăsească lumea pe care fata o știa de când se născuse. Kira aștepta cu nerăbdare călătoria. Și nu avea să ducă dorul mizeriei și zarvei pe care le lăsa în urmă.

Avea însă să-i fie dor de Matt și de năzbâtiile lui, își dădu Kira seama cu tristețe. Și Thomas avea să-i lipsească, Thomas cel atât de serios și de sârguincios…

Și Jo. Kira zâmbi aducându-și aminte cum micuța cântăreață le făcea mândră cu mâna celor din sală, în timpul Adunării.

Gândindu-se la Jo, Kira văzu aievea și altceva. În zăpăceala și bucuria iscate de venirea tatălui, uitase cu desăvârșire ce văzuse pe scenă. Dar acum, imaginea îngrozitoare reveni cu toată forța și fetei i se tăie răsuflarea.

Zăngănitul înăbușit pe care îl auzise în timpul concertului. Aproape că îl auzea aievea, un zornăit metalic. Și, la începutul părții a doua a Cântecului, zărise de unde venea. La final, când ropotele de aplauze curgeau, după ce Jo coborâse veselă de pe scenă, Cântărețul își ridicase puțin roba, pregătindu-se să coboare la rândul său. De pe scaunul ei, aflat aproape de scenă, Kira îi văzuse picioarele. Erau goale și deformate înfiorător. Gleznele bărbatului erau brăzdate de nenumărate cicatrice, mai multe chiar decât cele de pe chipul tatălui ei. Erau pline de bube și sânge închegat. Din pielea jupuită și plină de puroi din jurul cătușelor care îi prindeau gleznele curgeau pârâiașe de sânge proaspăt. Cătușele grele de metal erau prinse între ele cu un lanț, pe care omul îl târa cu greu după el.

Își coborâse apoi poalele veșmântului și Kira nu mai văzu nimic altceva. Poate că totul fusese în imaginația ei? Dar, uitându-se după el cum se îndepărtează, auzise

zornăitul lanțului pe podea și văzuse în urma lui dârele întunecate de sânge.

Aducându-și acum aminte, Kira pricepu dintr-odată foarte clar ce însemnau toate astea. Era atât de simplu…

Ei, trei – micuța Cântăreață, ce într-o zi avea să îi ia locul Cântărețului încătușat; Thomas Cioplitorul, care scria cu trudă pe Toiag istoria lumii cu uneltele sale și ea, Kira, cea care colora istoria – erau artiștii care puteau crea viitorul cu harul lor.

Kira simți din nou în vârful degetelor darul, măiestria de a îmbina și coase culorile în acele scene, de-o uluitoare frumusețe, pe care le făcuse singură, înainte să i se ceară să brodeze roba. Thomas îi spusese cândva că și el sculptase în lemn lucruri uimitoare, ce păreau a prinde singure viață sub degetele lui. Și auzi aievea melodia puternică, pătrunzătoare, pe care micuța Jo o cânta cu vocea ei magică, atunci când era singură în cameră, înainte ca gardienii să o silească să o uite, pentru a-i băga în cap cântecul lor.

Gardienii, cu chipurile lor neînduplecate, nu aveau darul creației. Aveau putere și viclenie însă, și găsiseră o cale de a răpi și folosi darurile altora după cum pofteau. Obligau copiii înzestrați să făurească viitorul pe care îl gândeau ei, nu pe cel care ar putea fi.

Kira privi îndelung grădina ce fremăta și se mișca în somn. Văzu drobușorul găsindu-și locul între celelalte ierburi, cuibărit acolo unde îl plantase, lângă stratul de drăgaică. „După ce-nflorește o dată, de obicei moare”, îi spusese Annabella, vorbindu-i despre drobușor. „Da’ se poate-ntâmpla să găsești vreun mic lăstar în viață.”

Iar Kira asta plantase, mici lăstari, și ceva îi spunea că aveau să supraviețuiască. Și mai știa și altceva. Când își dădu seama, fata se ridică din iarba umedă și intră în Edificiu să îl găsească pe tatăl ei și să îi spună că nu putea fi ochii lui. Că trebuia să rămână.

*

Matt avea să îl însoțească pe Christopher până acasă.

Noaptea târziu, se întâlniră la marginea potecii care se afunda în pădure, trecea pe lângă casa Annabellei din luminiș și continua preț de zile întregi până la satul vindecătorilor. Matt țopăia, nerăbdător să înceapă călătoria și mândru de rolul lui de călăuză. Creangă, nerăbdător și el să pornească din nou la drum, amușina și alerga de colo, colo.

— Știu io c-o să-ți fie dor de mine rău de tot, zise Matt. O să fiu plecat mult timp, zic io, că poate or să vrea să mai stau.

Băiețelul se întoarse spre Christopher:

— Au mâncare gârlă așa, tot timpu'? Și pentru oaspeți? Și pentru cățel?

Christopher zâmbi și îi făcu semn că da.

Apoi Matt o luă pe Kira deoparte și îi șopti, cu aerul că îi dezvăluie un mare secret:

— Nu te ia nimeni de nevastă schiloadă așa, spuse el încet, cu părere de rău.

— N-are nimic, Matt! îl asigură ea.

Băiețelul o trase de mânecă și îi spuse:

— Știi, oamenii ăia, ăia frânți de-acolo, se mărită. Și-am văzut io un băiat, de două silabe, ca tine, și nici nu era betejit deloc. Io cre' că poți să te măriți cu el, dacă vrei! încheie Matt pe un ton solemn.

Kira îl îmbrățișă.

— Mulțumesc, Matt! îi șopti fata. Dar nu vreau!

— Are niște ochi foarte albaștri, spuse Matt grav, ca și cum asta ar fi putut cântări mult în hotărârea fetei.

Dar Kira zâmbi și clătină din cap.

Thomas căra sacul cu merinde – păstraseră mâncare de la cinele lor. La începutul potecii i-l dădu lui Christopher să-l ducă mai departe. Apoi cei doi dădură mâna prietenește.

Kira aștepta în tăcere.

Tatăl ei îi înțelesese hotărârea.

— Vii când poți, îi spuse el. Matt o să se întoarcă. El o să fie legătura noastră. Și într-o bună zi, o să te-aducă și pe tine.

— Într-o bună zi, oamenii din satele noastre se vor întâlni, îl asigură Kira. Simt eu!

Era adevărat. Simțea viitorul în mâini, în imaginile pe care degetele ardeau de nerăbdare să le făurească. Simțea că bucata nedecorată de pe roba Cântărețului o aștepta să înceapă lucrul.

— Am un dar pentru tine, spuse Christopher.

Kira se uită la el uimită. Nu își amintea să fi adus ceva cu el, iar în ultimele zile stătuse ascuns de ochii lumii. Dar acum îi puse ceva în mână, ceva moale și alinător.

Simțea, dar în întuneric nu putea vedea ce este.

— Fire? întrebă ea. Un ghem întreg?!

Christopher zâmbi:

— Dacă tot am avut timp, până să plec înapoi spre casă… Mâinile-mi sunt pricepute pentru că m-am obișnuit să fac totul fără să văd. Am desfăcut țesătura cămășii fir cu fir, îi explică el. Băiatul mi-a dat alta pe care s-o îmbrac.

— Șterpelită! anunță Matt țanțoș.

— Așa că, acum ai fir albastru, continuă Christopher, până prinde rădăcini drobușorul.

— Rămas-bun! șopti Kira și îl îmbrățișă.

Se uită cum bărbatul orb, băiețelul renegat și câinele cu coada strâmbă se îndepărtează pe cărare, dispărând în întuneric. Când nu îi mai văzu, se întoarse și se îndreptă spre toate câte o așteptau. Simți albastrul fremătând în mână, ca și cum prinsese viață și începuse să respire.

Trecând printr-o serie întreagă de dezastre, civilizația a regresat până la un stadiu primitiv. Cei slabi sunt alungați din rândul semenilor, căci nu li se găsește niciun rost în comunitate. În această lume, o copilă cu un beteșug la picior, rămasă de izbeliște după moartea mamei sale, este pe cale să fie izgonită din satul în care și-a trăit toată viața. Ceea ce o salvează este talentul cu care e înzestrată. Kira stăpânește arta brodatului ca nimeni alta și astfel ajunge să i se încredințeze o enormă responsabilitate. Dar Kira întrevede niște secrete teribile ținute ascunse de cei care dețin puterea. Responsabilitatea ei e chiar mai mare decât ar fi crezut vreodată.

„Lowry revine la o lume metaforică a viitorului, cum crease și în romanul câștigător al Medaliei Newbery, *Darul lui Jonas*... Găsim suficient material de reflecție și de discuție, cât și un strop de magie și un tulburător indiciu despre celebrul final ambiguu al cărții precedente."

Kirkus Reviews

